

Giới thiệu Tắm Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích

Truyện Tắm Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích tác giả Ly Không truyện thuộc thể loại ngôn tình đưa bạn đọc đến với những cảm giác mới cùng hai hình tượng ngày xưa Tắm và Cám, truyện với nhiều tình tiết lôi cuốn hứa hẹn sẽ đem lại phút giây thư giãn cho bạn đọc

Cám thật ra chưa từng động vào Tắm, cùng lắm chỉ là chặt cau cho Tắm ngã xuống ao (nếu biết bơi thì không thể chết đuối trong ao), giết chim vàng anh, chặt cây xoan, đốt khung cửi.

Bạn đang đọc truyện *Tắm Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thời niên thiếu

Trên đất Đại Việt, ở một thời điểm chưa xác định.

Tại một làng quê xa xôi nào đó, có một gia đình làm nông rất bình dị như bao nhiêu gia đình nông thôn khác xung quanh. Một nhà chỉ có bà mẹ và hai cô con gái, hoàn toàn thiếu vắng bóng đàn ông, cuộc sống cũng không phải quá dễ dàng, tay làm hàm nhai, quanh năm hết quản lý việc đồng áng tới buôn bán nhỏ lẻ ngoài chợ kiếm thêm thu nhập. Tuy vậy, có một điểm khiến gia đình tưởng như bình dị đó nổi bật hơn bất kỳ nhà nào khác, đó chính là hai cô con gái vô cùng xinh đẹp, không chỉ nhất trong làng mà còn nhất toàn phủ. Hai nàng nổi tiếng đến nỗi, chỉ cần một trong hai nàng ra chợ bán bất cứ thứ gì thì ngay người của huyện khác cũng chạy tới tranh nhau mua hàng, nhờ vậy, dù không phải thuộc hàng có của ăn của để, cũng không đến mức túng thiếu. Hai chị em này, tên Tắm và Cám.

Mặc dù là chị em nhưng Tắm chỉ hơn Cám một tuổi, cha nàng trước kia ngoài mẹ nàng là vợ lớn còn có một vợ lẽ, là mẹ của Cám, cưới về sau mẹ nàng chỉ vài tháng. Mẹ Cám vốn chỉ là một cô gái bán nước ngoài chợ quá lứa lỡ thì, do giúp đỡ lúc ông bị cảm nắng ngoài đường nên ông cho người hỏi cưới để gọi là báo đáp ân tình. Ngược lại với mẹ Tắm là con gái phú ông, gia cảnh trước đây rất khấm khá, trong nhà không thiếu thứ gì. Tuy vậy, cả cha và mẹ ruột Tắm đều không may mất sớm, khi nàng mới khoảng mười tuổi, gửi gắm nàng lại cho mẹ Cám, mà dân gian hay gọi là dì ghê.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chả mấy chốc chị em Tắm Cám bắt đầu bước vào tuổi trăng tròn, cả hai càng lớn càng xinh đẹp dù hai vẻ đẹp hoàn toàn khác nhau. Tắm có khuôn mặt đầy đặn, nước da trắng mịn, đường nét nhẹ nhàng hài hòa, Cám thì ngược lại, khuôn mặt nhỏ gầy thanh tú nhưng đôi mắt to, sáng, sống mũi cao thẳng, đường nét sắc sảo hơn chị rất nhiều. Nhưng do có lẽ là chị em nên vóc dáng cả hai tương đương, quần áo giày dép cùng cỡ, hoàn toàn có thể dùng chung, tính ra cũng là ưu điểm, tiết kiệm rất nhiều chi phí.

- Tắm, ra ăn cơm. – Tiếng dì Mảo réo rất từ dưới bếp.

- Vâng, dì chờ con một chút. – Nàng uể oải đáp lại.

- Chút chút cái gì, còn không mau ra, để tao vào lôi ra thì đừng trách. – Giọng bà bắt đầu pha chút bức bối.

Tắm chậm chạp ngồi dậy, trong lòng hơi khó chịu, đúng là “Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời mẹ ghê lại thương con chồng”. Nàng mới từ chợ về, mấy vuông lụa bán hết, mang tiền về rồi, ngủ một chút cũng không được yên thân.

- Thôi mẹ à, chắc Tắm cũng mệt, mẹ cứ để chị ấy ngủ một chút. – Cám đứng bên cười nói.

- Mệt cái gì, mấy lúc nào cũng bệnh nó. – Tiếng bà Mảo không giấu được xót xa. – Từ tình mơ mờ sáng mày đã đẩy một xe gạo đi bán, bán hết về lại dọn dẹp nhà cửa, com nước tinh tươm, luôn tay luôn chân chưa ngồi nghỉ được chút nào, nó ra chợ bán có mấy miếng vải, về lần ra ngáy pho pho thế kia, có gọi ra ăn cơm thôi mà cũng uể oải.

- Tắm khác con, chị ấy vốn không khỏe. – Cám bắt giọng hơi lo lắng. – Con chỉ sợ sức khỏe chị ấy giống mẹ cả, cho nên mẹ con mình quan tâm chị ấy một chút cũng không thừa đâu.

- Mày lo cái gì, mẹ cả mày mất do chết đuối chứ có phải bệnh tật đâu mà lo Tắm giống thế?

- Thì vì sức khỏe không tốt không tập bơi được nên mới chết đuối chứ. – Cám xua xua tay nói.

Bà Mảo hơi bĩu môi nhưng vẫn lấy bát phần riêng đồ ăn cho Tắm, thuận tay gấp mấy miếng ngon nhất bỏ vào đó.

- Nhà hôm nay không có cà sao đi? – Mẹ con Cám ăn gần xong Tắm mới từ phòng trong đi ra, lấy đũa gắp gắp đồ ăn, hỏi.

- Có, nhưng dì với Cám ăn hết rồi. – Bà ráo hoảnh nói.

- Sao dì không phần cho con? Dì biết con thích ăn cà mà? – Tắm âm ức nhìn dì và em.

- Không đủ để phân!

Cám ngồi bên cạnh mím môi nén cười. Nàng biết mẹ nàng chỉ là con hổ giấy, lúc nào cũng gầm gừ nhưng thật ra rất mềm yếu. Vừa rồi nàng nhắc tới mẹ cả làm bà không tránh được lo lắng, đem đồ hết cả đi không phần cho Tấm, vốn “một quả cà bằng ba thang thuốc” mà. Thế nhưng thà bà mang tiếng di ghê nanh ác còn hơn mở mồm thừa nhận sự quan tâm của mình dành cho hai chị em nàng.

- Con không muốn ăn. – Tấm gác đũa xuống, nói.

- Ăn hết đi, không thừa đồ ăn đồ đi đâu.

- Con không ăn. – Nàng vẫn khẳng khái, ương bướng nói.

- Không ăn thì phải rửa bát, rửa chưa? Con Cám không rửa nữa.

- Di... - Nàng hơi bức, nhưng cân nhắc lợi hại, đành nói. – để con ăn ạ.

Nói rồi cầm đũa lên. Công bằng mà nói Cám nấu ăn rất ngon, tuy ra vẻ giận dỗi nhưng thật ra nàng ăn rất ngon miệng, nháo cái trên mâm đã không còn gì.

Sau bữa cơm, cả nhà ngồi lại với nhau, bắt đầu tính toán số tiền kiếm được trong ngày. Nhà ngoại Tấm trước đây rất giàu có nhưng từ khoảng thời gian mẹ nàng mất, gia đình cũng sa sút, không giúp được gì cho nàng, thậm chí tới tiền cấp dưỡng cũng không có một đồng. Tất cả đều nhờ vào tài thu vén, xoay xở của bà Mão. Tuy vậy, tính cách Tấm so với mẹ nàng không khác là mấy. Trước kia mẹ nàng cậy là vợ cả, lại có xuất thân tốt, thường tự cho mình nhiều quyền lợi trong nhà nhưng những công việc trong ngoài lại rất lơ ngơ không biết gì, bà Mão cũng đều vui vẻ nhường nhịn, tự mình quán xuyến hết. Giờ thì tới lượt Cám thay thế mẹ làm chủ gia đình. Do cả hai mẹ con đều ám ảnh việc Tấm giống mẹ, vốn là một người có thể trạng yếu ớt, lại cộng thêm lo lắng việc nàng tủi thân do mẹ mất sớm, cả bà Mão và Cám đều có phần chiều chuộng, bảo bọc nàng hơi quá, ngoài việc cầm ít đồ có sẵn ra chợ bán, nàng hầu như không phải động tay vào bất cứ việc gì trong nhà.

Thế nhưng tới khi Tấm được mười sáu tuổi, thì bà Mão bắt đầu lo lắng cho tương lai của nàng. Rồi sau này nàng xuất giá, ai sẽ chịu nổi người vợ không biết làm gì chứ? Cuối cùng một ngày, nhịn không được, bà liền gọi cả hai chị em ra:

- Từ giờ việc nhà giao lại cho Tấm làm, di thấy con cũng rành rang, không bận rộn lắm, làm đi cho quen.

- Là... là những việc gì ạ? – Nàng bất giác lắp bắp.

- Vẫn là những việc trước giờ thôi, nấu cơm, rửa bát, quét nhà, giặt quần áo.

- Trời, ngần đó việc, con biết làm sao? – Tấm liếc đôi bàn tay nõn nà, mịn màng của mình, kêu lên.

- Thế di với Cám làm bao nhiêu lâu nay có kêu ca gì không? – Bà Mão lạnh lùng nói.

- Nhưng con...

- Thôi mẹ à, Tấm chưa quen đâu, cứ từ từ là được. – Cám khẽ cười rồi quay ra Tấm trấn an. – Tạm thời chị giúp em quét tước sân vườn thôi, cả chỗ vườn sau có cái giếng nước ấy.

- Ủ, cảm ơn em – Tấm khẽ gật đầu còn bà Mão dù còn hơi miễn cưỡng cũng không phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Tấm Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bài học đầu tiên

Hôm nay Cám rất vui. Nàng theo xe người ta sang tận phủ bên cạnh, vào sâu trong làng, mua được khá nhiều vải đẹp, đưa cho Tấm bán nhất định đắt hơn tôm tươi. Trong đó, có một mảnh màu đỏ đẹp vô cùng, nhất định nàng sẽ giữ lại, may cho mình và Tấm mỗi đứa một cái yếm. Quanh năm đầu tắt mặt tối rồi, cũng phải tự thưởng cho mình cái gì đó chứ. Tất nhiên nàng không nói với Tấm để gây bất ngờ cho chị. - Chị nghe em dặn nhé. – Cám vừa bày đồ ra vừa giải thích. – Lần này em mua hàng khá nhiều nên sẽ để giá hơi khác một chút. Nếu mua một vuông thì mười đồng tiền, mua hai mươi vuông thì chín đồng một vuông còn mua cả cuộn vải thì là một trăm rưỡi đồng. Chị nhớ chưa?

- Ủ, nhớ rồi, đừng lo.

Tấm nói rồi quảy quả ra chợ. Nàng đã xem qua chỗ vải Cám mua về, quả thật là hàng rất tốt, xem ra hôm nay mua bán sẽ rất mau. Nàng chỉ mong mau chóng bán được nhiều hàng rồi nghỉ chợ về sớm. Từ hôm được giao thêm nhiệm vụ quét dọn sân vườn, lúc nào nàng cũng thấy mệt mỏi, buồn ngủ hơn mọi ngày. Bất giác Tấm cả kinh nghĩ tới khối lượng công việc mà Cám vẫn phụ trách. Một sự sùng bái âm thầm xuất hiện trong lòng.

- Cô ơi, chỗ vải này bán thế nào đây? – Một bà trung tuổi, nét mặt hiền lành dừng lại trước sạp hàng của Tấm.
- Dạ mời bác xem hàng, một vuông là mười đồng tiền, hai mươi vuông là chín đồng một vuông mà mua cả cuộn là một trăm rưỡi.
- Ủ' để tôi xem.

Bà ta lật chỗ vải ra, xem xét rất kỹ, cuối cùng mỉm cười hài lòng:

- Hàng rất tốt, tôi muốn lấy hết.
- Ô, cám ơn bác, để tôi gói lại giùm bác. – Tấm nhanh nhẹn đứng lên.
- Từ từ đã, - bà ta bỗng giơ tay. – Tôi không mang theo nhiều tiền, chỉ có chưa đầy một trăm đồng ở đây. Cô có bán thiếu không?
- Dạ không, dì và em tôi dặn không được bán thiếu.
- Hay thế này đi, tôi cũng là người buôn bán, trong người đang có sẵn hai thẻ vàng lá, tôi để đây làm tin cho cô, mang vải về, lát quay lại trả tiền được không?
- Cái này... - Nàng hơi bắn khoăn nhìn hai thẻ vàng chóc.
- Có gì mà không được nào? Hai thẻ vàng của tôi giá trị bằng mấy lần chỗ vải kia của cô. Chẳng qua tôi cần gấp, cũng là tôi trông cô xinh xắn, thật thà, tin cậy được nên mới chịu để lại thôi.
- Vâng, thế bác cứ cầm về đi, tôi chờ ở đây.
- Cám ơn cô, cô tốt quá. – Bà khách tươi cười ra hiệu cho mấy tay gia nhân tiến tới xách đồ đi.

Tấm vui khắp người vì chỗ hàng đã bán hết. Nàng bó gối ngồi chờ bà khách kia quay lại trả tiền nhưng chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng. Cho tới khi mặt trời khuất sau lũy tre, ai nấy cấp thúng ra về rồi nàng mới phui quần áo đứng dậy đi về.

Bà Mão và Cám thờ dài ngoáy ngán nghe Tấm thuật lại câu chuyện. Họ đã đoán ra chín phần.

- Nhưng mà bà ta có để lại hai thẻ vàng lá làm tin. – Nàng yếu ớt nói rồi rút ra đưa cho em.
- Vậy mà chị cũng tin sao? – Cám cầm hai thẻ vàng xem xét rất kỹ. Nàng thậm chí còn đưa lên miệng cắn nhẹ để kiểm tra. – Đây là vàng giả, cái này con nít cũng phân biệt được.

Nói rồi nàng thuận tay ném vào sọt rác, bỏ vào buồng trong không nói lời nào.

- Di...con xin lỗi. – Tấm run run nói.
- Con xin lỗi đi làm gì? – Bà Mão thờ dài. – Chỗ tiền vốn bỏ ra lần này Cám phải gom phần tiết kiệm mấy tháng nay, nó lại lặn lội đi xa lấy hàng, nên không tránh được bức bối. Còn con đây, con cũng không còn nhỏ, đừng hành xử ngây thơ như vậy nữa.

Tấm nước mắt lưng tròng trở về buồng, lòng nặng trĩu. Nàng biết lần này mình gây họa lớn rồi, nhà đã không lấy gì làm khá giả, lại còn làm mất một khoản tiền lớn như vậy. Mãi suy nghĩ, nàng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngược lại với Tấm, Cám nằm trần trọc không ngủ được. Cuối cùng nàng trở dậy, sợ lẩm cả nhà thức giấc, đành nhẹ nhàng ra sân sau, ngồi bên giếng ngắm trăng. Ánh trăng sáng vàng vạc cũng không làm lòng nàng dịu lại một chút nào.

- Thôi, chuyện xảy ra đã xảy ra rồi, con nghĩ nhiều làm gì? – Từ lúc nào bà Mão đã tới bên nàng khẽ nói.
- Nhà mình không còn tiền nữa. – Nàng khẽ thờ dài. – Toàn bộ vốn liếng con đã dồn vào đợt hàng này. Giờ muốn nhập thêm về bán gỡ vốn cũng không xoay đâu ra tiền.
- Đồ ăn trong nhà... - Bà Mão định nói gì đó nhưng lại thôi.
- Con biết, đến ngay cả tiền mua đồ ăn cũng không có, thật thảm. – Nàng khẽ cười, nhưng cái cười méo mó. – Chắc mai con sẽ ra đồng bắt tép về ăn đỡ mấy ngày, rồi mang bán thêm được đồng nào thì được.
- Mẹ sẽ đi cùng con.
- Không được đâu mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, ra đồng bắt tép dễ ốm lắm. Con sẽ bảo Tấm đi cùng.
- Tấm? Đã bao giờ nó làm việc này đâu? Chẳng phải con vẫn khẳng khái không cho Tấm ra đồng, dù là chăn trâu hay cắt cỏ hay mò tôm bắt tép kia mà?

- Mẹ con mình sai rồi. – Nàng nhún vai. – Chúng ta đã quá bảo bọc Tấm khiến chị ấy mãi như một đứa trẻ, không biết gì cả. Chuyện hôm nay là bằng chứng rõ ràng nhất. Từ giờ con sẽ khác, Tấm cần phải trưởng thành, không thể dựa dẫm vào mẹ con mình mãi được, như thế là hại chị ấy chứ không phải thương.

- Mẹ cũng nghĩ thế.

Nói là làm, sáng sớm hôm sau, Tấm vừa mở mắt đã thấy dì và Cám ngồi sẵn ở nhà ngoài chờ. Bà Mão ra lệnh cho hai chị em ra đồng bắt tép, vừa để ăn, vừa để bán. Dù không dám phản đối vì bản thân mình mới gây họa, Tấm vẫn cảm thấy khá ảm ức. Nàng chưa từng phải làm việc nặng nhọc như vậy. Chưa kể ngoài đồng nắng cháy sẽ làm làn da trắng trẻo của nàng sạm đi đáng kể. Trước giờ việc đồng áng nặng nhọc Cám thường thuê thợ cày trong làng, chỉ có mấy việc nhẹ nhẹ kiểu chăn trâu, cắt cỏ thì mới tự làm, mà cũng là bà Mão hoặc Cám làm chứ không tới tay Tấm. Đây là lần hiếm hoi Tấm phải ra đồng làm việc.

Bà Mão tất nhiên thấy vẻ mặt không vui của Tấm, liền nhanh trí nói:

- Hai đứa đi bắt tép, đứa nào bắt được nhiều sẽ được thưởng một cái yếm đỏ!

Thật ra là hôm qua bà không ngủ được đã lấy miếng vải Cám để sẵn ra khâu hai chiếc yếm cho cả hai chị em. Bà biết Tấm thích trưng diện nên nghe tới yếm đỏ sẽ làm nàng vui hơn.

- Tấm nè, để tránh lặp lại sự việc hôm qua, từ giờ làm gì chị cũng cần phải để tâm suy nghĩ, cần phải quan sát. Em và mẹ đâu thể suốt ngày theo sát chị được. – Cám dặn dò chị trên đường ra đồng.

- Ủ, chị biết rồi. – Dù mồm nói vậy nhưng Cám thấy rõ thái độ của nàng là đáp quấy quá cho xong.

Cám căn môi, cảm thấy đối với Tấm vốn quen được cưng chiều, không sử dụng biện pháp mạnh thì không thể thay đổi.

Ra tới đồng, nàng hướng dẫn Tấm cách xúc tép rồi đi ra một góc xa quan sát. Thật ra Cám bắt được không ít tép nhưng nàng cố tình bỏ vào hai cái giỏ nhỏ đeo ở chân rồi trùm váy che đi, cái giỏ lớn thì vẫn để không. Mỗi lần Tấm quay ra tìm thì giả bộ mãi chơi, đuổi bướm hái hoa. Tấm có được lời hứa về cái yếm đỏ thì hăng hái vô cùng, ra sức cào tép, tới chiều tối đã được một giỏ đầy.

- Cám, về thôi. – Tấm ôm giỏ tép đầy, liếc qua thấy giỏ của Cám gần như trống không, phần khời nói.

- Vâng.

Cám uể oải ngồi dậy, nàng nhìn Tấm rồi chột như nghĩ ra điều gì đó liên bảo với chị:

- Đầu chị lấm bẩn quá, mấy hôm nay nhà đang hết nước, chị mau xuống tắm gội đi kéo về dùng hết nước dự trữ tắm gội mẹ lại mắng cho.

- Ủ.

Tấm không nghĩ ngợi gì nhiều, bỏ lại giỏ tép trên bờ, cõng đồ lội xuống góc sông tắm gội. Nàng không nhìn thấy vẻ mặt hơi thất vọng của Cám sau lưng.

Tới khi Tấm tinh tươm sạch sẽ lên bờ thì đã không còn bóng dáng Cám, nàng càng sừng sốt thấy giỏ của mình trống không, chỉ còn sót lại một con cá bóng. Tấm tất tả chạy về, đầu óc mông lung không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ con Cám đang ngồi sẵn trên sập chờ nàng, nét mặt rất không vui.

- Cám, đã xảy ra chuyện gì? – Nàng thờ hồn hèn hỏi.

- Chị còn hỏi à? – Cám khề lắc đầu. – Chị bị em lừa hết cả tép, lấy mất cái yếm đỏ rồi mà còn chưa biết?

- Vì... vì sao?

- Em không phải đã dặn là chị làm gì cũng phải để ý quan sát và suy nghĩ ư? Thứ nhất đầu chị không hề lấm bẩn, thứ hai là nước dự trữ mà em nói là nước mưa tinh khiết chỉ dùng để nấu ăn, còn nước tắm giặt là nước em vẫn múc từ giếng lên.

- .....

Tấm không nói gì nhưng người hơi run lên vì tức giận. Nàng vốn quen được mọi người xoay quanh mình, làm sao chịu nổi việc bị đối xử như thế này? Phút chốc, nàng bỗng cảm thấy một sự căm ghét ngấm ngấm đối với bà Mão và Cám, đồng thời sự tủi thân cũng trào ra:

- Tôi biết là tôi đánh mất tiền, muốn đánh muốn mắng thì cứ việc, sao phải bày chuyện làm khó tôi? Trong nhà này tôi chả là gì, dù sao thì tôi cũng không phải con ruột của dì, cô cũng chưa bao giờ coi tôi là chị cả.

Nói rồi nàng òa khóc chạy vào buồng trong. Bà Mão có vẻ áy náy còn Cám thì vẫn cố giữ vẻ mặt cứng rắn.

- Mẹ mặc chị ấy, chị ấy phải học cách trưởng thành thôi.

Trải qua mấy ngày, Tắm trong lúc quét sân phát hiện ra cái yếm đỏ mới toanh rơi bên thành giếng. Nàng đoán đây hẳn là cái yếm của Cám phơi bị gió cuốn ra đây. Nàng nắm chặt lấy cái yếm, mắt lóe lên một tia tính toán.

Trong nhà, Cám gấp cái yếm của mình, cắt kỹ vào trong tủ rồi làm bộ như không nhìn thấy quai yếm đỏ hơi lộ ra dưới bộ đồ nâu giản dị của Tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tắm Cám, Đàng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Quán nước đầu làng

Sau sự kiện chiếc yếm đỏ, Tắm có giữ lại con cá bóng còn sót trong giỏ, bỏ vào giếng nuôi. Cám và bà Mão thì nhanh chóng quên chuyện đó đi, chỉ có Tắm mỗi lần cho cá ăn, thường hay lăm bằm một mình- Bóng bóng bang bang, lên ăn cơm vàng cơm bạc nhà ta; Chớ ăn cơm hẩm cháo hoa nhà người.

Câu nói cũng không có ý gì, chẳng qua nghe nó hơi vắn điệu nên nàng thuận miệng kêu ra như thế. Nàng nuôi con cá bóng này không phải vì điều gì sâu xa, chỉ là mỗi lần nàng nhìn thấy nó thì lập tức nhớ lại ngày hôm đó, về lần đầu vừa phải lao động cực nhọc, vừa bị Cám lừa mất mặt. Con giặn trong lòng dù đã được chiếc yếm đỏ rơi bên giếng xoa dịu, cũng không thể hoàn toàn quên đi.

Cám cùng Tắm mò cua bắt tép được hơn một tuần thì nàng nhận ra việc này là hết sức tạm bợ, vừa phí sức vừa không kiếm được là bao, “phi thương bất phú”, thế là nàng quyết định trở lại công việc gia truyền: Bán nước. Cho tới khi gom đủ vốn để quay trở lại buôn vải hay cái gì đó thì tạm thời nàng đặt ở công chợ một bàn nước nhỏ, bán trà xanh, nước vối, trầu cau và ít đồ ăn vặt. Tắm giúp nàng bán quán còn bà Mão lo quán xuyến việc nhà. Nhờ hai cô gái xinh đẹp bán hàng, quán nước của hai nàng rất đông khách. Cám bắt đầu hướng dẫn Tắm cách mua hàng, pha nước, tằm trầu.

- Đây là cái gì vậy chị? – Cám hơi nhăn mặt nhìn cái Tắm đang chia cho nàng xem.

- Trầu tằm cánh phượng... – Tắm lí nhí nói.

Cám nhìn chăm chú miếng trầu trên tay Tắm, bật cười:

- Chúc mừng chị đã sáng tạo ra phương pháp tằm trầu kiểu mới chưa từng có.

- ... – Biết Cám hơi có ý giễu cợt, khuôn mặt Tắm liền ửng lên.

- Chị nhìn này, - Nàng không nỡ nói nặng hơn với chị, đôi giọng. – Tằm trầu cánh phượng không khó lắm, chỉ cần chị chú ý một chút là được, nhìn em nhé.

Nói rồi nàng chỉ cho Tắm rất kỹ càng, sau vài lần tập luyện thì tác phẩm của Tắm cũng có thể tạm chấp nhận, dù so với của Cám thì còn cách xa nhiều lắm.

- Cám, chị về nhà nghỉ nhé, hôm nay nắng lắm chị chóng mặt quá.

Cám hơi lưỡng lự, sau giờ trưa này quán sẽ rất đông khách, quả thực nàng rất cần Tắm phụ giúp nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của chị thì nàng lại mềm lòng.

- Được rồi, chị về đi, em trông hàng một mình cũng được.

Tắm không cần đợi nói tới lần thứ hai, nhanh chóng đội nón ra về, đáng về không có gì là uể oải như vừa nãy. Cám tất nhiên là biết chị mình không yếu đuối tới mức không trông được hàng nhưng nàng không nói gì. Kể từ sau bài học về chiếc yếm đỏ, Tắm bắt đầu biết quan sát, để ý, làm việc chu toàn hơn, biết tính toán hơn. Cám bèn coi như việc cho Tắm nghỉ chiều nay như một phần thưởng nhỏ cho nàng.

- Người thì đẹp mà sao trầu tằm xấu thế này? – Một giọng nói mang âm điệu hách dịch khiến nàng giật mình.

Mãi suy nghĩ, Cám không để ý một tốp đàn ông mới tới ngồi vào quán từ lúc nào. Cả sáu người đều ăn vận khá đẹp, quần áo toàn là hàng tốt, nhưng người đi giữa nổi bật hơn tất cả, khiến những người xung quanh như lu mờ. Anh ta khoảng trên dưới hai mươi tuổi, vóc dáng cao ráo, ngũ quan sắc sảo, đặc biệt là đôi mắt rất sáng, trong veo nhưng lại sâu thẳm thăm. Người vừa lên tiếng chê bai là một trong những người đi bên cạnh còn anh ta không nói gì, chỉ nhìn Cám, nét mặt cười mà như không cười. Miếng trầu đó vốn là miếng trầu Tắm tằm, bị nàng dón vào một đĩa riêng, chưa kịp sửa, thực ra bị chê cũng không oan nhưng nàng hơi khó chịu với giọng điệu hách dịch kia. Cô nén xuống cảm giác bức bối, Cám nhoen cười nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Mời các anh ngồi nghỉ uống chén nước. Mấy miếng trầu đó là chị tôi mới tập tằm, tôi chưa kịp sửa. – Nàng nói rồi chia ra đĩa trầu của nàng. – Mời các anh dùng trầu này.

- Ủ, cái này trông cũng được, bao tiền vậy?

Cám hơi nhíu mày, không phải vì miếng trầu tèm cánh phượng nổi tiếng của nàng bị nói là “cũng được” mà chủ yếu vì thái độ rất khó chịu của người kia. Tuy vậy, nàng vẫn nhẹ nhàng:

- Thưa, ba xu một miếng, các anh đi sáu người, nếu mua sáu miếng thì tôi lấy hai đồng thôi.

Người này nghe thấy thì gật gù, định lấy tiền ra trả thì người đàn ông ra dáng cậu chủ kia chợt bật cười, nói với nàng:

- Không ngờ trên đất Đại Việt vẫn có kiểu buôn gian bán lận như vậy.

- Anh nhầm rồi, - Cám mỉm cười. - Tôi nào có lừa đảo gì, hoàn toàn là thuận mua vừa bán mà thôi.

- Người ra góc kia tính kỹ lại cho ta xem, ba xu một miếng thì sáu miếng chính xác là bao nhiêu tiền. - Anh ta nói rồi quay ra nàng. - Cô lợi dụng sự ngu ngốc của người khác kiếm tiền không phải gian lận thì là gì?

- Tôi không có trách nhiệm với sự ngu ngốc của người khác, anh nói có phải không? Nếu vì ngu ngốc mà phải chịu thiệt thòi thì nên tự trách mình trước khi đổ lỗi cho người khác.

- Sắc sảo lắm. Đúng là lỗi do gia nhân của ta không được thông minh. - Người kia nói rồi bỗng mỉm cười. - Cô thông minh thế, hay là làm gia nhân cho ta đi?

- Vậy anh trả công tôi thế nào?

- Tương đương gia nhân thân tín nhất của ta, một quan một năm, thế nào?

- Anh tính sai rồi! - Nàng cười đáp lời. - Ngoài việc làm công cho anh, tôi còn phải chịu mất tự do, xa gia đình, chưa kể phải bỏ mất khoản tiền tôi kiếm được nếu tự buôn bán. Anh trả cho tôi mười quan tiền một năm thì tôi mới làm.

- Này... - Một trong những người còn lại khẽ quát lên nhưng bị người đàn ông kia cản lại. Anh ta tiếp tục cười nói. - Mười quan cũng không thành vấn đề, nhưng như vậy cô sẽ phải làm thêm việc.

- Việc gì vậy?

- Việc mà chỉ phụ nữ mới có thể làm được... - Hấn nói lấp lửng nhưng mắt híp lại nhìn nàng như đang cười.

- Anh... - Cám hơi đỏ mặt nhưng nhanh chóng trấn tĩnh. - Tôi vốn không thích nhận không tiền của người khác, lương tâm tôi không cho phép. Nhìn anh thì tôi nghĩ mười quan đó nên trả cho đàn ông chắc sẽ có ích hơn!

Người kia nhất thời cứng họng, mặt hơi tái đi còn đám gia nhân thì làm bộ nhìn ngó trước sau coi như không nghe thấy gì. Cám biết mình hơi quá lời nhưng nói thì cũng đã nói rồi nên nàng đành lờ đi, rót mấy chén trà xanh đưa ra, xem như an ủi.

- Ha ha... - Cuối cùng người đó bật cười. - Ta chưa từng gặp ai như cô, nói chuyện với cô đúng là rất thú vị.

- Tôi chỉ là một con bé nhà quê loanh quanh bên lũy tre làng, bán nước qua ngày, đâu dám nhận lời khen của anh.

- Không cần phải khách sáo. Nhưng giờ ta phải đi rồi, hi vọng sau này sẽ còn có dịp gặp lại. - Nói rồi hấn ra hiệu cho thuộc hạ ra trả tiền.

- Mười đồng tiền. - Nàng tính bơ nói.

- Cái gì? Chỉ có mấy cốc nước với mấy miếng trầu, sao lại đắt thế?

- Cậu anh vừa nói rằng nói chuyện với tôi rất thú vị, do đó tiền trà nước là ba đồng, chỗ còn lại là tiền công tiếp chuyện của tôi.

- Được, ta đã nói thì không nuốt lời. - Người kia liền xen vào. - Có điều ta không có đủ tiền, cô cầm giúp ta cái này thay thế được không?

Hấn rút chiếc nhẫn ngọc xanh đang đeo ở ngón tay út ra đưa cho nàng. Cám nghi hoặc cầm lấy xem rất kỹ rồi gật đầu, đeo vào tay:

- Thôi được, hơi thiếu một chút nhưng nề mặt anh là khách mới tới làng lần đầu, tôi đồng ý.

- Này... - Không biết là lần thứ mấy đám gia nhân kia trùng mắt với nàng.

- Cám ơn sự hào hiệp của cô. - Ngược lại, hấn vẫn rất vui vẻ nhìn nàng. - Tôi có thể hỏi tên cô không?

- Tôi tên là... - Nàng hơi dừng một chút. - Bột Gạo.

- Tên cô thật kỳ lạ, còn ta tên Khánh. - Hấn nói rồi mỉm cười. - Đừng quên nhé.

Ngay sau đó đoàn người lên đường ngay, Cám cũng nhanh chóng thu dọn quán nước ra về.

Sáng sớm hôm sau, nàng theo xe người ta đi sớm, tìm tới nhà buôn đồ trang sức lớn nhất trong phủ.

- Ta muốn bán chiếc nhẫn này! – Nàng giơ chiếc nhẫn “gân nợ” kia ra.

Ông chủ tiệm nhìn thấy chiếc nhẫn có vẻ hơi giật mình, xem xét kỹ lưỡng thì mắt sáng lên, giọng không giấu được hào hứng:

- Một quan tiền.

Tím Cám nhảy lên một cái. Nàng vốn biết chiếc nhẫn kia là ngọc thật nhưng cũng không nghĩ giá trị của nó cao như vậy. Quan sát ông chủ một hồi, nàng lên tiếng một cách dứt khoát:

- Hai quan!

- Hai quan đắt quá.

- Tùy ông thôi, nếu ông không mua thì ta lại cầm về vậy.

- Không cần phải ép tôi như thế. – Ông chủ nheo mắt nhìn nàng. – Nhìn cô thì không phải người giàu có gì, tôi đây rất thắc mắc vì sao cô có thể có chiếc nhẫn đắt giá như vậy?

- Ta không giàu nhưng huyện nhà ta rất nhiều công tử giàu có. Có người năn nỉ sống chết tặng ta cái nhẫn này, không cho phép ta từ chối, ông bảo ta phải làm sao? Ta lại không thích giữ vì mỗi lần nhìn thấy thì khó chịu nên mới bán.

- Cái này... - Ông chủ tiệm hơi ngập ngừng. – Một quan rưỡi.

- Hai quan là hai quan. – Cám lạnh lùng nói. – Ta biết có nhiều người sẽ trả cao hơn, ông đừng tưởng ta không biết gì mà chèn ép nhé.

- Thôi được rồi. – Ông ta lấy hai quan tiền đưa cho Cám, đổi lấy chiếc nhẫn ngọc xanh trong vắt kia.

Cám vui vẻ ôm tay nài đựng hai quan tiền về nhà. Nhẫn vàng nhẫn ngọc gì cũng thế, chỉ là thứ phù phiếm ngoài thân, thứ quan trọng là thức ăn, là quần áo, chỗ ở của ba mẹ con kia

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tam thất quý như vàng

Cám cầm hai quan tiền về, liền mua rất nhiều thức ăn ngon, một ít quần áo mới cho ba mẹ con. Chỗ còn lại nàng để sửa nhà, mua thêm ruộng và vải vóc về bán. Nàng dẹp ngay cái quán nước đầu làng bởi lời lãi chẳng đáng bao mà lại mất rất nhiều công sức. Bên cạnh việc buôn bán ở chợ, Cám còn tranh thủ đọc thêm sách mỗi khi rảnh rỗi. Từ ngày còn nhỏ, Cám thường theo chân lũ trẻ tới nhà thầy đồ, nhưng do nhà nghèo, lại thêm bản thân là con gái, nàng chỉ có thể đứng ngoài nghe lỏm. Vậy nhưng nhờ tương đối sáng dạ, sau một thời gian dài kiên trì và chăm chỉ, nàng đã biết khá khá chữ, cộng với tính ham đọc, hiện tại, Cám đã đọc được không ít sách. Nhờ hai quan tiền làm vốn, cuộc sống của ba mẹ con nhanh chóng vượt qua giai đoạn khó khăn. Cám mở được một sạp vải cỏ định ngoài chợ huyện, hàng ngày cưỡi ngựa mang hàng ra chợ bán, chiều về thì lo giặt giũ com nước. Bà Mão phụ trách quét tước nhà cửa, luôn tay luôn chân cả ngày. Còn Tám, thời gian gần đây nàng cũng không rảnh rang cho lắm.

- Tám à, đi thấy hôm nay Cám mới nhập hàng mới về, con ra chợ phụ nó nhé.

- Con bận đi chăn trâu mà dì, sắp đến vụ rồi.

- Sao con không chăn ngay gần đây, đi xa làm gì cho mất cả ngày trời?

- Di ơi, chăn trâu thì chăn đồng xa, chứ chăn đồng gần làng bắt mất trâu! – Nàng nhoen cười nói.

Bà Mão không nói gì nữa nhưng có vẻ không hài lòng. Từ ngày Tám phát hiện ra chăn trâu là một công việc hết sức nhẹ nhàng thì nàng dứt khoát không để ai động vào nữa. Chỉ cần đánh trâu ra đồng, buộc lại là nàng có thể tìm một chỗ có bóng mát ngồi nghỉ, ăn suất cơm mang theo rồi chờ tới chiều đánh trâu về. Đối với việc Tám khẳng khái đòi đưa trâu đi chăn đồng xa, đương nhiên Cám hiểu lý do nhưng nàng cho rằng giữa việc loanh quanh quét sân trong nhà và đi chăn trâu thì hiện nay cũng là tốt rồi.

Cuộc sống cứ như vậy đều trôi, tạm coi là yên ả.

Cho tới một ngày.

Cám về nhà trước Tám một lúc, đang đứng nấu cơm trong bếp thì nghe tiếng Tám khóc lớn ngoài sân sau. Nàng và bà Mão vội chạy ra xem có chuyện

gi.

- Con cá bóng con nuôi trong giếng đâu rồi? – Nàng nức nở, giọng nghẹn lại.

- À, lúc nãy em múc nước rửa rau, thấy nó nằm chết phơi bụng nên vớt lên vớt đi rồi.

- Cái gì? Sao nó lại chết được? – Tấm càng khóc to hơn.

- Bao lâu rồi chị chưa cho nó ăn?

- Mới...ba hôm, - Giọng nàng bỗng nhỏ hẳn lại, nói như phân trần. – Máy hôm vừa rồi chị đi chăn trâu về mệt quá nên quên mất. Nhưng mới chỉ ba hôm sao nó chết được?

- Ba hôm không cho ăn lại chả chết. – Cám lắc đầu. – Em biết đây là con cá bóng chị nuôi nhưng nó chết như vậy không vớt vớt đi ngay, lỡ bản hết nước giếng thì lấy đâu ra nước mà dùng? Với cả chết thì thôi, cá bóng ngoài sông thiếu gì, có gì mà chị phải khóc?

Tấm cứng họng không nói lại được nhưng vẫn mang một bụng ảm ức, khóc nức nở chạy vào buồng, tối hôm đó nàng bỏ cơm.

Cám và bà Mão nhìn nhau áy náy lắc đầu.

.....

Thời gian gần đây bỗng rộ lên thông tin khu vực huyện nhà có tam thất bắc, vốn là một vị thuốc rất tốt, thậm chí còn được coi là thần dược. Điều này đã làm xáo trộn đời sống của tất cả mọi người, gia đình nhà bà Mão cũng không phải ngoại lệ. Bà Mão phải ra chợ bán vải thay Cám để nàng theo chân người ta lên núi đào tam thất. Do đọc nhiều sách, nàng biết là tam thất thường chỉ có trên núi cao nên bỏ qua khu vực thấp nhiều người đào, mạo hiểm một mình leo lên những vách núi cao nhất. Việc đào tam thất dù mang lại nhiều tiền nhưng nếu chỉ đơn giản là đi bách bộ lên sườn đồi nhỏ mang về thì tam thất đã không đắt đỏ đến mức được ví như vàng thế. Cám thường phải mang theo lương thực dự trữ cho mấy ngày, ăn ngủ trên núi để tìm tam thất, nhưng có lần thì tìm được một ít, có lần lại về tay không, hoàn toàn phụ thuộc vào vận may.

Đường lên núi hôm nay vẫn như mọi ngày, nườm nượp người qua lại, trong đó Cám nhận ra không ít người quen.

- Chị lại đi đào tam thất sao? – Một cô gái trẻ trạc tuổi nàng vui vẻ bắt chuyện.

- Ủ, đợt này cả huyện cùng đi đào chứ không phải mỗi làng mình.

- Nhưng không nhiều người tìm được đâu. Chị có tìm được chút nào không?

- Từ bây đến giờ đi theo mọi người thôi, tôi cũng chưa đào được củ nào. – Mắt Cám hơi lóe lên một tia cảnh giác. – Hôm trước nghe nói nhà ông Ngư đào được một ít đó.

- Thật sao? Ở đâu vậy, chị có biết không chỉ chỗ cho tôi?

- Thấy bão ở ngay ngọn đồi trước mặt, tam thất thường thấy ở triền đồi mà. – Nàng nói với vẻ hết sức thành thật.

Cô gái kia cảm ơn rồi vội nhắm hướng Cám chỉ đi tới, còn Cám cũng nhanh chóng theo hướng ngược lại, đi về phía ngọn núi cao nhất trong vùng.

Nàng không biết rằng, có một người đã nghe được câu chuyện, giờ đang âm thầm bám theo nàng.

- Bẩm cậu, để chúng tôi đi theo cậu. – Máy người tùy tùng định bám theo thì bị người kia giơ tay cản lại.

- Đứng dưới này chờ ta, cấm không ai được đi theo. Sau ba ngày không thấy ta xuống núi thì hẵng lên tìm. Rõ chưa?

- Vâng, thưa cậu.

Cám đeo tay nải, mài miết leo núi, đầu óc chỉ hoàn toàn tập trung tìm những khu vực phù hợp với điều kiện sinh trưởng của tam thất mà không để ý gì tới xung quanh.

Đột nhiên tiếng một cành khô vỡ khiến nàng giật mình.

- Ai đó? – Nàng cảnh giác lên tiếng, tay nắm chặt con dao. Để kiếm được tam thất, nàng đã bất chấp mạo hiểm leo lên núi cao, mặc cho nhan nhản nguy cơ về sơn tặc hay dã thú, nhờ đó mà cũng đã luyện thành bản lĩnh sẵn sàng ứng chiến trong mọi tình huống.

- Là tôi, cô còn nhớ tôi không? – Khánh ung dung bước ra, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Anh tên Khánh, lần trước từng uống nước ăn trâu ở quán của tôi. – Nàng chậm chậm nói. Tất nhiên Cám không thể quên được hẳn, nếu không có chiếc nhẫn của hắn gắn nợ thì giờ nàng và Tấm vẫn còn phải chật vật với cái quán xiêu vẹo đầu làng kia.

- Còn cô là Bột Gạo, tên cô tôi có muốn quên cũng không được.

Cám cắn môi cố nén cười, không ngờ cái tên nàng thuận miệng nói ra lại được hân ghi nhớ. Thế nhưng nàng không hề định chính.

- Sau đó tôi có dịp quay lại quán nước nhưng không còn thấy cô ở đó nữa, cô đi đâu nhanh vậy sao?

- Vâng, cũng nhờ anh... - Cám nói rồi biết mình đã lỡ lời, vội im lặng, giả bộ tiếp tục tìm kiếm tam thất.

- Nhờ tôi? - Khánh hơi nhíu mày - Ý cô là...?

- À, chắc là nhờ anh mang lại may mắn cho tôi cho nên sau đó tôi làm ăn khá hơn, mở được sạp hàng trên chợ huyện.

Khánh quan sát rất kỹ hai bàn tay nàng, rồi khẽ hỏi:

- Cái nhẫn đâu rồi?

- Tôi...tôi để ở nhà, tôi sợ đeo ra ngoài đánh rơi mất.

- Thật là may, - Hân tắc lưỡi. - Tôi lần này đi tìm cô vì muốn chuộc lại cái nhẫn. Tôi sẽ gửi cô hai mươi đồng tiền, âu cũng là để cám ơn cô đã giữ gìn.

Cám đánh rơi luôn con dao đang cầm trên tay. Nàng lắp bắp:

- Không phải anh bảo dùng nhẫn thay thế sao? Sao giờ lại chuộc lại?

- Chiếc nhẫn đó vốn là quà tặng của một người quen, lần đó thiếu tiền nên tôi mới phải gửi chỗ cô, giờ mang đủ tiền đi để chuộc lại rồi, chứ không lẽ sau này gặp người ta mà không có nhẫn thì ngại lắm.

Sắc mặt Cám càng lúc càng trở nên khó coi, Khánh thì chăm chú quan sát không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của nàng. Nàng suy nghĩ rất nhanh, biết rằng nếu không liều thì sẽ không thể thoát khỏi tình huống này, liền nói:

- Anh nói phải đó, tôi sẽ gửi lại nhẫn cho anh. Ngặt nỗi giờ tôi chưa về ngay, phải tầm ba ngày nữa tôi mới về, anh cứ xuống núi trước, trưa ngày thứ tư anh đợi tôi ở chỗ quán nước cũ của tôi, tôi sẽ mang nhẫn tới.

- Tôi cũng lên đây đào tam thất, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau. - Khánh ôn tồn nói. - Còn dưới núi đã có người của tôi chờ sẵn rồi, sẽ chuẩn bị ngựa cho cô về tận nhà.

Cám cảm thấy cuộc đời mình như sắp chấm dứt. Sạp vải vừa mới gây dựng, ruộng đất vừa mới tậu sấp vào vụ, chỗ tam thất đào được thời gian qua, tất cả mang bán gấp đi may ra mới đủ tiền chuộc lại chiếc nhẫn kia. Mà nàng biết chắc chắn ông chủ tiệm kim hoàn sẽ không để nàng chuộc lại với giá hai quan tiền. Rồi sau này cả nhà sẽ sống thế nào?

Trước mắt nàng bỗng tối sầm, Khánh đã đứng chắn trước mặt, nhìn nàng đầy uy hiếp:

- Nhẫn của tôi đâu? Nói thật đi!

Nàng giật mình lùi một bước, mồ hôi lạnh chảy sau gáy, hoàn toàn mất tự chủ trước cái nhìn đáng sợ kia, lắp bắp:

- Tôi...tôi bán mất rồi.

- Bán rồi? - Hân gần như quát lên. - Sao cô dám...?

- Tại tôi cần tiền. - Nàng rơm rớm nước mắt, nhát nhát kể hết mọi chuyện, không còn một mảy may quanh co. - Tôi cần vốn để làm ăn buôn bán chứ mấy miệng ăn trông vào cái quán nước xiêu vẹo kia làm sao đủ? Tôi cũng không nghĩ chiếc nhẫn của anh lại đáng giá như vậy.

- Cô bán bao tiền?

- Hai quan tiền! - Dưới áp lực của Khánh, nàng không dám nói dối, cứ thế khai sạch sẽ.

- Hai quan tiền? - Hân tròn mắt kêu lên, tay ôm đầu lẩm bầm. - Chiếc nhẫn đó bán hai quan tiền?

- Đó là tôi...tôi ép lão chủ cửa hàng mua với giá đó chứ lão đòi trả tôi có một quan thôi.

- Ta sẽ giết lão ấy... - Hân nghiến răng, vừa tức vừa buồn cười nhìn cô gái trước mặt.

Lúc này Khánh mới phát hiện ra đôi mắt to của nàng đang ngập nước mắt, không hiểu sao con giận của hân liền biến mất không tăm tích. Khánh áy náy nói:

- Thôi được rồi, ta không trách cô nữa, đừng khóc.

- Tôi xin lỗi. - Nàng cúi đầu nói. - Cho tôi một năm, tôi sẽ tìm cách trả lại nhẫn cho anh. Mà không, lỡ ông ta bán mất thì sao? Hay là anh tạm bỏ tiền ra

chuộc trước đi, tôi sẽ cố trả anh đủ tiền trong vòng một năm. Có được không?

- Ủm... - Khánh khẽ gãi cằm, tỉnh bơ nói. - Tôi đang định bảo cô là thôi không cần để ý nữa, vì là tự tôi đã đề nghị để lại cái nhẫn cho cô trừ nợ, kể ra về lý thì cô cũng không có trách nhiệm phải trả lại tôi. Nhưng cô nói thế thì tôi đành nghe theo thôi.

Cắm siết chặt con dao trong tay đến mức các ngón tay trắng bệch. Nếu Khánh không quá cao so với nàng, chắc chắn nàng sẽ không ngần ngại thử độ sắc của dao trên cổ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đàng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trên đỉnh núi

Cám cuối cùng cũng chấp nhận rằng mình đã mắc nợ người ta hai quan tiền, trong lòng hơi thông cảm với Tám lần trước. Nàng luôn nói Tám không biết suy nghĩ trước sau, nhưng chẳng phải nàng cũng vừa bị người ta lừa mất hai quan tiền sao? Thấy Khánh vẫn đang lơ đãng đi bên cạnh, Cám liền nói:

- Anh đừng lo, tôi là người giữ lời, tiền của anh tôi hứa trả thì chắc chắn sẽ trả. Anh có thể yên tâm xuống núi được rồi.

- Thực ra tôi lên đây để đào tam thất, vô tình nhìn thấy cô thì bắt chuyện chứ không phải đi theo đòi nợ.

- .....

Biết bản thân đang là con nợ trong tay người ta nên Cám đành phải nhịn xuống. May mà nàng sinh ra là con vợ lẽ, chưa bao giờ thuộc thành phần được ưu ái trong nhà, ra đời thì nhà nghèo phải làm đủ việc kiếm kế sinh nhai nên khả năng nhẫn nhịn của nàng cao hơn hẳn những người khác.

- Tôi có thể tò mò một chút là cô đã dùng hai quan tiền đó vào việc gì không?

- Tôi sửa sang lại nhà cửa, mua thêm ruộng đất và mở một sạp vải ngoài chợ huyện.

- Làm ăn tốt chứ? - Hắn nheo mắt nhìn Cám. Lúc này mặt trời đã lên cao, khuôn mặt nàng hơi ửng hồng dưới nắng, trán lấm tấm mồ hôi, vài sợi tóc rơi xuống vương ngang mặt nhưng nàng không buồn quần lại.

- Cũng tạm ổn. Sạp vải bắt đầu ổn định, chúng tôi cũng đã thuê được người làm cho vụ mùa tới.

- Tạm ổn mà cô vẫn phải lên núi đào tam thất thế này ư?

- Vì tam thất được nhiều tiền lắm. - Nàng vừa nói vừa cố đào lên một cây tam thất, nét mặt rất vui vẻ. - Anh biết đấy, trồng lúa thì dễ mất mùa, bán hàng có thể ế cho nên tranh thủ lúc nào có thể kiếm được tiền thì phải kiếm, tích lũy dự phòng lỡ có lúc cần tới.

- Xem ra cô rất ham tiền. - Hắn khẽ cười nói.

- Phải, chỉ cần việc gì ra tiền tôi đều làm tất. - Nàng đã đào xong củ tam thất tìm được, liền bỏ vào chiếc túi đeo bên người. - Trưa rồi, nghỉ tay thôi.

Nàng đưa Khánh đi thêm một đoạn, chỗ có con suối chảy qua. Cám rửa tay rửa mặt xong thì lấy đồ ra ăn, thấy hắn ngồi im nhìn nàng, nàng liền đưa cho hắn nắm cơm:

- Anh không mang đồ ăn hả? Lấy tạm của tôi đi.

- Cô không ăn sao?

- Tôi mang theo khá nhiều, với cả quanh đây cũng có nhiều loại hoa quả ăn được, cầm đi, đừng ngại.

- Cảm ơn cô. - Khánh không khách khí cầm lấy.

Chỉ là ăn cơm nắm với muối vừng và uống nước suối nhưng hắn ăn rất ngon miệng, tuy vậy, ngay sau khi ăn xong, Cám lên tiếng làm hắn suýt chết ngẹn:

- Cơm nắm anh vừa ăn, tôi tính rẻ là nửa quan tiền nhé.

- Cái gì? - Hắn tròn mắt lên nhìn nàng. - Xíu cơm thế mà nửa quan tiền?

- Một miếng khi đói bằng một gói khi no. - Nàng nhún vai. - Giá đồ ăn trên núi và dưới làng là khác nhau. Nếu anh không muốn mất thêm tiền ăn thì mau xuống núi đi.

- Không sao, tôi không thiếu tiền. – Hấn nhún vai.

Cám trở nên rất vui vẻ, chỉ cần Khánh ở lại tới khi xuống núi thì nàng sẽ xóa được nợ. Dù cảm thấy mình hơi bất chệt người ta nhưng còn hơn là phải mất tiền. Thực tâm, Cám không phải người bủn xỉn hay yêu tiền quá mức nhưng hoàn cảnh sống thực tế đã khiến nàng không thể khác được. Không bao giờ nàng quên những ngày xưa gian khó khi cha và mẹ cả mất đi, ruộng đất bán hết để trang trải, mẹ nàng phải đi làm thuê làm mướn đủ việc còn bản thân nàng phải đi mót khoai ngoài ruộng, đào củ sắn củ mài trên rừng. Ba mẹ con bữa no bữa đói thường xuyên. Chính những ký ức đó đã tạo thành nỗi ám ảnh về sự thiếu thốn của Cám, đến mức nàng chỉ luôn suy nghĩ làm sao để có nhiều tiền, để cuộc sống không còn phải lo lắng cho miếng cơm, manh áo hàng ngày.

- Mà Bột Gạo này, có nhiều cách để cô không cần vất vả vẫn kiếm ra nhiều tiền kia mà.

- Cách gì vậy?

- Tôi thấy bảo, sắp tới kỳ tuyển phi... – Hấn có vẻ thờ ơ buông một câu.

- Anh định xúi dại tôi tham gia sao?

- Xúi dại? – Lòng mảy hấn nhú lại. – Không phải ai ai cũng mong ước thành phi tần để được hưởng vinh hoa phú quý ư?

- Không phải tôi. – Cám nhún vai. – Tôi không bao giờ tính toán mấy thứ viễn vông đó.

- Tại sao?

- Này nhé, thứ nhất, tôi kiếm tiền có thể hơi vất vả nhưng đó là đồng tiền của tôi, hoàn toàn chủ động, không phải xin ai, lúc chi tiêu cũng không phải hỏi ai. Thứ hai, tôi vốn là người thích tự do bay nhảy, bảo tôi ở trong cung cấm suốt ngày tôi không chịu nổi, lúc đó tiền nhiều cũng đâu có dùng được. Thứ ba, tôi chỉ xuất thân là một dân nữ bình thường, có tiến cung làm phi tần cũng chỉ là một cọng cỏ lất lay giữa vườn hoa rực rỡ, có lẽ Đức vua cả đời sẽ không biết tới sự tồn tại của tôi. Với cả tôi không thấy việc hàng trăm phụ nữ xun xoe lấy lòng một người đàn ông duy nhất có gì là hay. Xui tôi bước vào một nơi tương lai mù mịt như vậy, không phải xui dại thì là gì? Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Nói riêng anh nghe thôi nhé. – Cám bỗng hạ giọng dù xung quanh không có ai. – Tôi không thích Đức vua.

- Cô từng gặp rồi sao? – Khánh ngạc nhiên nhìn nàng.

- Tất nhiên là chưa. Nhưng tôi nghe nói Đức vua mới lên ngôi chưa lâu, do còn quá trẻ, nên quyền bính nằm hết trong tay Thái hậu và Thái úy, bản thân không có thực quyền. Đàn ông như thế thì dù là Đức vua cao quý cũng chả thể thích được.

- Sao cô khó tính quá vậy? – Khánh bỗng hơi cao giọng. – Biết đâu do Người còn trẻ, thực lực chưa đủ nên mới phải tạm nhẫn nhịn?

- Cũng có thể, nhưng tôi không quan tâm. Điều làm tôi không thích Đức vua có lẽ đến từ những thứ liên quan đến tôi nhiều hơn.

- Ví dụ...?

- Như chính sách Triều đình không cho phụ nữ được đi học, đi thi hay ra làm quan, không phải rất bất công sao?

- .....

- Hay như việc giết trâu thì bị phạt tù trong khi bắt trộm trâu thì chỉ bị phạt tiền. Nhiều nhà trâu ốm sắp chết cũng không dám mổ bán, còn bọn đi bắt trộm trâu rất nhiều vì không bị phạt nặng.

- .....

- Thuế ruộng đất quá cao mà thuế buôn bán thì thấp. Dù tôi cũng là người buôn bán nhưng vẫn phải thừa nhận như thế khá bất công. Nông dân ngày càng nghèo còn dân buôn ngày càng giàu. Trong khi làm nông là làm ra hạt gạo, lương thực thiết yếu hàng ngày.

- .....

Cám nói tới đâu, Khánh ngắt ra tới đó, nhìn nàng có vẻ bất ngờ. Có lẽ hấn không nghĩ một cô gái nhà quê lại có thể chỉ ra những vấn đề trong chính sách của triều đình, dù rằng những điều nàng nói cũng chỉ loanh quanh trong phạm vi đời sống của nàng.

- À tôi quên không hỏi, anh làm nghề gì vậy?

- Tôi là học trò.

- Vậy ư? Đã qua kỳ thi tuyển nào chưa?

- Chưa... - Hấn có vẻ hơi bối rối. – Thầy tôi chưa cho phép tôi sử dụng sở học của mình. Người bảo tôi còn cần thời gian để tích lũy thêm nhiều kiến

thức và kinh nghiệm.

- Tôi nghĩ thầy anh nói đúng đó. – Cám gặt gặt đầu. – Thế sao anh hay rảnh rang ra ngoài như vậy? Xem ra anh cũng không nghèo, đâu cần phải đi đào tam thất thế này?

- Tôi không muốn là một kẻ vô tích sự chỉ biết đọc sách. Đi ra ngoài học hỏi được rất nhiều điều. – Khánh nói rồi bỗng mỉm cười. – Như là ba xu một miếng trâu thì sáu miếng là hai đồng chẳng hạn.

- Này...

- Hay là chỉ cho người ta lên triển đồi đào tam thất, còn bản thân thì lên lên lên núi cao...

- Này... này... - Cám cuống quýt ngắt lời hấn, mặt đỏ tới tận mang tai.

Tối hôm đó hai người đốt lửa ăn tối trên núi, cùng nhau tổng kết chỗ tam thất đào được.

- Lần đầu đi mà đào được ngần này là giỏi rồi. – Cám nhìn số tam thất của Khánh vui vẻ động viên. – Nhiều người đi mấy lần liền còn về tay trắng cơ.

Xong xuôi, Cám lấy trong tay nải ra một đôi giày rồi chăm chú thêu. Đường thêu của nàng sắc nét mà sống động, tuy không phải tuyệt mỹ nhưng cũng rất độc đáo.

- Cô thêu để bán hay thêu để dùng thế?

- Tất nhiên là để dùng. – Nàng khẽ mỉm cười. – Tôi thêu không phải xuất sắc nên bán không được nhiều tiền, để thời gian làm việc khác có ích hơn.

Nàng đang tranh thủ lúc rảnh rang để thêu cho mình và Tấm mỗi người một đôi giày, đôi của Tấm hôm trước đã xong đang để ở nhà, còn đôi này là của nàng. Hoàn cảnh không cho phép hai nàng trưng diện nên để có thể thỏa mãn những thú vui rất con gái này, cả Tấm và Cám đều phải tự mình xoay xở. Cám có thể thêu còn Tấm có thể may và phối màu váy áo rất đẹp.

Khánh im lặng nhìn Cám cho tới khi nàng thêu xong thì hấn bỗng nói:

- Cô bán lại cho tôi một chiếc hài vừa thêu xong được không?

- Vì sao? – Cám nhìn hấn thắc mắc.

- Tôi muốn kiếm tiền. – Hấn nhìn nàng, lấp lửng nói. – Chiếc giày của cô khá đẹp, tôi đem về làm mẫu, tìm người thêu hàng loạt rồi bán.

- Nhưng tôi thêu đâu phải đẹp lắm?

- Vì không đẹp lắm nên mới dễ tìm thợ thêu hàng loạt.

- ..... – Cám không biết trả lời thế nào, đành nói lảng. – Anh mua thì cầm cả đôi đi.

- Cầm nhiều vương lắm, tôi chỉ cần một chiếc là đủ rồi. Cô cứ giữ lại chiếc kia giùm tôi, biết đâu có lúc tôi đổi ý.

Cám còn đang suy nghĩ xem nên ra giá như thế nào thì Khánh đã tới trước mặt, vòng tay qua cổ nàng buộc lại cái gì đó. Cám giật mình, nhưng chưa kịp phản ứng thì hấn đã lùi lại, nàng đồng thời cảm thấy trên cổ có gì đó nặng nề. Cầm vật Khánh vừa đeo lên cổ mình xem, nàng ngạc nhiên nhận ra đó là một con kỳ lân ngọc màu đỏ rất đẹp. Thấy vẻ ngẩn ngai của nàng, hấn liền tặc lưỡi:

- Không cần phải đắn đo, con kỳ lân này đáng giá hơn mức cô có thể nghĩ tới.

- Một ngàn quan sao? – Nàng băng quơ hỏi.

- Này, - Hấn nhấn nhó. – cô có thể nghĩ tới điều gì khác ngoài tiền không?

- Tại anh nói nó đáng giá hơn mức tôi có thể nghĩ... - Nàng im lặng một chút rồi kiên trì hỏi tiếp. – Sao, có được một ngàn không? Hay là một vạn?

Khánh bỗng cảm thấy nếu có thể vươn tay ra bóp chết cô gái xinh xắn đang lải nhải trước mặt mình lúc này thì có lẽ đó sẽ là điều khiến hấn sung sướng nhất.

- Thôi ngay. – Hấn quát khê. – Tôi cấm cô nghĩ tới chuyện bán nó. Bỏ ngay vào trong cổ áo và giữ thật kỹ. Lần tới gặp lại mà cô bán rồi thì tôi sẽ bóp chết cô, nhớ chưa?

Hấn nói rồi xoay người kéo chăn ngủ, không thèm liếc mắt lại phía nàng thêm một lần nào nữa.

Hấn đã không nhìn thấy cô gái đáng ghét chỉ biết đến tiền kia ngay sau khi hấn quay đi liền ngồi bó gối ngẩn ngơ nhìn đồng lửa tới xuất thần, bàn tay nhỏ nhắn vô thức xoa nhẹ lên gáy, chỗ lúc này hấn đã vô tình chạm vào.

Chương 6: Tai nạn

Hôm sau, Cám quyết định xuống núi vào buổi chiều, rút ngắn kế hoạch bởi lương thực không còn nhiều, số tam thất đào được lần này cũng khá, hơn nữa còn kịp trừ gần hết món nợ hai quan tiền kia. Nàng chỉ muốn nhanh chóng chia tay với Khánh, sợ ở gần hẳn lâu lại sinh biến.

- Khánh này, – Cám nhỏ nhẹ gọi chuyện khi cả hai đang đi trên đường. – chiếc giày của tôi không đáng giá lắm đâu. Cho nên con kỳ lân này tôi thực sự không dám nhận. Anh chỉ cần đưa tôi vài quan...

- Cô vừa nói gì cơ? Tôi nghe không rõ lắm – Khánh quay sang, nhìn thẳng vào mặt Cám, cái nhìn lạnh lẽo y hệt đao phủ chuẩn bị hành quyết.

- Tôi... à... tôi không..., thôi bỏ đi, tôi chả nói gì cả. – Nàng lắp bắp. Không biết từ lúc nào, nàng rất sợ cái nhìn đó của Khánh. Bình thường hẳn luôn có một vẻ ôn hòa nhẹ nhàng nhưng thoát cái là có thể tỏ ra một thái độ cực kỳ áp bức, đến mức người đối diện chỉ còn cách phục tùng vô điều kiện.

Thật ra, vì trách nhiệm với gia đình mà Cám buộc mình vừa rồi phải gọi ý việc đổi con kỳ lân ngọc lấy ít tiền chứ thật tâm nàng rất thích nó. Không cần Khánh phải lên tiếng cảnh cáo, nàng cũng không tính đến chuyện bán đi.

Do nửa đêm hôm trước trời có mưa nhẹ nên đường xuống núi trở nên ướt và hơi lầy.

- Anh cẩn thận nhé, đường khá trơn đó.

- Cô cũng thế.

- Tôi quen rồi, tuần nào tôi cũng đi đường này mà, tôi... ối... ối...

Cám còn chưa nói dứt câu thì đã trượt chân ngã sóng xoài, toàn thân lấm lem bùn đất.

- Cô có sao không? – Khánh đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi.

- Tôi không... á á... – Cám vừa chống chân định đứng lên thì lại ngã tiếp, mặt tái nhợt đi vì đau. – Tôi bị trật chân rồi.

- Để tôi xem nào.

Khánh nói rồi bất chấp người nàng đang lấm lem bẩn thỉu, ôm nàng lên đi tới chỗ sạch sẽ hơn. Hắn để Cám tựa vào người rồi xem rất kỹ chân nàng.

- Chịu khó một chút nhé. – Hắn khẽ nói rồi trước khi nàng kịp chuẩn bị, giật mạnh một cái.

Cám đau tới mức không kêu được, mặt tái nhợt đi, hắn vẫn ôm nàng trong tay, nhẹ nhàng vỗ về:

- Ôn rồi, giờ chỉ cần cố định ít lâu là có thể đi lại bình thường.

Khánh nói rồi không ngần ngại xé vạt áo trong quần cố định chân cho nàng. Cám mặc dù còn đau nhưng trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác ấm áp lạ thường. Tới lúc này nàng mới nhận ra mình vẫn đang ngồi trong lòng Khánh, ngượng đến quên cả đau, vội tìm cách lùi lại. Hắn dường như không để ý tới sự lúng túng của nàng, chỉ hỏi về quan tâm:

- Cô còn đau không?

- Tôi ổn rồi, cảm ơn anh.

- Trong lúc này cô không thể đi lại, có lẽ chúng ta cần phải ở lại thêm cho tới khi cô khỏe lại.

- Ở lại đây ư? – Mặt nàng biến sắc. – Nhưng hết đồ ăn rồi, chưa kể...

- Không sao, – Hắn ngắt lời nàng. – sẽ giải quyết được hết thôi.

Khánh nói xong thì nhắc nàng lên lưng còng đi.

- Không cần đâu... – Cám yếu ớt nói, quấy nhẹ người trườn xuống. – Kiếm giúp tôi một cái gậy chống là được rồi.

- Cô đừng có làm công việc của tôi thêm vất vả nữa. – Hắn lạnh lùng nói. – Ngồi im đấy và ôm chặt lấy cổ tôi, không có ngã tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Khánh cồng nàng đến bên bờ suối, cởi áo ngoài ấn vào tay nàng.

- Tôi thấy trong tay nai của cô còn quần áo sạch. Cô ở đây tắm rửa thay đồ, giặt bộ đồ bẩn này đi, tiện thể giặt hộ tôi cái áo. Tôi đi kiếm ít hoa quả.

Khánh đi một lúc lâu, nhắm tới lúc nàng xong xuôi hết rồi mới quay lại. Hắn bày ra rất nhiều đồ ăn và hoa quả kiếm được.

- Anh tìm đâu ra nhiều đồ ăn thế? – Cám ngạc nhiên hỏi.

- Cô nghĩ tôi đi lên núi mấy ngày mà không chuẩn bị gì hay sao?

Cám kinh hãi nhìn hắn, biết rằng lần này sẽ thiệt hại nặng nề. Quả nhiên, hắn thùng thảng nói tiếp:

- Cô biết đấy, giá đồ ăn trên núi và dưới làng khác nhau. Tôi thu của cô một quan một bữa thôi, mau ăn đi.

- Tôi không ăn! – Cám ầm ục nói. Đứa nàng sao? Hai quan tiền nợ kia vất vả lắm mới có thể xóa được, giờ làm gì có chuyện nàng tiếp tục chịu ghi nợ.

- Tùy cô thôi. – Khánh thờ ơ nói. – Chúng ta còn ở đây vài ngày, nếu cô muốn tuyệt thực để giữ tiền thì tôi cũng không ngăn cản.

Nàng không nói gì, quay mặt đi, mặc cho Khánh ngồi bên cạnh ăn uống ngon lành. Con cá bống không được ăn ba ngày mới chết, lẽ nào nàng lại thua nó hay sao?

Sáng sớm hôm sau, Cám bị mùi thức ăn đánh thức. Nguyên một đêm trằn trọc vì đói bụng, buổi sáng lại chịu đựng mùi thức ăn ngon lành, nàng phải đem hết lý trí ra dẫn lòng rằng không được sa ngã, không được mang công mắc nợ nữa.

- Tôi thấy vết thương này của cô tối thiểu phải nửa tháng mới khỏi. – Khánh thấy nàng đã tỉnh, vừa bỏ miếng bánh vào mồm vừa nói. – Nếu cô nhịn được nửa tháng, tôi sẽ đến báo Ngự sử giám ghi tên cô vào sổ sách, lưu danh muôn đời.

- Người nhà sẽ đi tìm tôi, về nhà nghỉ ngơi nửa tháng không thành vấn đề.

- Cũng phải vài ngày nữa mới bắt đầu đi tìm, rồi lại phải thêm vài ngày mới tìm thấy. Chỗ này cũng không quá nhộn nhịp nhỉ?

- .....

- Mà cô buôn bán thì biết đấy, hàng càng khan hiếm thì càng cao giá, thức ăn giờ còn nhiều thì tôi còn để một quan, chứ vài bữa nữa tôi sẽ nâng giá cao hơn nhiều.

- ..... – Cám lờm lờm muốn rách khố rách quần nhưng không dám nói câu nào, bởi “há miệng mắc quai”.

- Hay là cô thử ăn cỏ xem? Cỏ thì không mất tiền. – Khánh vẫn tiếp tục độc thoại.

- Đủ rồi. – Cuối cùng hết chịu nổi, nàng rít lên qua kẽ răng. – Một quan chứ gì? Tôi trả, đưa bánh đây.

Khánh cười tươi đưa ngay cho nàng miếng bánh và bình nước. Cám phòng mồm ăn, vừa để trả thù việc bị đói tối hôm trước và quyết tâm ăn cho hai bữa để xứng đáng với một quan tiền.

- Ăn vừa vừa thôi, sức người có hạn. – Khánh ân cần nhắc nhở.

Đáp lại, nàng lạnh nhạt nhìn hắn:

- Anh muốn kiếm thêm tiền bữa trưa và bữa tối của tôi sao? Không dễ thế đâu. Tôi mất tiền rồi thì tôi muốn ăn bao nhiêu thì ăn.

Kết quả là, ăn no quá thì bị bội thực. Cám mệt tới nỗi phải ngồi tựa vào gốc cây, thở khó nhọc. Khánh cảm thấy hơi thất kinh kiểm lại số lượng nàng đã ăn:

- Cô quyết tâm ăn cho ba bữa thật ư?

- ..... – Nàng mệt tới độ không còn nói được.

Tính quá hóa vụng, vì Cám ăn quá nhiều nên nàng bị đau bụng, và cuối cùng thì nôn hết. Nhìn mặt mũi nàng tái nhợt, Khánh áy náy nói:

- Tôi đã bảo là đừng ăn nhiều quá rồi còn gì.

Cám hận không thể giơ chân đạp hắn xuống suối. Nhưng quả tình, tất cả mọi chuyện xảy đến thế này hoàn toàn đều do nàng. Nếu nàng không vì tham tiền bán đi chiếc nhẫn của hắn, nếu nàng không bắt chẹt hắn hôm trước, nếu nàng không vì tiếc tiền cố ăn thật nhiều, nếu... nếu...

Rút kinh nghiệm, những bữa sau nàng ăn uống rất từ tốn, tính ra cuối cùng, nàng nợ lại Khánh ba quan tiền, đúng là quả báo nhơn tiền.

- Chúng ta ở đây chắc còn lâu, từ hôm nay tôi sẽ cố tự đi kiếm thức ăn. – Sáng sớm hôm sau, Cám vừa loay hoay tìm gậy chống vừa nói. Ba quan tiền là quá đủ rồi, nếu cứ tiếp tục thế này thì có bán nhà đi cũng không đủ trả tiền ăn. Chuyến đi này của nàng quả là thiệt hại nặng nề.
- À không cần đâu. – Khánh như nhớ ra chuyện gì, nhẹ nhàng nói. – Người của tôi hôm nay sẽ lên tìm, chắc lát nữa là tới thôi.
- Làm sao có thể tìm nhanh thế được?
- Đi đến đâu tôi cũng làm dấu, cho nên sẽ không mất nhiều thời gian.
- Anh...anh... – Cám tức nghẹn họng. Nếu biết trước như vậy, nàng sẽ cố nhịn, sẽ không mất ba quan tiền oan uổng, nhưng đã quá muộn rồi.
- Cho nên cô không cần mất công đi kiếm hoa quả làm gì. Ngồi xuống đi. – Khánh nói rồi chia cho cô chiếc bánh với vẻ hào hiệp. – Cầm lấy, cái này tôi không tính tiền đâu.
- .....

Đúng như hần nói, chỉ một lát sau, đám gia nhân của hần đã lên núi. Khánh nhanh nhẹn phân phó cho mấy người đó chặt cây làm cang để đưa nàng xuống. Đặc biệt trong nhóm còn có người am hiểu y thuật, tìm lấy mấy loại lá bó cho Cám với lời đảm bảo là chỉ mấy ngày nữa chân nàng sẽ khỏi hần mà không để lại di chứng.

Xuống đến thị trấn, Cám đi nhờ được xe một người quen về nhà bởi Khánh cũng có việc phải đi ngay.

- Từ giờ lên núi phải hết sức cẩn thận, không được để bị thương nữa, nhớ chưa? – Lúc chia tay, Khánh nhìn nàng nghiêm túc nói.
- ..... – Cám gật đầu.
- Không được bán con kỳ lân đi.
- ..... – Lại gật đầu.
- Nghỉ ngơi cho tới khi hồi phục hần mới được tiếp tục làm việc.
- ..... – Lần này nàng gật đầu tới mức hơi chóng mặt.
- Cô nói gì đi chứ. – Hần hơi nhăn mặt.
- Có thể...có thể...bớt cho tôi một quan tiền nợ không? – Nàng rụt rè nói.
- Ra là từ nãy cô chỉ nghĩ chuyện này thôi có phải không? – Hần dần mạnh từng từ, nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.
- Ba quan...thực sự quá nhiều. – Cám vẫn có vẻ ngần ngại, chưa thể tin mình làm mất tiền trong một hoàn cảnh vớ vẩn như vậy.
- Cô... – Khánh nắm chặt tay, gân xanh nổi lên. – Một xu cũng không bớt, rõ chưa? Cô lo kiếm tiền từ bây giờ đi là vừa. Tôi sẽ quay lại rất sớm.

Nói rồi hần quay lưng đi thẳng, khuôn mặt vẫn nguyên vẻ bức tức.

Về phần Cám, sau khi chia tay Khánh, không hiểu sao nàng không còn cảm thấy món nợ ba quan tiền là quá nặng nề. Tiền dần dần kiếm thì cũng đủ, nàng sẽ tự tiết chế bản thân, không để ảnh hưởng tới mẹ và Tấm. Cuối cùng, tràn ngập tâm trí nàng chỉ còn lời nói, ánh mắt, nụ cười và cả vẻ tức giận của Khánh.

Nếu còn gặp lại hần thì ba quan tiền có vẻ cũng không phải điều gì quá tồi tệ. Đã có lúc nàng từng nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đàng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giải thưởng lớn của lễ hội

Cám nghỉ ngơi ở nhà tới khi khỏe hần thì vừa đúng lúc chuẩn bị có lễ hội trên phủ, sự kiện quan trọng nhất trong năm bên cạnh ngày Tết. Mọi năm dù bận rộn hay túng thiếu tới đâu, Tấm Cám cũng phải xoay xở để có được bộ cánh thật thơm mát đi dự hội. Nhưng năm nay lại có vẻ không giống như mọi năm.

Các huyện lệnh về từng làng điều động dân đinh lên phủ hỗ trợ tổ chức hội và đặc biệt yêu cầu các cô gái chưa chồng phục sức thật đẹp, bắt buộc phải tham gia. Có người thắc mắc vì sao năm nay lại có vẻ long trọng khác thường như vậy thì huyện lệnh hồ hởi trả lời:

- Hội năm nay nghe nói có Đức Vua thân chinh đến dự. Theo thông lệ qua các đời thì ngoài các cung phi có xuất thân cao quý ra sẽ vẫn tuyển thêm trong dân gian, cho nên nhiều người đồ rằng trong lễ hội này nếu thấy cô nào vừa mắt, Đức Vua sẽ cho tiến cung.

Mọi người xôn xao bình luận, không ít người đưa ánh mắt ghen tị nhìn về phía chị em Tấm Cám. Ngay đến huyện lệnh cũng liếc mắt tới chỗ hai nàng rồi nói thêm:

- Nếu huyện ta có người được tuyển thì thật may mắn!

Cho tới khi huyện lệnh ra về, dân chúng vẫn còn rất sôi nổi bàn tán. Đây quả là cơ hội ngàn năm có một, các cô gái chưa chồng vui mừng khắp khối, bắt đầu mơ tưởng đến ngày mình được mặc áo phượng, ngồi kiệu lớn, trong khi đám phụ nữ bé con thì lờm ngợm ra chiều coi thường lắm. Ngay những bé gái chín mười tuổi còn hỏi mẹ chúng xem có được may một bộ váy mới thật đẹp đi dự hội không.

Nhà bà Mảo cũng không phải ngoại lệ.

Tấm hào hứng chọn mấy mảnh vải đẹp, ướp thử vào người rồi lại xỏ đôi hài Cám thuê cho lần trước. Hội năm nay nàng sẽ may bộ váy đẹp nhất, nổi bật nhất đi dự. Nghĩ đến đó, Tấm lại chứa chan hi vọng, bởi nếu xét về nhan sắc, nàng cảm thấy hoàn toàn tự tin.

- Chị cũng nghĩ tới kỳ tuyển phi này ư? – Cám có chút lo lắng hỏi.

- Tất nhiên rồi, đây không phải ước mơ của tất cả các cô gái hay sao?

- Chị đừng viễn vông nữa. Chuông khánh còn chẳng ăn ai, nữa là mảnh chính vút ngoài bụi tre. Việc đưa một số cô gái bình thường tiến cung chỉ là cách tỏ ra gần gũi với dân của triều đình thôi, không có giá trị gì cả. Trong cung chị không có thể, không có lực thì làm sao mà sống nổi?

- Em thật thiên cận. – Tấm bĩu môi. – Đức vua không phải là người có quyền lực tối thượng sao? Chỉ cần giành được cảm tình của Người thì thế hay lực cũng không bằng.

- Chị...

- Hơn nữa, chị chán cảnh sống nghèo khổ, giặt gấu vá vai, vất vả sáng tối thế này lắm rồi. Lần lễ hội này không chỉ có Đức vua, mà còn vô số các quan đại thần, vương tử, quận công theo hầu, không được Đức vua chăm thì cũng còn nhiều cơ hội khác.

Cám im lặng, không muốn tranh luận nữa nhưng thăm sâu trong lòng nàng xuất hiện một nỗi buồn khó nói. Nàng vừa đọc được sự bất mãn trong lời nói của Tấm, như thể những ngày tháng qua là vô cùng khốn khổ đối với nàng ấy. Đã đành là gia cảnh không phải khảm khá nhưng chẳng phải bà Mảo lẫn nàng đều luôn yêu thương, quan tâm tới Tấm sao? Chẳng lẽ những điều đó đều không bằng một đời sống vương giả an nhàn? Bên cạnh đó, nàng lo cho Tấm, nàng thực lòng không muốn chị mình tiến cung hay thành thân với một kẻ quyền quý xa lạ nào đó. Thà rằng sống hơi vất vả một chút nhưng mình tự làm chủ cuộc sống không hơn là phải phụ thuộc vào người khác, nhắm mắt đưa chân tới một tương lai không xác định sao?

Tuy vậy, dù muốn dù không, cũng đã tới ngày lễ hội. Mấy cô gái cùng thôn hẹn nhau thuê một xe ngựa lớn cùng đi, vừa đỡ vất vả, vừa tiết kiệm chi phí.

- Cám, bộ váy của chị đâu? Giày của chị đâu? – Tấm hốt hoảng kêu lên khi thấy sắp tới lúc lên đường mà tìm mãi không thấy quần áo đâu cả.

- Em không biết. – Cám tỏ vẻ thành thật trả lời. Nàng đang mặc một bộ váy vô cùng xoàng xĩnh, đến đôi giày cũng cũ. Đôi hài thêu hoa kia sau khi đưa cho Khánh một chiếc, nàng không buồn làm thêm nữa. – Hay chị mặc tạm bộ nào khác đi?

Tấm bậm môi tức giận, nghĩ lại chuyện xúc tép lần trước nhưng không cách nào bắt bẻ được Cám. Số là đợt vừa rồi nhà nàng mang thóc đi xát nhưng không may xát không kỹ, gạo bị lẫn thóc rất nhiều. Cả nhà ba người phải chia nhau ra nhặt, rất mất thời gian. Cám chuyên tâm làm sớm nên xong sớm, có thời gian chuẩn bị còn Tấm mãi nghĩ tới lễ hội nên mãi mới xong. Lúc đó nàng mới phát hiện ra bộ váy đẹp nhất lần đôi hài hoa Cám thuê cho nàng lần trước đều không cánh mà bay từ lúc nào. Trong tủ chỉ còn lại vài bộ váy áo tầm tầm, sót lại từ lễ hội trước.

- Chị Tấm, đi thôi nào, mọi người đến rồi. – Tiếng Cám lại réo rắt.

- Em đi trước đi, chị phải tìm bộ váy đã. – Tấm mím môi đáp.

- Thế em đi trước. – Nàng nhún vai. – Nhưng chị nhớ đến nhé. Huyện lệnh có điểm danh đó.

“Đương nhiên tôi phải đi chứ”. Trong lòng Tấm lúc này chỉ còn tràn ngập oán hận. Nàng cho rằng Cám cố tình giấu đồ của nàng đi để nàng không thể xinh đẹp nổi bật, không thể kiếm được một tấm chồng tốt, để nàng mãi mãi phải ở lại đây, làm tôi mọi cho mẹ con Cám.

Lừa giận đang ngùn ngụt trong lòng bỗng vụt tắt khi Tấm chợt nhớ ra bộ váy đang ở đâu. Cách đây vài hôm, nàng đã mang bộ váy lẫn đôi hài ra giặt, ngâm nước cánh hoa hồng để tạo hương thơm, sau đó thì gói kỹ rồi cất cẩn thận trong gầm giường, nơi mát mẻ nhất trong nhà, để giữ mùi. Nàng vội vã đi tắm gội sạch sẽ, thay váy áo rồi lấy con ngựa còm Cám vẫn dùng để chở vải ra chợ huyện chạy tới lễ hội.

Lễ hội năm nay do có tin là Đức vua về dự nên đông hơn hẳn mọi năm, Tấm phải buộc ngựa ở ngoài, đi bộ vào hội. Bên trong người qua lại nườm nượp, dù vẫn như mọi lễ hội khác với đủ mọi hoạt động cúng lễ, trò chơi, người ta vẫn thi nhau ngóng về chỗ đài cao, nơi các quan đang ngồi. Thông tin chính thức gây thất vọng cho mọi người là Đức vua không về dự, thế vào đó là Phan tướng quân, cánh tay phải của Người. Tấm thêm phần chán nản vì trong lúc chen lấn xô đẩy trong đám đông, nàng đã bị rơi mất một chiếc hài, tìm thế nào cũng không ra. Cuối cùng nàng đi tới một chỗ vắng vẻ, ngồi xuống

nghe. Xem ra hôm nay không phải ngày tốt của nàng, từ sáng tới giờ chuyện gì cũng không được ưng ý.

- Chị Tấm, chị sao vậy? – Vừa khéo Cám đi ngang qua đúng chỗ nàng đang ngồi.

- Chị bị rơi mất một chiếc giày. – Tấm thở dài, bên chân trần đã có mấy vết trầy xước, nổi bật trên làn da trắng muốt, mềm mại.

- Đây, chị lấy giày em mà đi. – Cám không nghĩ gì nhiều, cởi giày đưa luôn cho chị.

- Thế em đi bằng gì? – Tấm áy náy hỏi.

- Em lấy ngựa về trước đây, lát chị đi cùng xe với mẹ và mọi người nhé. Xe sẽ chờ ở cổng chính lúc tan hội.

- Sao em về sớm thế?

- Em điểm danh rồi, về sớm một chút chắc không ai bắt tội đâu. Em còn mấy việc ở nhà phải làm nốt.

Tấm thấy em nói thế thì cũng không thắc mắc nữa, nàng lấy đôi giày cũ của Cám đi vào, may mà vừa khít. Chiếc hài thêu còn lại, do còn rất mới nên nàng tiếc rẻ bỏ vào túi, tự nhủ sẽ phải nhờ Cám thêu lại cho một chiếc khác.

Cám vừa về được một lúc thì trên đài cao, tri phủ bỗng ra một thông báo quan trọng, đại khái là tuy năm nay Đức vua có việc bận không trực tiếp về dự hội được, nhưng Người có một món quà, một giải thưởng lớn dành cho các cô gái dự hội. Tất cả phụ nữ, không kể là đã có gia thất hay còn chưa trưởng thành đều có thể tham gia, giải thưởng là hai lượng vàng. Mặc dù có chút thất vọng là không phải tuyển phi như các nàng đã mong đợi nhưng hai lượng vàng không phải thứ kém giá trị nên người tham gia đông nườm nượp, trong đó tất nhiên có cả Tấm và bà Mão.

- Thật tiếc Cám về mất rồi không thì nhà ta có thêm cơ hội giành giải. – Bà Mão chép miệng tiếc rẻ.

Cùng lúc đó, bên trên đài, Tri phủ đứng khom lưng nói với Phan tướng quân, mặt lộ rõ vẻ khó xử:

- Bẩm tướng quân, có đúng là cần phải làm như vậy không ạ?

- Ta biết thế lệ hơi kỳ quặc, nhưng đó đúng là yêu cầu của Người. – Phan Bình gật đầu kiên định.

Mặc dù là thân tín nhưng đôi lúc y cũng không thể hiểu nổi những mệnh lệnh kỳ quặc của hấn, như lần này chẳng hạn.

- Thử giày lấy giải thưởng? – Các cô gái ở dưới nhìn nhau ngạc nhiên.

- Phải đó, nghe nói là có tới mấy vòng cơ, vòng đầu là thử giày, vừa rồi mới được vào diện kiến Phan tướng quân nghe thế lệ vòng trong.

- Chiếc giày đấy có gì đặc biệt không?

- Không, chỉ là một đôi giày vải cực kỳ bình thường. Thấy đã có vài cô đủ tiêu chuẩn rồi đó.

Đến lượt Tấm và bà Mão lên thử, kết quả chỉ có nàng là vừa in còn bà Mão ngậm ngùi trở ra, buồn rầu nhìn đôi chân ngoại cỡ nứt nẻ của mình. Tấm tự hỏi chiếc giày tầm thường kia có gì đặc biệt mà lại trở thành tiêu chuẩn vòng loại của một giải thưởng lớn như vậy. Bên cạnh nàng là mấy chục cô gái cùng cỡ chân với nàng, tất cả được dẫn vào trong, yết kiến Tri phủ và Phan tướng quân. Phan Bình quét mắt một lượt, hắng giọng nói:

- Triều đình đưa ra cuộc thi này bởi như các cô biết đó, đôi chân vốn là tiêu chuẩn quan trọng để đánh giá nhan sắc của một cô gái, thế nhưng Đại Việt chúng ta không chỉ đề cao nhan sắc, mà phải có đủ cả tài lẫn sắc. – Phan Bình vừa nói vừa thâm trách cứ người kia, những lời nói vô lý như thế này mà cũng bắt y phải nói ra. – Cho nên ta có thêm một thử thách. Trong các cô ai có thể đưa ra một chiếc giày tương xứng với chiếc giày ta đang có ở đây thì sẽ lấy được giải thưởng.

Y nói rồi lấy trong người ra một chiếc hài thêu khá đẹp. Các cô gái sau một thoáng ngỡ ngàng thì rút ngay chiếc giày mình đang đi ra để thử ghép với chiếc giày kia. Thế nhưng bất kể giày các cô có thêu kỳ công bắt mắt thế nào cũng không thể hợp với mẫu hoa độc đáo trên chiếc giày kia. Trong lúc nhìn các cô gái vui vẻ so giày, Phan Bình hơi rầu rĩ nhớ lại trọng trách mình đang mang.

- Nhớ cho kỹ, phải treo giải thưởng lớn chứ tuyệt đối không được nhắc tới việc tuyển phi.

- Bẩm, thần xin ghi nhớ nhưng thần có thể hỏi tại sao không? – Y ngạc nhiên hỏi lại.

- Vì người đó chỉ thích tiền chứ không thích ta. – Hấn cười nhẹ nhưng nụ cười hiền lành của hấn lại làm Phan Bình lạnh gáy.

- .....

- Nàng ấy tên là Bột Gạo, nhưng đó có thể không phải tên thật. Một khi người đã tìm ra rồi thì dù bằng cách nào cũng phải đưa nàng ấy tiến cung, rõ chưa?

- Thần tuân lệnh. – Mồ hôi chảy ướt áo Phan Bình. Trông y giống kẻ lừa đảo, ức hiếp con gái nhà lành đến thế ư?

Tiếng xôn xao từ phía các cô gái kéo Phan Bình trở lại thực tế, phát hiện ra tất cả mọi người trong phòng đang hướng về phía một cô gái rất xinh đẹp. Lúc này trên tay nàng là một chiếc giấy khác, giống hệt chiếc mẫu y đưa ra, ghép lại thành một đôi hoàn hảo.

Ngay từ khi nhìn thấy chiếc giấy Phan Bình đưa ra, Tấm không tự chủ được, người run lên, nàng không nghĩ rằng ngày hôm nay lại may mắn như vậy. Mẫu thêu của Cám tuy không phải tuyệt mỹ nhưng không thể lẫn với ai, nàng có thể nhận ra từ khoảng cách xa. Vì thế khi tới lượt, nàng nhẹ nhàng rút trong túi ra chiếc hài còn lại, dâng lên, dù trong lòng vô cùng thất vọng, không rõ vì sao Phan tướng quân có thể nhặt được chiếc giấy nàng đánh rơi, và vì đâu chiếc giấy của nàng bỗng trở thành tiêu chí của giải thưởng lớn như vậy?

Phan Bình ra lệnh ban thưởng cho các cô gái ít bạc vụn rồi cho tất cả ra về, chỉ giữ lại một mình Tấm. Y trầm giọng hỏi:

- Cô tên gì?

- Bẩm tướng quân, tiểu nữ tên Đỗ Thị Tấm – Nàng trả lời, giọng lộ ra chút căng thẳng.

Tấm...Bột Gạo...

Nhìn lại một lần nữa đôi giày thêu hoa hoàn chỉnh trước mặt, Phan Bình biết là mình đã tìm đúng người. Vấn đề còn lại là làm sao để nàng chịu tiến cung?

- Tấm này, – Cuối cùng y quyết định nói thẳng, yêu cầu võ tướng như y nói năng khéo léo, văn hoa thì còn khó hơn bắt voi nhảy múa theo nhạc. – Hoàng thượng có mật chỉ cho ta, giải thưởng lần này, ngoài hai lượng vàng kia ra, cô gái thắng cuộc sẽ được phong Tiệp dư và tiến cung ngay. Cô có đồng ý không?

- Thật sao? – Tấm ghen ngạo, không dám tin vào tai mình, quỳ sụp xuống – Đa tạ thánh ân của Hoàng thượng, tiểu nữ xin phép về chào gia đình rồi lập tức sẽ theo Tướng quân.

Phan Bình kinh ngạc, không ngờ công việc của mình lại trôi chảy thế, liền sai người trống gióng cờ mở đưa nàng về nhà.

Một tháng sau đó, cả phủ vẫn còn xôn xao câu chuyện cô gái mồ côi nghèo một bước lên bà, tận hưởng vinh hoa phú quý. Người ta hả hê rằng trời cao có mắt, nàng vốn bị di ghê và em gái cùng cha khác mẹ hành hạ, giờ được Đức vua đưa đi, bù đắp bằng một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi. Và còn vô số tin đồn khác nữa.

Mặc những gì thiên hạ nói ngoài kia, bà Mão và Cám đóng cửa ở nhà mấy ngày không làm gì vì buồn nhớ Tấm. Cám xót xa thương chị giờ một mình chạt vật trong cấm cung xa xôi kia, nàng thầm cầu mong Tấm được bình yên.

Đôi lúc nhìn thấy chiếc hài hoa sót lại, tâm trí nàng lại phảng phất hình bóng ai đó, trong lòng dấy lên một nỗi nghi ngờ mơ hồ và một nỗi buồn sâu kín không thể gọi tên.

Bạn đang đọc truyện *Tấm Cám, Đàng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tái ngộ

Trên đường về cung, Tấm hạnh phúc lâng lâng, vẫn chưa tin được vào sự thật rằng giờ đây nàng đã là Đỗ tiệp dư, đứng trên muôn người. Nàng không còn là con Tấm mồ côi nghèo khổ suốt ngày phải lăn lộn tiết kiệm từng đồng như ngày xưa nữa. Tất nhiên lần trong niềm hạnh phúc đó hình ảnh lam lũ của bà Mão và Cám có đôi chút làm nàng chạnh lòng nhưng gạt đi nhanh chóng. Xét cho cùng bà Mão không có máu mủ gì với nàng, còn Cám xinh đẹp, sắc sảo như vậy, sau này nhất định sẽ có cuộc sống rất tốt. Tấm tin rằng hai lượng vàng nàng để lại và tương lai cố gắng hỗ trợ chút vật chất trong mức nàng có thể là đủ để báo đáp những gì hai mẹ con đã đối xử với nàng suốt thời gian qua.

Ngay sau khi tiến cung, tắm rửa thay đồ, Tấm được đưa tới ngự thư phòng bái kiến Đức Vua. Khi nàng bước vào thì Người đứng quay lưng lại nên nàng không nhìn thấy mặt, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn, dù từ sau lưng vẫn toát ra sự uy nghiêm, mạnh mẽ. Phan Bình khom người nói:

- Bẩm Hoàng thượng, Đỗ tiệp dư đã tới.

Tấm quỳ xuống, trong lòng sợ hãi đến nỗi không thể mở miệng, đành cúi đầu làm thỉnh.

- Ta biết rồi, người lui ra trước đi, ta muốn nói chuyện với Đỗ tiệp dư.

Bình cúi người chào rồi quay ra. Tấm vẫn không nhúc nhích. Đức vua khẽ hắng giọng, quay lại nhìn nàng, nhưng gần như ngay lập tức, nụ cười lẫn ánh mắt vui vẻ đều biến mất, đôi mày nhíu lại, ánh mắt dò xét pha lẫn khó hiểu nhìn nàng:

- Nàng là Tấm?

- Dạ vâng, thưa Hoàng thượng.

- Nàng là người đã có chiếc giày ghép đôi với chiếc giày Phan tướng quân đưa ra?

- Vâng ạ.

Từ đầu tới cuối, Tấm đều không dám ngẩng lên, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy giọng nói của Đức vua càng lúc càng lạnh hơn, trong lòng lo sợ không biết mình có làm gì thất thổ không.

- Chiếc giày đó là của nàng?

- Bẩm Hoàng thượng, vâng ạ, là của thiếp, chẳng là thiếp đi hội, có lỡ đánh rơi một chiếc giày, không hiểu vì sao Phan tướng quân lại nhặt được, còn ưu ái đưa ra làm tiêu chuẩn giải thưởng.

- Ý trời chẳng? – Đức vua lẩm bẩm như nói với chính mình. – Trẫm đã xem qua, chiếc hài thêu rất đẹp, nàng thật khéo tay.

- Đa tạ Hoàng thượng khen ngợi. – Tấm nhỏ nhẹ đáp, đương nhiên nàng sẽ không nói ra ai là người thêu đôi giày đó. Số phận đã run rủi cho nàng một cơ hội đổi đời, làm sao nàng có thể tự tay hát nó đi được?

- Trẫm thật may mắn có được một tiếp dư vừa xinh đẹp, vừa khéo léo như nàng. – Tuy lời nói là khen nhưng Tấm chỉ cảm thấy âm sắc lạnh lẽo pha chút gì đó mỉa mai mà nàng không hiểu được. – Ta có nghe Bình nói nàng mồ côi, một thân một mình, cuộc sống hẳn là rất vất vả?

- Đa tạ Hoàng thượng quan tâm thiếp, đúng là cha mẹ thiếp mất sớm, nhưng thiếp có dì và em gái.

- Dì và em gái? – Tay hắn đột nhiên hơi run lên.

- Bẩm, là em gái cùng cha khác mẹ. – Tấm thành thật nói. – Cha thiếp trước đây lấy hai vợ, Cám là con của dì, kém thiếp một tuổi, từ nhỏ đến giờ thiếp sống với dì và em.

Cám... Tấm... đều là bột gạo.

- Sau chuyến đi dài như thế, chắc nàng mệt lắm rồi, về nghỉ ngơi đi. Lễ sắc phong tiếp dư sẽ có quan nội thị phụ trách, nàng không phải lo. – Sau một thoáng, Đức Vua hắng giọng nói.

Tấm về phòng, giờ nàng mới có thời gian ngắm nghía nơi ở mới của mình. Do nàng chỉ là một tiếp dư nhỏ bé nên ở cùng một khu với các Tài nhân, Lương nhân ngang hàng khác chứ không có cung riêng như các phi. Tuy vậy căn phòng nàng đang ở so với nhà nàng ở quê cũng đã là một trời một vực. Giường có đệm êm, chăn gối đều là vải gấm thêu hoa rất tinh xảo, những thứ mà trước đây nàng chỉ có thể mơ ước. Trong phòng, các nô tỳ còn đốt tinh dầu thơm ngào ngạt, một điều quá lạ lẫm, xa xỉ đối với nàng. Tấm biết rằng cuộc sống của nàng từ giờ về sau đã hoàn toàn thay đổi, không còn vất vả chân lấm tay bùn nhưng cũng sẽ không đơn giản.

- Đức vua có phải người rất lạnh lùng không? – Nghĩ lại cuộc gặp chớp nhoáng hồi sáng, Tấm không nhìn được, buột miệng hỏi nô tỳ đang đứng hầu bên cạnh.

- Vâng, đúng vậy ạ. – Tiu nhanh miệng trả lời. – Hoàng thượng rất lạnh lùng, con nghe người bên điện Cần Chánh kể là đến quan nội thị ngày đêm túc trực còn chưa bao giờ thấy Hoàng thượng cười.

- Ngươi có thể đừng xưng con với ta không? Chắc ta chỉ hơn ngươi có mấy tuổi thôi. – Tấm hơi nhún mày.

- Bẩm bà, đây là quy định trong cung, nếu con không tuân theo thì sẽ bị phạt. Từ tiếp dư trở lên thì gọi bà, chỉ có quý nhân trở xuống thì mới gọi chị.

- Ừ ta biết rồi. – Tấm khẽ thở dài, xem ra còn rất nhiều điều nàng phải học.

Cùng lúc đó, bên điện Cần Chánh.

Quan nội thị bằng trực giác nhạy bén bản năng, cảm thấy tâm trạng Đức vua hôm nay cực kỳ không tốt, cho dù bề ngoài thì không có gì khác. Các bậc Đế vương thường không bao giờ vui buồn ra mặt nên những người phục vụ như y chỉ có thể phán đoán bằng trực giác, một năng lực bắt buộc phải có nếu muốn tồn tại ở vị trí này.

- Thanh, triệu Phan Bình tới đây. – Người bên trong chột lên tiếng.

Lý Thanh ba chân bốn cẳng lao đi, lúc này đây y chỉ muốn tránh người kia càng xa càng tốt.

- Sắp tới ta có việc phải ra ngoài, ngươi làm giúp ta mấy chuyện.

- Hoàng thượng lại xuất cung ư? Để thần bố trí người.

- Không cần, lần này ta đi một mình.

- Như vậy quá nguy hiểm... - Phan Bình giật mình, lo lắng nói.

- Ta đi gặp Trần Khắc.

Bình lập tức hiểu vấn đề, không nói thêm câu nào. Trần Thái bảo hiện là một trong những nhân vật lớn nhất, phụ trách cánh quân quan trọng đóng ở vùng cận biên. Thế nhưng, khác với Phan Bình hay những quan lại khác, Trần Khắc không ra mặt ủng hộ Đức vua, cũng không về phe Thái úy, và những người am hiểu tình hình đều cho là việc Trần Khắc ngả về phe ai sẽ quyết định cục diện chính trị cuối cùng. Bình không hỏi thêm câu nào bởi y biết Đức vua đã có tính toán riêng, và đây là việc tối mật, nếu lộ ra thì sẽ không tránh được cảnh đầu rơi máu chảy. Tiên đế băng hà quá sớm, khi vây cánh của Thái tử chưa đủ mạnh, hẳn tuy ngồi nơi cao nhưng vẫn phải vài phần chịu lép trước Thái hậu và Thái úy. Hiện tại y còn nghe ngóng được Bình Nguyên vương cũng đang bí mật chiêu mộ binh sĩ, hẳn trước đây đối với việc Thái tử lên ngôi có ý không phục. Mẹ đẻ của Bình Nguyên vương lại là Thái hậu đương triều, Đức vua dù có biết chuyện y thành lập quân đội thì cũng mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi, cùng lắm sẽ chỉ cử thêm người giám sát, đảm bảo không có chuyện vượt quá giới hạn. Bình linh cảm thời gian tới trong triều sẽ có biến động lớn, mong rằng có thể tránh được cảnh mưa máu gió tanh.

- Nhưng trước đó ta sẽ rẽ qua quê của Đỗ Tiếp dư mấy hôm – Trong thoáng chốc, Bình cảm giác như Đức vua vừa nở nụ cười nhẹ, một vẻ ấm áp lướt qua gương mặt vốn luôn lạnh lùng. – Ta có chút việc giao cho người...

.....

Dù có buồn phiền cách mấy thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, bà Mão tiếp tục lo đóc thúc thợ cày còn Cám quay trở lại sạp vải ngoài chợ huyện. Hai lượng vàng Tấm để lại nâng đem chôn một lượng dưới gầm giường, chỗ còn lại đổi ra bạc làm vốn mở rộng chỗ làm ăn. Cái danh người nhà của Tiếp dư có vẻ to chứ chỉ là hữu danh vô thực, không đổi ra tiền hay thức ăn được. Chưa kể, còn có kẻ nào đó ác mồm tung tin rằng bà Mão và nàng trước đây ngược đãi Tấm, nay chỉ còn có thể ghen tỵ, thật đáng đời. Điều này dẫn tới một việc làm Cám hết sức bức bối là người ta nườm nượp kéo tới sạp vải của nàng chỉ để chiêm ngưỡng, bàn tán về “nhân chứng sống” của cái gọi là nhân quả báo ứng hết sức nhảm nhí kia, ảnh hưởng không nhỏ tới việc buôn bán.

Cuối cùng, Cám nhanh nhạy quyết định, nếu không chống lại được điều tiếng thì chẳng bằng tận dụng nó. Nàng thuê người làm một cái biển hiệu lớn, trên đó đề mấy chữ “Tiệm vải Tiếp dư”. Mấy mẫu vải ế khó bán nàng để lên nơi rất trang trọng, khách hàng tới thì nói nhỏ rằng đó chính là loại vải may bộ váy Tấm mặc đi hội, ngoài ra thì còn có cả loại vải “Tiếp dư đặc biệt yêu thích”, loại “Mang lại may mắn cho Tiếp dư”, loại “Tiếp dư dùng để may đồ đi làm đồng” và vô số loại khác. Một đồn mười, mười đồn trăm, chả mấy chốc người ta xếp hàng dài trước sạp vải của nàng năn nỉ mua số lượng lớn.

- Cám này, - Một ngày, bà Mão bỗng nói với nàng. – Tấm giờ coi như đã yên bề gia thất, con cũng không còn nhỏ nữa, nên để ý tới chuyện này đi là vừa.

- Mẹ nói gì vậy? – Nàng hơi nhăn mặt nhìn mẹ.

- Mẹ thấy mấy bà mới có đánh tiếng với mẹ, nếu con ưng thì để mẹ trả lời người ta.

- Theo mẹ thì con có thể dễ dàng có mối tốt không? – Cám cười nhẹ. – Cha mất sớm không người dạy bảo, tính tình xấu xa, ích kỷ, ý thế mẹ bắt nạt chị.

- .....

- Thôi mẹ à, con cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt, con mà xuất giá thì ai sẽ lo công việc nhà? Ai sẽ chăm sóc mẹ?

- Không thể nói thế...

- Mẹ đừng nói chuyện này nữa, con sẽ tự lo cho mình. – Cám cắt ngang trước khi bà Mão kịp nói hết câu.

Không hiểu sao nghe bà Mão nói tới chuyện này làm nàng cảm thấy rất khó chịu nhưng không thể tự lý giải lý do.

Ngày hôm sau, tầm trưa vắng khách, Cám lấy một cái túi nhỏ ra ngắm nghía. Trong đó là ba quan tiền nàng đã để riêng ngay sau khi bán đi lượng vàng kia. Tuy vậy, linh tính mách bảo rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại Khánh nữa, hẳn sẽ không vì ba quan tiền này mà quay lại tìm nàng. Có lúc nàng lại nghĩ nếu giờ nàng đi bán con kỳ lân ngọc thì hẳn có tức giận như lần nàng bán cái nhẫn kia, có đòi bóp chết nàng như hẳn từng nói không?

Thế nhưng, thực tế chứng minh rằng linh tính của con người không phải lúc nào cũng chính xác.

- Nhanh nhạy quá nhỉ? – Giọng nói quen thuộc vang lên. – Xem ra cô tận dụng việc chị gái tiến cung rất tốt.

- Khánh... - Cám ngẩng đầu, trong ngực bỗng nhói lên. Hẳn đang đứng ngay trước mặt, neho mắt nhìn nàng. Nàng không rõ mình vui mừng vì thấy hẳn hay vì điều gì khác nữa.

- Gặp lại tôi có vui không? – Hẳn mỉm cười.

- Nhìn thấy anh là mắt tiền, theo anh tôi có nên vui không? – Cám cũng mỉm cười, lời nói là trách móc nhưng lại mười phần vui vẻ. Rồi nàng chìa cho hẳn cái túi vẫn đang cầm ở tay. – Ba quan của anh đây, tôi thấy anh lâu lâu không quay lại, tưởng anh quên rồi.

- Làm sao tôi có thể quên chứ? – Khánh cầm lấy túi bạc nhưng mắt lại nhìn nàng khi nói câu đó. – Với cả tôi tìm cô còn vì một việc nữa.

- Chuyện gì?

- Đôi hài thêu kia.

Cám giật mình, hần định nói gì với nàng?

- Từ đầu phù tôi đã nghe người ta kể câu chuyện tiền cung của chị cô. Có phải đôi giày của Đỗ Tiếp dư cũng là cô thêu đúng không?

- Có chuyện gì? – Nàng cảnh giác hỏi lại. Dù nhiều người tới hỏi chuyện đôi hài của Tấm, nàng đều lạnh thính, Tấm đã tự lựa chọn tương lai cho mình, nàng sẽ không nói ra những điều có thể gây sóng gió.

- Nói thật đi. – Khánh tiến đến gần nàng, ánh mắt đột ngột biến đổi, trở nên cực kỳ uy hiếp.

- Là tôi, tôi thêu đôi giày đấy. – Cám giật mình, và như mọi lần khác, nàng không cách nào chống lại cái nhìn khủng bố kia.

- Tôi đến đây vì việc đó. – Hần gạt gù, vẻ rất thỏa mãn với câu trả lời. – Tôi chẳng bảo là mua giày của cô về làm mẫu để làm bán hàng loạt, như thế lẽ ra mẫu đó phải là duy nhất, không ngờ cô còn làm đôi khác cho chị cô, nhờ vậy chị cô thành Tiếp dư. Giờ khắp mọi nơi đều bày bán mẫu giày này, còn gọi là giày Tiếp dư, cô bảo tôi phải làm sao?

Thời gian vừa rồi Cám luôn cảm thấy trong lòng có một tảng đá vô hình đè lên, dù nàng biết bản thân rất vô lý khi cứ phảng phất một nghi ngờ không thể giải đáp như vậy, giờ những lời của Khánh bỗng xua tan hết tất cả. Một cảm giác nhẹ nhõm để chịu lan ra, như mạch nước ngầm len lõi chảy khắp cơ thể.

- Cô sao thế? – Khánh giật mình nhìn nàng, giọng có phần hơi gấp gáp. – Sao tự nhiên lại khóc?

- Tôi không sao. – Cám mỉm cười gạt đi một giọt nước mắt vừa vô tình rơi xuống. – Do nắng quá chói mắt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tấm Cám, Đàng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đỗ Tiếp dư muốn gặp gia đình

- Sao nào, thế cô định giải quyết việc này thế nào? – Khánh vẫn nhìn nàng không rời mắt.

- Tôi có ý này. – Mắt nàng bỗng sáng lên. – Chị tôi vì vô tình đánh rơi chiếc giày mà trở thành Tiếp dư là chuyện ai cũng biết, cho nên hiện giờ, mọi người đang rất quan tâm đến vấn đề may rủi, số phận và những thứ tâm linh khác. Vì thế tôi nghĩ bùa may mắn sẽ là một mặt hàng rất tốt thời gian tới.

- Bùa may mắn?

- Là một cái túi thêu nhỏ xinh đeo trên cổ hay bên hông, bên trong có thể bỏ vào một vật nho nhỏ kiểu đồng bạc kị gió hay miếng ngọc để mang lại may mắn.

- Cô nghĩ có thể mang lại may mắn thật sao?

- Tất nhiên là không. – Cám mỉm cười. – Nhưng vấn đề không phải là có hay không, mà chúng ta sẽ thuyết phục khách hàng thế nào. Giống như chỗ vải này của tôi, tôi bảo là Tấm từng dùng cái này cái kia nên bán rất chạy.

- Thực sự chị cô từng dùng mấy loại vải này ư?

- Anh nghĩ nhà tôi trước đây đủ điều kiện dùng mấy loại đất tiền này sao?

- Thế là lừa dối khách hàng?

- Thuận mua vừa bán. – Nàng nhún vai. – Tôi bán cho họ niềm vui, sự thỏa mãn. Anh nghĩ họ cần vải thôi sao? Không đâu, cái họ muốn là cảm giác được dùng đồ giống của Tiếp dư. Bùa may mắn cũng tương tự như vậy, thứ họ mua là niềm tin chứ không phải vì túi bùa có thể thực sự mang lại may mắn.

- Thôi được, cô làm thử cho tôi xem hai cái, một cho nam, một cho nữ.

Thế là chiều hôm đó Cám vừa bán hàng, vừa gấp rút khâu hai cái túi bùa. Nàng làm rất nhanh, chỉ một lát là xong. Cả hai túi đều có một mặt có chữ Phúc, mặt còn lại thì một túi thêu cây trúc, một túi thêu hoa đào. Khánh gạt đầu tán thưởng:

- Cũng không tệ, - Rồi hần chìa tay về phía nàng. – Đưa cho tôi con kỳ lân nào.

Hần bỏ con kỳ lân vào chiếc túi hoa đào rồi tự tay đeo lại vào cổ nàng còn chiếc túi của hần, hần rút chiếc nhẫn ngày nào ra bỏ vào rồi đeo lên cổ mình.

- Anh chuộc lại chiếc nhẫn rồi ư? – Cảm ngạc nhiên nhìn hấn rồi bỗng đỏ bừng mặt, lúng túng nói. – Mà tôi tưởng anh dùng túi này làm mẫu kia mà? Sao lại...?

- Tôi muốn cô là người làm ra, tôi là người bán dùng thử trước xem có tác dụng gì không, tôi không muốn lừa đảo khách hàng. – Hấn thần nhiên nói làm Cảm thấy hành động lúng túng vừa xong của mình hết sức vô duyên. – Còn chiếc nhẫn này tôi chuộc ngay khi xuống núi lần trước.

Cảm không dám hỏi hấn chuộc lại bao nhiêu tiền bởi nàng e ngại số tiền có thể lớn hơn ba quan. Nghĩ đến đây nàng mới thấy một vấn đề nhỏ mà từ nay nàng không để ý. Trước kia, mỗi lần gặp Khánh nàng đều thấy hấn mang theo ít nhất vài gia nhân, lần này lại đi một mình.

- Anh đến lần này có việc gì không? Không phải đi đào tam thất nữa đấy chứ?

- Tôi có việc đi ngang qua đây, tiện thể tới thu nợ. – Khánh mỉm cười. – Sáng mai tôi đi sớm rồi.

- Anh đi một mình sao?

- Tôi... - Hấn bỗng có vẻ bối rối. – Đợt này nhà tôi hơi khó khăn, nên tôi cho gia nhân nghỉ hết rồi.

Cảm hiểu ra, khẽ gật đầu. Nàng nhớ lại lần Tấm bị người ta lừa hết tiền, cả nhà nghèo tới nỗi phải đi bắt tép ăn, trong lòng không khỏi nảy sinh chút đồng cảm. Hơn nữa, gia cảnh của Khánh trước đây có vẻ rất khấm khá, giờ sa sút đến nỗi một tên gia nhân sai vặt cũng không còn, nên hiện tại cảm giác của hấn có khi còn khổ sở hơn nàng đợt trước. Cảm ngẫm nghĩ, cân nhắc một chút rồi nói:

- Anh có cần tiền không? Tôi có thể cho anh vay, chẳng giấu gì anh, đợt này tôi làm ăn khá tốt. Chị tôi trước khi tiến cung cũng để lại cho hai mẹ con ít tiền.

- Theo như tôi nhớ thì cô chỉ thích tiền nhất, sao tự nhiên tốt với tôi như vậy? – Khánh hơi nheo mắt.

- Thành thật thì tôi vẫn nghĩ là tôi mang ơn anh, nhờ hai quan tiền bán nhẫn kia tôi mới có vốn làm ăn như bây giờ. Hơn nữa, tôi cũng chỉ cho anh vay thôi chứ có cho luôn đâu.

- Lỡ tôi trốn mất thì sao?

- Trốn mất thì thôi. – Nàng thờ dãi một hơi, vẻ buồn rầu. – Sau khi chị tôi tiến cung thì tôi được nghe rất nhiều cái gọi là nhân quả báo ứng. Anh trốn nợ của tôi thì đó là nghiệp của anh, sau này không thể lấy vợ, sinh con, hay là bệnh tật ốm đau, đi ra đường gặp cướp, về nhà gặp hỏa hoạn, qua đò ngã xuống sông, leo núi rơi xuống vực thì tôi cũng chỉ biết thương tiếc cho anh thôi.

- Cô... - Khánh nghiêng răng. – Tóm lại cô có cho tôi vay hay là không?

- Tôi nay anh qua nhà tôi ăn cơm, tôi sẽ lấy tiền cho anh. – Nàng mỉm cười.

Khánh theo Cảm về nhà, hấn hơi nhúu mày nhìn căn nhà tuy gọn gàng sạch sẽ nhưng có phần đơn sơ. Cảm bắt được ánh mắt hấn nhưng không nói gì. Nàng không ghét nhưng cũng không thích cách người ta nhìn vào gia cảnh của mình rồi tỏ ra cảm thông, xót xa. Từ xưa tới giờ, ba người nhà nàng dù trong lúc khó khăn nhất cũng đều có thể xoay xở tốt, cuộc sống tuy không dư dả nhưng lại rất thoải mái, không cần nhìn mặt đoán ý ai, trong nhà chưa bao giờ thiếu tiếng cười. Cảm biết bản thân đôi khi rất mâu thuẫn, một mặt nàng ra sức kiếm thật nhiều tiền với mong muốn cuộc sống không còn những lo lắng vụn vặt, mặt khác nàng lại rất dửng dưng với những cơ hội đổi đời như tiến cung hay thành thân với một công tử giàu có nào đó. Là người thực tế, nàng luôn giữ trong lòng tâm niệm “con chim sẽ trong tay hơn đại bàng bay trên trời”, thay vì mơ mộng những điều viễn vông, chẳng bằng giữ thật chắc những gì đang có.

- Cảm về đây hả con? – Bà Mão nghe tiếng người bước vào thì đi ra, hơi sững lại khi thấy Khánh.

- Chào bác. – Hấn mỉm cười thân thiện.

- Đây là Khánh, người quen của con. Lần Tấm làm mất tiền, chính anh ấy đã cho nhà mình vay để mở lại sạp vải.

- Ra thế, cảm ơn cậu nhiều. – Bà tươi cười nói, mắt nhìn kỹ Khánh rồi sáng lên một tia vui vẻ, hơi... bí hiểm. Bà nhanh nhẹn đi pha ấm trà rồi bưng ra cùng đĩa trái. – Cậu ngồi chơi, tôi đi nấu cơm.

- À, anh đã ăn tép rang khế bao giờ chưa? Món quê thôi nhưng ngon lắm.

- Tôi chưa. – Khánh thành thật lắc đầu.

- Thế anh đợi tôi, tôi ra sông vớt ít tép. Giờ chiều rồi, chợ không họp nữa.

Trước khi Khánh kịp nói gì, Cảm đã cầm nón và rô lên đi ra ngoài, hướng về phía bờ sông. Món tép rang khế vốn là món nàng làm ngon nhất, đã mời người ta ăn cơm thì cũng nên cố làm từ tể một chút.

Cảm đang chăm chú đãi tép thì bỗng nghe thấy tiếng ùm cách đó không xa. Nàng ngẩng lên, nheo mắt cố nhìn cho rõ thì thấy một đứa trẻ đang đứng trên bờ dánh vẽ cuồng quýt, còn dưới sông là hai cánh tay nhỏ xíu đang chơi vui. Quét mắt một lượt, thấy xung quanh vắng lặng không có ai, Cảm không nghĩ

ngồi gì nhiều, chạy thẳng về phía đó. Sau khi mẹ cả mất vì đuối nước, nàng đã cố công tập bơi nên khả năng bơi lội của nàng không tệ, chỉ chưa từng cứu người chết đuối bao giờ. Và do không có kinh nghiệm, nàng hoàn toàn không biết phải xử trí thế nào, chỉ theo bản năng bơi ra túm lấy đứa bé đang tuyệt vọng quẫy đạp kia, không ngờ rằng đứa trẻ còn nhỏ nhưng khi ở giữa ranh giới sống chết lại trở nên khỏe phi thường. Nó quắp chặt lấy nàng không sao gỡ ra, kéo theo nàng chìm xuống. Cầm phải dùng hết sức bình sinh quẫy đạp đưa nó vào, tới khi đẩy được nó tới chỗ an toàn thì bản thân nàng đã kiệt sức, không chống lại nổi dòng chảy nữa, cứ thế bị cuốn ra xa.

- Mẹ, con xin lỗi.

Đó là suy nghĩ cuối cùng của nàng trước khi bản thân dần mất đi ý thức.

.....

Ánh nắng cuối chiều bên sông hắt lại, soi rõ hai bóng người trên bờ, một ngồi, một nằm.

Cảm cảm thấy rất mệt, mí mắt riu lại, tay chân nặng tới nỗi không nhấc lên được. Nàng cố nghiêng người thì thấy cổ họng ròn rợn, ho mấy tiếng, nôn ra hai ngụm nước, sau đó thì tỉnh táo hơn, bắt đầu nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

- Tỉnh hẳn chưa? – Tiếng ai đó lạnh băng làm nàng bắt giác rùng mình.

- Khánh... – Nàng cố mở to mắt nhìn người ngồi cạnh, nhận ra hẳn cũng đang ướt sũng như nàng. – Anh đã cứu tôi?

- Nếu mẹ cô không nhờ tôi ra tìm cô thì giờ chắc cô đã trôi xuống tận hạ nguồn rồi. – Khánh hừ một tiếng. – Cô có biết hành động vừa rồi của cô ngu ngốc đến mức nào không?

- Tôi biết, lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn, cảm ơn anh đã cứu tôi. – Cầm mỉm cười về biết ơn, rồi bắt giác sờ vào cái túi đang đeo trên cổ. – Có khi vừa rồi tôi thoát nạn cũng nhờ cái túi bùa may mắn này. Anh còn nghi ngờ tác dụng của nó nữa không?

- Thế lần sau bảo nó cứu cô nhé. – Giọng hẳn vẫn không có vẻ gì nguôi giận.

Khánh nói rồi nhấc người đứng dậy, đi thẳng về nhà nàng, không nói thêm câu nào. Cầm cố sức đi theo, vừa đưa tay vuốt lên mặt, gạt bớt chỗ nước còn dính lại.

- A, - Nàng hơi giật mình, buột miệng kêu lên.

- Sao thế? – Hẳn quay phắt lại.

- À, tôi không sao. – Nàng lúng túng nói, tay sờ nhẹ lại vào môi. – Nhưng không hiểu sao môi tôi đau thế nhỉ?

Khánh nhún vai không nói gì, xoay người đi tiếp khiến Cầm không kịp nhìn thấy nụ cười mỉm và đôi mắt vừa lộ ra chút ảm áp.

.....

Về đến nhà, Cầm kể qua loa mọi chuyện rồi mặc bà Mão la rầy, nàng lẳng lặng đi nấu cơm, mùi tép rang thơm nức căn bếp nhỏ.

Khánh loay hoay cầm cái áo ướt tìm chỗ phơi, đang định vút tạm lên bờ rào thì nghe thấy tiếng Cầm đằng sau:

- Anh đưa đây tôi phơi cho, phơi lên rào dễ rách lắm.

Cầm đi ra đằng sau nhà, thoăn thoắt trèo lên một cây xoan lớn cạnh giếng, rồi treo áo hẳn lên một cành cao. Thấy nàng ngồi vắt vẻo trên đó chưa xuống ngay, Khánh cũng nhanh chóng trèo lên, ngồi vào một cành vững chắc gần nàng.

- Cây xoan này cha tôi trồng khi mẹ cả sinh Tấm. Nó đã lớn lên cùng chị em tôi. – Cầm mỉm cười. – Hồi nhỏ chúng tôi hay trèo lên đây ngắm cha và hai mẹ. Sau này thì chỉ còn mình tôi, Tấm không trèo cây nữa. Chị ấy nói con gái cần thùy mị, dịu dàng hơn.

- Hình như hai chị em cô không giống nhau lắm? – Khánh chăm chú nhìn nàng, lúc này trông nàng giống một đứa trẻ vui vẻ, gương mặt hồn nhiên tươi tắn, không vương chút gì lo toan thường ngày.

- Đúng thế, Tấm là con mẹ cả. Chị ấy rất xinh đẹp, dịu dàng. – Nàng nói rồi khẽ thờ dài. – Tôi hi vọng Đức Vua sẽ đối xử tốt với chị ấy.

- Cô có vẻ vẫn thành kiến với Đức Vua quá nhỉ?

Cầm chưa kịp trả lời thì có tiếng bà Mão gọi nàng và Khánh vào ăn cơm. Bữa cơm rất đơn giản chỉ có rau luộc, tép rang, cá kho và mấy quả cà nhưng Khánh cảm thấy đó là bữa cơm ngon nhất hẳn từng ăn. Bà Mão thân tình hỏi han hẳn mấy câu giống như cách mọi người dân hiếu khách hay làm, qua đó Cầm mới biết nhà hẳn ở kinh thành, gia đình cũng khá giả nhưng cha mẹ mất sớm, hẳn ở với mẹ kế và em trai, cùng vô số chuyện khác.

Bên ngoài bỗng có tiếng người, bà Mão nghiêng người nhìn ra thì hơi giật mình, vội kéo Cầm đứng dậy chạy tới, Khánh đi đằng sau.

- Tham kiến Phan tướng quân.

- Ta đến truyền thánh chỉ. – Phan Bình lạnh lùng nói, rồi nhìn thấy Khánh cũng vừa từ trong nhà đi ra, khóe miệng hơi giật một cái.

Bà Mão lần Cám nhất loạt quỳ xuống, Khánh cũng làm theo, chỉ có ánh mắt nhìn y mang theo vẻ trào phúng. Có trời biết được lúc này Phan Bình tội nghiệp phải cố gắng trấn định thế nào mới không ngất ngay tại chỗ. Có cho vàng hấn cũng không bao giờ dám nằm mơ giấc mơ phạm thượng tới vậy.

- Hoàng Thượng có chỉ. – Bình cảm thấy giọng mình run tới mức ngất nghi lung tung. – Do Đổ tiếp dư mới tiến cung, mọi thứ đều lạ lẫm, không tránh được chút buồn phiền, nay lập tức cho triệu người nhà Đổ tiếp dư vào cung, để nàng bớt phần thương nhớ.

- Đa tạ ân điển của Hoàng thượng. – Bà Mão nhận chỉ rồi xúc động nói với Cám. – Đức Vua thật là tốt, hẳn là Người rất yêu thương Tầm nên mới quan tâm đến nó như vậy.

- Phu nhân, - Phan Bình hắng giọng, cố lấy vẻ tự nhiên. – Có thể cho ta ngủ nhờ một đêm không? Từ đây đi vào trấn xa quá.

- Vậy... - Bà Mão hơi khó xử, quay ra nói với Khánh. – Hay cậu cũng ở lại đây luôn nhé, tôi sẽ bố trí cho hai người ngủ trong buồng của Tầm.

- Ta...ta có thể ngủ ngoài sân. – Bình lại thêm một lần thót tim. Có lẽ sau chuyến này, y sẽ xin tới đầu quân dưới trướng Trần Thái bảo, không thì y sẽ đoàn thò mặt.

- Tướng quân không nên ngủ bên ngoài, thành ra bọn ta bất kính với đại nhân. – Khánh nhìn y, êm ái nói.

- Dạ...à...được được.

Tối hôm đó, Bình rất ngoan ngoãn vào buồng trái chiếu nằm dưới đất, trong giây lát đã ngủ say, trời rung đất chuyển cũng coi như không biết gì hết. Bà Mão sửa soạn quần áo tư trang còn Cám tắt bật dọn dẹp, thu xếp lại nhà cửa. Mặc hai mẹ con phản đối, Khánh vẫn nhiệt tình xắn tay áo sửa lại hàng rào, gia cố cửa nẻo, những việc vốn thuộc về đàn ông mà lâu nay đã bị bỏ quên.

- Trông cô có vẻ không được vui. – Khánh tò mò gọi chuyện khi cả hai đứng ngoài sân. – Tôi tưởng cô mong gặp Đổ Tiếp dư chứ? Hay cô lo mất đi khoản tiền bán hàng do phải tạm đóng sập vài mấy ngày?

- Anh hiểu tôi thật đấy. – Cám mỉm cười.

Thật ra Cám không hề lo lắng cho sập vài hay việc đồng áng, nàng không hám tiền tới mức đó, hơn nữa nàng còn có thể cậy nhờ người giúp đỡ, chỉ cần đánh tiếng thì số người muốn giúp nhà nàng sẽ xếp hàng đến tận chợ, đây chính là mặt tốt của cái gọi là “người nhà Tiếp dư”. Điều khiến Cám không vui là vì từ ngày Tầm tiến cung, nàng cảm thấy giữa Tầm và mẹ con nàng đã có một cái hồ vô hình, và nàng không muốn phải đối mặt với nó. Sâu thẳm trong tâm khảm, Cám cảm thấy không mấy tin tưởng việc Tầm vì nhớ hai mẹ con mình mà sầu khổ đến mức Đức Vua phải ra thánh chỉ triệu cả hai vào cung, thế nhưng nàng cũng không tìm được câu trả lời nào khác.

- Mà lần này cô vào cung, lỡ có gặp Đức Vua, biết đâu... - Khánh cười nhẹ nhìn nàng. – Tôi không nghĩ nhan sắc của cô có gì kém Đổ tiếp dư hay các phi tần khác.

- Nghe hơi giống Phi Yến và Hạp Đức nhỉ? – Cám cười lạnh. – Nhưng sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu.

- Sao cô dám chắc thế? Cô dám chống lại thánh chỉ chăng?

- Mẹ cả tôi mất từ khi Tầm mười tuổi, chị ấy đã thiệt thòi lắm rồi. – Nàng trầm giọng nói. – Đến lúc cha tôi lâm chung, cũng chỉ dặn dò mẹ và tôi đối xử tốt với Tầm. Từ ngày hôm đó tôi đã thề với lòng rằng cái gì có thể nhường Tầm tôi sẽ nhường, cái gì có thể làm được cho chị ấy tôi sẽ làm. Bảo tôi tranh chồng với Tầm, anh nghĩ tôi có làm không? Còn Thánh chỉ? Tôi không có gì để Đức Vua có thể tạo sức ép, tôi cũng không nghĩ Người sẽ nở chặt đầu tôi vì chuyện này.

- Cô đâu cần cực đoan thế, dù sao Đức Vua cũng có tam cung lục viện rồi, thêm cô nữa cũng không tính là thiệt thòi gì lớn đối với Đổ Tiếp dư. – Khánh nhún vai.

- Anh có vẻ rất mong chờ tôi sẽ được tiến cung nhỉ? – Một vẻ mắt mát rất nhanh thoáng qua khuôn mặt Cám. – Tam cung lục viện gì cũng vậy, tôi sẽ đứng cùng chiến tuyến với Tầm, giúp chị ấy chống lại người khác chứ không muốn ghi danh vào phe đối lập.

Nói rồi Cám quay người đi vào nhà, bỏ lại Khánh vẫn còn đứng đó, ánh mắt lộ rõ vẻ bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Ngày giỗ cha

Sáng sớm hôm sau, Khánh từ biệt lên đường còn bà Mão và Cám theo Phan Bình về kinh thành, mất hai ngày đi xe ngựa liên tục.

- Phan tướng quân, hiện tại Đức Vua có ở trong cung không? – Cám rụt rè gọi chuyện.

- Có chứ, Đức Vua không ở trong cung thì ở đâu? – Bình cố bật cười, làm ra vẻ đương nhiên, giống như nàng vừa hỏi một điều gì đó rất ngu ngốc. Y khẽ nhăm nhăm, cùng lắm thì người đó sẽ hỏi cung sau y chỉ một ngày thôi, chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?

Cám nhủ mày, tuy nàng không phải người tự kiêu tự đại quá mức nhưng quả thật nàng không muốn chạm mặt Đức vua, âu cũng là “cẩn tắc vô ưu”, không nên tự đẩy bản thân vào vòng nguy hiểm.

- Vậy thông thường, có dễ gặp Đức Vua không?

- Cô có biết có những cung phi cả đời còn không được gặp mặt Đức Vua không? – Y nghiêm mặt. – Đức vua đâu phải là người ai muốn gặp là gặp.

- Thế thì tốt. – Cám thờ phào, thái độ nhẹ nhõm không che giấu của nàng làm Phan Bình suýt ngã ngựa.

Kinh thành không hổ là nơi địa linh nhân kiệt, tinh hoa hội tụ của cả Đại Việt. Cám xin với Phan Bình xuống đi bộ, len lỏi qua các khu phố, vào các khu chợ tấp nập. Nàng không tránh được thói quen nghề nghiệp, đi tới đâu cũng để ý những mặt hàng đẹp đẽ, tiện dụng, trong bụng thầm tính toán khi nào về sẽ phải mua ít đồ về bán thêm. Ngay cả vài vốc, ở Kinh thành cũng có những mặt hàng lụa vừa đẹp vừa mát mịn mà ở quê không có khiến nàng không khỏi xuýt xoa. Phan Bình quan sát Cám rất kỹ, nhận ra từ lúc rời khỏi làng, bây giờ nàng mới vui vẻ hơn, và y cũng lờ mờ đoán ra nguyên nhân. Y nhớ lại câu chuyện của mấy thị vệ về những chuyện xuất cung trước, có nhắc đến một cô gái kỳ lạ, chỉ thích buồn gian bán lận, còn cả gan bán mất chiếc nhẫn ngọc của Đức vua do vua Chiêm tiến cống. Bình lắp ghép các sự kiện lại với nhau rồi kinh hoàng nhận ra bản thân đã gây ra một sai lầm lớn. Nhìn thái độ bài xích của Cám đối với việc tiến cung y chỉ còn biết âm thầm chờ đợi. Là cánh tay thân cận của Đức Vua, Phan Bình hiểu rằng, nếu Cám không tự điều chỉnh thì sai lầm kia có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều.

Do có chiếu chỉ của Đức Vua, bà Mão và Cám được đặc cách vào cung, ở cùng với Tẩm, ba người gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Cám hỏi han Tẩm đủ việc, thấy chị không gầy đi, cuộc sống cũng có vẻ không quá tệ mới an lòng.

- Đức Vua đối xử với chị có tốt không?

- Cũng... tốt. – Tẩm ngập ngừng. Thật ra từ sau hôm đầu tiến cung tới giờ, nàng chưa hề gặp lại Đức Vua, ngay cả lễ sắc phong Tiệp dư cũng chỉ có quan nội thị làm qua loa chứ Người không hề có mặt. Do đó, nàng đã rất ngạc nhiên vì Đức Vua ngoài mặt thì lạnh lùng mà lại quan tâm nàng đến mức đặc cách cho bà Mão và Cám tới thăm.

- Con ở trong này có ăn được không? – Bà Mão lo lắng hỏi. – Di sợ con ăn không quen nên mang cho con ít cà pháo, kéo con không có cà là lại bỏ cơm.

- Con cảm ơn dì. – Nàng tươi cười, tay cầm hộp cà rồi để đại lên bàn. – Ăn ở đây rất ngon, con cũng quen rồi.

Tẩm dẫn hai mẹ con ra ngoài chơi. Trong cung có rất nhiều quy định, đừng nói là Tiệp dư, đến bậc Phi cũng chưa chắc đã muốn đi tới đâu thì đi nên Tẩm chỉ có thể đưa hai người loanh quanh trong cung Kiến Trung này. Cung Kiến Trung tuy không nhỏ nhưng không thể so với cả huyện, cả phủ ở nhà, nơi mà hàng ngày Cám vẫn qua lại. Nàng âm thầm cảm thấy Từ cấm thành chỉ như một cái nhà tù không lồ, giam giữ, chôn vùi tuổi xuân của không biết bao nhiêu cô gái. Tuy vậy, thấy vẻ hạnh phúc, tự hào của Tẩm, nàng không nỡ nói ra.

Cả nhà ba người đang bách bộ trong vườn, bỗng Tiu chạy lên nói nhỏ:

- Bẩm bà, kia là Minh Phi đang đi ngược lại phía mình, con nghĩ bà nên tới chào hỏi chút ạ.

Tẩm gật đầu. Thời gian qua nàng đã được Tiu kể cho nghe không ít chuyện. Hiện ở hậu cung đứng đầu đang là Minh Phi và Kính Phi, một người là con gái Thái úy, một người là cháu ruột Thái hậu. Không cần nói cũng có thể lường tượng ra cuộc chiến không khoan nhượng giữa hai người cho vị trí Hoàng hậu vẫn đang tạm để trống. Một số tước vị thuộc cửu tần, lục chức thì thuộc về con gái các quan trong triều, tuy vậy vẫn còn khuyết rất nhiều vị trí, khiến những quan lại chưa có con gái hoặc con gái chưa trưởng thành cảm thấy được an ủi và hi vọng. Ngày Tẩm mới tiến cung, cũng có một số người tới thăm, như Trần Dung hoa, Hồ Tài nhân, chủ yếu là vì tò mò và có phần dò xét về nàng Tiệp dư xuất thân từ dân gian, nhưng sau thấy Đức Vua không qua lại chỗ nàng thì cũng không còn ai để ý nữa.

- Tham kiến Minh Phi. – Tẩm cùng Cám và bà Mão tiến tới quỳ xuống.

- Ngươi là... - Minh Phi hơi nhíu mày – Ngươi là Đổ Tiệp dư mới tiến cung?

- Dạ vâng, đúng là thiếp ạ. – Tẩm nhỏ nhẹ nói rồi chỉ qua Cám và bà Mão. – Còn đây là dì và em gái thiếp.

Minh Phi khẽ gật đầu. Nàng có biết qua loa lai lịch của Tiệp dư này, nói chung không có gì đáng chú ý, lại không thấy Đức Vua đối xử với Tẩm có gì đặc biệt nên cũng không để tâm. Nhưng việc người nhà được đặc cách vào thăm thì chưa từng có tiền lệ, không lẽ Người thật sự coi trọng Tẩm sao? Nàng nhìn thêm Cám, cảm thấy cô gái này có gì đó rất đặc biệt, không phải vì xinh đẹp. Ở nàng ta có sự phóng khoáng và vui vẻ, điều hầu như không ai trong hậu cung này có.

- Ngươi tên gì? – Minh Phi nhìn Cám háng giọng.

- Bẩm Lệnh bà, con tên Cám, còn mẹ con tên Mỗ ạ. – Giọng nói rất trong trẻo, dễ nghe.

- Ủ. – Nàng lạnh lùng gật đầu rồi quay lưng đi. Nói chung cũng chỉ là mấy đứa con gái thứ dân, không phải loại nàng cần bận tâm.

Tầm thần nhiên nhìn bóng Minh Phi đi khuất còn Cám cũng không nói gì. Nàng cảm nhận rõ thái độ không chào đón kia, tự thấy bản thân rất may mắn được là một người không liên quan, đứng ngoài cuộc tất cả những rắc rối phức tạp này.

Sáng sớm hôm sau, quan nội thị tới thông báo rằng Đức Vua lâu nay do bận việc không lui tới hậu cung nên để bù đắp, Người có cho tổ chức đấu vật ở cung Diên Thọ, bất cứ ai, kể cả cung nữ cũng đều có thể đến dự nếu muốn. Lý Thanh truyền chỉ xong có than nhẹ một câu:

- Thời tiết nóng quá, phải chuẩn bị lọng và người quạt cho Hoàng Thượng thôi. Không hiểu sao lại chọn hôm nay tổ chức đấu vật chứ.

“Đức Vua sẽ tới xem đấu vật”, tất cả các cung phi đều nhanh nhạy nắm được vấn đề mấu chốt này. Mà cho dù Đức Vua có không tới đi nữa thì việc được xem đấu vật cũng là một trải nghiệm không hề tồi đối với các cung phi cả đời sống nơi hậu cung bị vây quanh bởi nô tỳ và thái giám. Hình ảnh mấy tay đấu vật cơ bắp, khỏe mạnh có sức hút thật khó cưỡng đối với không chỉ đám phụ nữ mà ngay cả các quan nội thị cũng trở nên háo hức, lóng ngóng lạ thường.

Cám giúp Tầm sửa soạn thật lộng lẫy để đi xem đấu vật dù nàng thấy hơi buồn cười khi dưới thời tiết tháng năm mà mặc váy áo năm bảy lớp, trang điểm đậm đà. Tầm thì khẳng định cơ hội không đến nhiều lần nên phải nắm bắt. Nàng nói rồi áy náy hỏi lại:

- Em chắc là em không muốn đi không?

- Vâng, chị đưa mẹ đi đi, em không đi. – Cám gật đầu kiên quyết.

Sau khi tất cả rời khỏi, Cám mới lấy trong tay nải ra một cuốn sách, đi về phía hậu viện. Khác với mọi ngày trong cung lúc nào cũng tấp nập, hôm nay không có lấy một bóng người qua lại khiến nàng thấy vô cùng thoải mái. Nhìn quanh không thấy ai, Cám tìm một cái cây cao, rọp bóng leo lên rồi lấy sách ra đọc.

Cám tập trung vào cuốn sách đến nỗi nàng không hề biết có một người đã đến dưới gốc cây từ lúc nào, lặng lẽ ngắm nhìn vẻ say sưa của nàng.

- E hèm. – Đứng một lúc lâu thấy người trên cây vẫn không phát hiện ra sự có mặt của mình, người đó liền hắng giọng.

- .....

- E hèm. – Ai đó hắng giọng to hơn.

- .....

- Này! – Cuối cùng kiên nhẫn đã cạn, hắn gất lên.

Cám giật bản mình, tuột tay đánh rơi cuốn sách, không may trúng luôn đầu người kia.

- Á, tôi xin lỗi. – Nàng nhất thời chưa nhận ra đó là ai, lật đặt leo xuống, vừa tới nơi thì sững lại, mắt tròn xoe. – Là anh...?

- Cô có thù hằn gì với tôi chẳng? – Khánh sa sầm mặt, tay day nhẹ chỗ trán vừa bị quyển sách rơi trúng.

Từ lúc nhận ra Khánh, khuôn mặt Cám chuyển từ kinh ngạc sang khó hiểu rồi một vẻ u ám thoáng qua nhưng nàng nhanh chóng trở về bình thường, nhẹ nhàng nói:

- Sao anh lại ở đây?

- Thầy tôi là khách của Đức Vua, tôi đi theo hầu, chẳng may bị lạc, không ngờ lại gặp cô.

- Vậy ư? Bất ngờ thật. – Nàng nói rồi hơi mỉm cười. – Chúng ta hay gặp nhau bất ngờ nhỉ?

- Như thế có phải có duyên không?

Cám lảng đi, coi như không nghe thấy câu nói của hắn.

- Cô đã thăm thú được nhiều chưa? – Khánh hắng giọng.

- Phan tướng quân đưa tôi từ quê vào thẳng cung, trên đường có tranh thủ xuống đi bộ ngoài phố một chút thôi. – Cám lắc đầu. – Ngay cả trong cung cũng chỉ biết mỗi cái hậu viện này.

- Lúc này tôi có đi qua một chỗ rất đẹp, tôi đưa cô đến xem nhé?

- Tôi không được đi lung tung, đến chị tôi cũng chỉ được loanh quanh trong Kiến Trung cung này mà thôi.

- Tôi nghe mấy thái giám nói là hôm nay có đầu vật, mọi người đi xem hết rồi, mình đi nhanh về nhanh chắc sẽ không ai biết đâu.

Sự tò mò trỗi dậy khiến Cám gật đầu, bước theo Khánh. Nàng và hắn đi một đoạn xa, cuối cùng thì tới một khu vườn rộng, đẹp đến nghẹt thở. Khu vườn chia hai bên cân xứng bởi hai cái hồ lớn chứa đầy sen, trên mặt đất thì đủ các loại kỳ hoa dị thảo trồng theo cụm, cây nào cây nấy đua nhau khoe sắc, tỏa hương. Nàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu, tận hưởng hương vị thư thái dễ chịu.

- Có thích không? – Khánh nhìn nàng cười.

- Đẹp quá, đây là đâu vậy? – Nàng mở mắt cảm thán.

- Tôi không biết. – Hắn nhún vai. – Lúc này tôi lang thang vô tình qua đây rồi lạc tới chỗ cô.

Cám đi về phía hồ, phát hiện ra ngay sát mép có mấy đóa sen mới nở đẹp vô cùng. Nàng không kiềm chế được, đưa tay cố với lấy, định lén hái một ít mang về thì chợt bước hụt, loạng choạng ngã về phía trước, lòng chắc mắt sẽ bị rơi thẳng xuống hồ. Một bàn tay bỗng nhanh như cắt nắm lấy tay nàng kéo lại, nàng theo đà, lao thẳng vào Khánh đang đứng ngay đằng sau. Một tay hắn vẫn nắm tay Cám, tay còn lại quàng qua người giữ chặt lấy nàng, Cám sững người.

- Đây là lần thứ mấy tôi cứu cô rồi nhỉ? – Khánh thản nhiên nói nhưng lại không hề buông tay. – Nếu không có tôi không biết cô sẽ thế nào?

- Sẽ không gặp nhiều xui xẻo như thế. – Cám lấy lại bình tĩnh, khẽ đẩy hắn ra. – Tôi phát hiện ra là lần nào gặp anh tôi cũng có chuyện ngoài ý muốn, không lẽ anh là khắc tinh của tôi?

- Nay, dù tôi không cần cô phải cảm động phát khóc nhưng một câu cảm ơn thì không thừa đâu. – Hắn sầm mặt xuống.

Cám quay đi chỗ khác che giấu khuôn mặt đã đỏ bừng, âm thầm cố hít thở trấn áp trái tim đang đập như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Thế nhưng trái ngược với vẻ lúng túng đáng yêu kia, đôi mắt nàng lại phủ một mảng sương mỏng, buồn bã tới ám ảnh.

Vừa lúc đó có mấy thị vệ đi ngang qua, nhắc thấy Khánh và Cám đang đứng bên hồ thì vội chạy tới. Cám theo phản xạ trốn ra sau lưng hắn, lo ngại sẽ bị thị vệ bắt về tội đi lang thang, liên lụy tới Tầm. Nhưng trái với lo ngại của nàng, mấy người kia chạy tới rồi quỳ xuống, đồng thanh một lời:

- Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc!

- Bình thân. – Giọng người kia trầm đầy bất đắc dĩ. – Đi làm việc của các người đi.

Đợi đến khi đám thị vệ đi lùi xa, Khánh mới từ từ quay lại nhìn Cám, hắng giọng định nói thì hơi giật mình thấy nàng đang quỳ ở đó, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn, cái nhìn trong suốt, bình tĩnh đến lạnh lùng:

- Dân nữ tham kiến Hoàng thượng, trước giờ con có mắt không trông không nhận ra Người, nhiều lần mạo phạm, mong Bệ hạ xá tội. – Nàng nói rồi dập đầu ba cái.

.....

Ngự thư phòng.

Khánh vừa khép cửa lại, nhắc thấy Cám đang dọn quỳ xuống thì nghiêm mặt nói:

- Đứng lên, trẫm không cho phép nàng quỳ.

- Đa tạ Hoàng thượng!

- Nàng đã phát hiện ra từ lúc nào? Ta thấy nàng không hề có vẻ gì ngạc nhiên khi đám thị vệ kia hành lễ cả.

- Bẩm, con chỉ biết do nghe họ nói mà thôi. – Cám đều đều nói, không bộc lộ chút cảm xúc nào.

- Nói thật. – Hắn nắm chặt bàn tay tới nổi gân xanh. – Trẫm không truy cứu tội nàng mạo phạm.

- Bẩm, một người đàn ông không tận tâm có thể tự do lang thang ở hậu cung, ngoài Đức Vua ra thì còn ai đây? – Nàng khẽ chớp mắt, một thoáng dịu dàng lướt qua giống như vừa nhớ tới chuyện gì đó.

- Nàng vẫn luôn thông minh. – Hắn gật đầu.

- Bẩm, con...

- Không được xưng con nữa, xưng thiếp. – Hắn thấy nàng định phản đối thì nghiêm mặt. – Đây là lệnh.

- Dân nữ tuân chỉ!

- ..... – Khánh im lặng không nói gì nữa, chỉ nhìn nàng chăm chú, cái nhìn vừa dịu dàng vừa có gì đó chua xót.

- Bệ hạ có thể cho thiếp to gan hỏi một điều không? – Cám bối rối quay mặt tránh đi cái nhìn kia, lí nhí nói. – Những chuyện đã xảy ra, từ thử giày trao thưởng, đặc cách cho người nhà vào thăm Tiệp dư, cho tới cuộc thi đấu vật...

- Phải, nàng hiểu đúng rồi đó. – Hấn gật đầu ngắt lời nàng.

- Vì thiếp ư? – Nàng thần thờ nhắc lại, giống như tự nói với chính mình.

- Đúng thế. Trẫm đã làm tất cả những việc đó vì một mình nàng! – Hấn vẫn nhìn nàng không rời mắt nhưng lần này mang theo chút hi vọng. – Như vậy đủ để thuyết phục nàng tiến cung chưa?

- Xin Bệ hạ tha lỗi cho thiếp, chuyện này là không thể. – Cám cúi đầu, khẽ nói.

- Vì sao? Vì nàng không có chút tình cảm nào đối với ta ư?

- ..... – Cám không biết nên trả lời sao, cuối cùng đành nói. – Thiếp không biết.

- Vậy sao khi đã biết ta là ai, nàng không nói luôn?

- Bệ hạ không tự mình nói ra, làm sao thiếp dám nhận xằng nhận bậy chuyện đó?

Khi nói những lời này, một vẻ buồn rầu pha lẫn tiếc nuối hiện trên mặt Cám. Thật ra ngay lúc nhìn thấy Khánh trong cung, nàng đã nhanh chóng lấp ghép các sự việc và hiểu ra tất cả. Từ thời khắc đó, Cám đã hiểu rằng mình và Khánh mãi mãi thuộc về hai thế giới khác nhau, chỉ là không đủ can đảm tự mình đối mặt, không nói gì chẳng qua cũng là lừa mình dối người, cố nín giữ, vay mượn trong chốc lát một thứ không thuộc về mình mà thôi.

- Nàng từ chối vì thành kiến của nàng với Đức Vua, hay vì chuyện ta có nhiều thê thiếp, hay vì Tầm?

- Thiếp không biết, xin Bệ hạ đừng hỏi nữa!

Cám kêu lên rồi định quỵ xuống thì Khánh đã đỡ lấy nàng kéo vào lòng, siết chặt. Lần này Cám không đẩy hấn ra, cứ để yên như vậy, đến khi hơi ấm từ hấn xuyên qua lớp áo thấm vào người khiến nàng bất giác run rẩy.

- Tất cả phi tần của ta đều là những cuộc hôn nhân chính trị được sắp đặt, ta không thể có lựa chọn. – Hấn thăm thẳm. – Nàng sẽ không phải tranh giành với ai hết, hiểu không?

- .....

- Ta biết nàng muốn tự do. Sau này ở trong cung, trẫm cho phép nàng đi tới bất cứ đâu nàng muốn, kể cả muốn ra ngoài chơi ta cũng sẽ không ngăn cản.

- .....

- Những gì nàng từng nói với trẫm về những điều bất hợp lý trong chính sách, trẫm sẽ nghiên cứu đề...

Khánh chưa kịp nói hết câu, Cám đã đưa tay chặn vào môi hấn, ánh mắt tha thiết nhìn lên:

- Xin Bệ hạ thứ tội cho thiếp, xin hãy để thiếp trở về.

- ..... – Hấn lấy tay giữ chặt tay nàng đang đặt trên môi mình, sau cùng chậm rãi nói. – Vì Tầm có phải không?

- .....

- Nếu giả sử lần đó không có sự nhầm lẫn để Tầm tiến cung, nàng có bằng lòng theo ta không?

- Bệ hạ, cuộc đời này vốn dĩ không thể có nếu. Những gì Bệ hạ đối với thiếp, thiếp thật sự trân trọng, sẽ lưu giữ trong lòng mãi mãi. – Nàng nói rồi khẽ lách ra khỏi vòng tay Khánh, quỵ xuống dập đầu. – Dân nữ tạ ân điển của Hoàng thượng đã cho phép tiến cung thăm Tiệp dư, giờ xin phép Người cho mẹ con thiếp trở về quê.

.....

Cám và bà Mão rời khỏi Hoàng cung ngay hôm sau. Nàng không hé môi với bất cứ ai chuyện đã xảy ra, bởi những sai lầm nếu không thể cứu vãn thì chấp nhận là con đường tốt nhất cho tất cả. Cám tin rằng, thời gian sẽ vùi lấp đi mọi thứ, và nàng sẽ tiếp tục sống tốt cuộc sống của nàng như trước giờ vẫn vậy. Đôi lúc nàng không tránh được tự hỏi ở nơi kinh thành xa xôi, giữa muôn trùng mỹ nữ kia, người đó còn may mắn nào nhớ tới nàng hay không nhưng lại xua đi nhanh chóng. Cám hiểu rằng, khi chỉ có một con đường để đi, tốt nhất hãy nhìn thẳng về phía trước, bởi có quay đầu tiếc nuối cũng sẽ chỉ tự làm bản thân tổn thương mà thôi.

Ba tháng sau khi nàng trở về thì cũng là ngày giỗ cha. Và thật bất ngờ, có thị vệ từ kinh thành tới truyền chỉ là Tiệp dư sẽ về thăm nhà nhân dịp giỗ cha, đồng thời trao cho mẹ con nàng một lượng vàng để sửa sang nhà cửa tiếp đón.

- Đức Vua thật là tốt. – Không biết đây là lần thứ mấy bà Mão cảm ơn như vậy. – Người hẳn là sùng ái Tắm lắm. Mẹ nghe mấy người trong cung kể là Đức Vua tuổi trẻ tài cao, phong độ ngút trời, đáng tiếc là lần vừa rồi tiến cung mẹ con ta lại không được diện kiến.

Cám không nói gì, chỉ cười thầm trong bụng. Nàng e rằng nếu được nhìn thấy Đức Vua, mẹ nàng sẽ ngất xỉu tại chỗ bởi không chịu nổi áp lực việc đích thân đương kim hoàng thượng từng tự tay sửa hàng rào cho nhà nàng. Nghĩ tới đây, nàng bất giác thắc mắc việc Tắm về giỗ cha. Hơn ai hết nàng hiểu Khánh không phải vì sùng ái hay quan tâm gì Tắm mà làm như vậy, con người này thâm sâu khó lường, làm gì cũng có tính toán kỹ càng, nhưng nguyên nhân thật sự thì nàng không sao nghĩ ra.

Ngày Tắm về, trông giống cò mò từ đầu phủ, người ta nườm nượp kéo tới xem mặt nàng Tiệp dư huyền thoại, niềm tự hào của cả huyện. So với thời còn đi chăn trâu, Tắm đẹp lên, đặc biệt ánh mắt trở nên sắc sảo hơn xưa rất nhiều, không còn vẻ ngây ngô như ngày nào nữa.

- Chị Tắm, chị xin với Đức Vua về giỗ cha sao? – Ngay khi Tắm về được một lúc, Cám không nhịn được bật hỏi.

- Nghĩa tử là nghĩa tận, tất cả các cung phi nếu đã mất cha mẹ thì ngày giỗ đều có thể xin về. – Tắm chậm rãi nói, mắt nhìn Cám chăm chú, cái nhìn có gì đó sâu xa khó diễn tả.

- Nhưng phần lớn họ đều ở kinh thành, đi lại đâu có bất tiện như chị.

- Đã là quy định thì không phân biệt ai ở gần ai ở xa. – Nàng nhún vai, rồi bỗng cười nhẹ. – Em không muốn gặp chị sao?

- Không phải thế, gặp chị em rất mừng. – Cám thành thật nói. – Em chỉ tò mò thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tắm Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Buồng Cau Cúng Cha

Lâu lâu Tắm mới về nhà, bà Mão và Cám không cho nàng động tay vào bất cứ việc gì, cho dù là làm gà, đồ xôi hay dọn dẹp quét tước.

- Con cứ ngồi nghỉ đi, mặc di với Cám làm cho, nhaoáng cái là xong ấy mà.

Đám thị vệ đi theo hộ tống cũng rành rang ngồi đánh tổ tôm cả ngày khiến Cám có chút xốn mắt, liền nhanh nhẹn cất đặt họ giúp đi thu công nợ. Số là Cám có nhiều khách hàng mua vải số lượng lớn nhưng lại hay quên mang tiền, mỗi lần nàng qua đòi thì cũng thường có chuyện ngoài ý muốn mà không thu xếp đủ. Tới khi có đám thị vệ thay mặt nàng thì không ai bảo ai, tất thấy đều nhanh chóng tìm thấy tiền tiết kiệm cất kỹ trong nhà, còn nhã nhặn gửi lời cảm ơn Cám đã cho người đến lấy tận nơi.

Cuối cùng, quanh đi quẩn lại, chỉ mình Tắm là ngồi chơi không, cả ngày đi ra đi vào, tay chân thừa thãi cũng cảm thấy buồn chán.

- Cám, ra bờ sông xé giúp mẹ buồng cau để đặt bàn thờ, cau trong vườn nhà mình đợt này chả ra buồng nào cả. Mẹ ngắm được cái cây cao nhất ngoài đó có một buồng đẹp lắm.

- Cây đấy khó trèo lắm, con tìm cây khác thấp hơn nhé?

- À, – Bà Mão vỗ trán. – Mẹ quên không nói, mẹ thấy thân cây bị ăn ruỗng nên có chặt đi nhưng mới được quá nửa, con ra rung mạnh là nó gãy đấy, không phải trèo đâu.

- Di để con đi lấy cho. – Tắm bỗng từ trong nhà bước ra nói.

- Chị làm sao rung đổ cây được? Cứ để em. Hay đợi đội thị vệ về rồi nhờ họ làm giúp?

- Thôi em đang dở tay, đội thị vệ thì chắc muộn mới về, mà giờ phải sắp xong bàn thờ còn thấp hương nữa. Chị đi nhaoáng cái là được.

- Vâng, chị cẩn thận nhé.

Tắm tới trước bàn thờ của cha mẹ vái ba vái rồi đi ra, không quên liếc lại bà Mão và Cám một lần nhưng cả hai đều đang dở tay, không ai nhìn thấy.

Hai mẹ con Cám xoay một lúc lâu trong bếp, nấu nướng mọi thứ khá tươm tất rồi Tắm vẫn chưa về, Cám đột nhiên thấy lo lắng, vội vã kéo mẹ chạy đi.

Ngoài bờ sông, cây cau cao nhất đã gãy nhưng ngọn cây nằm dưới sông thay vì trên bờ, Cám hoảng hốt nghĩ tới chuyện chẳng lành, vội vàng men theo thân cây ra tới tận ngọn, nhìn thấy buồng cau đang xé dở và một mảnh vải rách còn vương lại, chính là vải may váy của Tắm. Không cần phải nghĩ nhiều cũng đoán ra Tắm vì không rung nổi cây nên đã trèo lên, không ngờ cây lại gãy, khiến nàng rơi xuống sông.

Cám điên cuồng ngụp lặn suốt dọc bờ sông, cho đến khi bà Mão đi kiếm được đám thị vệ về và nhờ dân làng cùng xuống tìm thì nàng mới chịu lên bờ.

ngồi. Đôi mắt nàng ráo hoảnh, trống rỗng, nhưng bàn tay nắm chặt không ngừng run lên.

- Bẩm cô, không tìm thấy Tiệp dư đâu cả, nhưng chúng tôi có tìm thấy cái này mắc ở bờ, không biết có phải của Tiệp dư không. – Một thị vệ ướt sũng chìa cho nàng đôi giày.

Cám run rẩy nhận ra đôi giày của Tấm, lúc này nàng mới bật khóc.

- Tại sao con lại bất cẩn để Tấm đi như vậy? Mẹ cả đã thế, giờ Tấm cũng vậy, sau này chết đi, sao con có thể gặp cha và mẹ cả đây?

Bà Mão dù đau lòng nhưng cũng phải tỏ ra mạnh mẽ an ủi nàng, thậm chí còn lên cho Cám uống thuốc ngủ sau ba ngày đêm liên thức trắng. Nàng trực tiếp điều hành đội tìm kiếm, thuê thuyền, thuê người đi dọc sông xuống tận hạ nguồn, đi khắp các làng ven sông dò hỏi để đảm bảo không sót bất cứ manh mối nào.

- Nếu Tấm có mệnh hệ nào thì cũng phải tìm thấy xác mang về. – Nàng cứng rắn nói.

Kết quả của việc tìm kiếm trên diện rộng là hai cái xác dưới hạ nguồn, bị hủy hoại không ai nhận mặt được, Cám không quản đường xá xuống tận nơi xem xét, may cả hai đều là đàn ông, chỉ là ấn tượng quá kinh khủng khiến nàng nôn ọe không thôi, hai ngày liền không nuốt được cơm. Riêng Tấm thì dường như đã biến mất, không để lại chút dấu tích nào. Không ai dám nói với nàng khả năng xác Tấm đã dạt vào bờ và bị thú hoang tha đi, hoặc mắc vào đâu đó dưới lòng sông, điều vẫn thường xảy ra.

Sau ba tuần tìm kiếm vô vọng, Cám và bà Mão đều đã tắt hi vọng nhưng không nỡ cho dừng cuộc tìm kiếm bởi quá đau lòng nghĩ tới Tấm còn đang trôi nổi lạnh lẽo đâu đó dưới sông. Và vì quá tập trung vào việc này, Cám đã vô tình quên đi nhiều chuyện khác.

Cho tới một ngày, một thị vệ tìm đến nàng, vẻ lúng túng:

- Bẩm cô, Tiệp dư mất tích là việc lớn nên chúng tôi đã phải cho người về bẩm với Đức Vua, Người có truyền chỉ là đưa bà hoặc cô vào cung để Người trực tiếp hỏi chuyện, ý cô thế nào ạ?

Mất người đó nhìn Cám thoáng qua một tia kỳ lạ, và dù còn đang đau buồn nhưng nàng không hề mất đi lý trí, nhanh chóng hiểu ra. Ngày Tấm đi hái cau, trong nhà không có một ai khác chứng kiến câu chuyện, hiện tại trên thân cây vẫn còn vết dao chặt của mẹ nàng. Với thành kiến mẹ ghẻ con chồng, lại thêm những lời đồn thổi vô căn cứ chuyện mẹ con nàng ghen tỵ với Tấm, sẽ chẳng khó khăn gì để rút ra kết luận. Cám rùng mình.

- Ta sẽ đi. – Nàng dứt khoát gạt đầu. Việc Tấm mất tích mẹ nàng đã đủ đau khổ rồi, không thể để bà phải tiếp tục đối mặt với những điều tra, xét hỏi rườm rà và mệt mỏi nữa.

Cám giải thích vắn tắt việc Đức Vua cho gọi rồi dặn dò bà Mão tiếp tục cuộc tìm kiếm, còn nàng thì theo thị vệ về kinh. Trên đường đi, Cám vẫn đắm chìm trong buồn bã cùng lo lắng nên không để ý tới ánh mắt thiếu thiện cảm cùng những lời xì xầm bàn tán của dân chúng hai bên đường.

- Bẩm Hoàng Thượng, dân nữ Đỗ Thị Cám đã tới. – Lý Thanh khom người bẩm.

Cám bước vào, hành lễ đầy đủ nhưng đầu cúi gằm, không hề ngẩng lên nhìn hấn. Khánh lặng lẽ quan sát, cảm giác chỉ ba tháng mà như đã trải qua một kiếp. Nàng gầy đi rất nhiều, khiến đôi mắt vốn đã to lại càng to, choán hết cả khuôn mặt, mí mắt hơi sưng, khóe mắt vẫn còn vương chút nước mắt, da dẻ cũng xám đen đáng kể so với trước.

- Đứng lên đi. – Hấn trầm giọng. – Và kể lại cho trẫm nghe đầy đủ mọi chuyện.

Cám y lệnh đứng lên rồi nhỏ giọng bẩm, nhát nhát nói hết, không chút quanh co, giấu giếm.

- Nàng nói là vì cái cây có dấu hiệu mục ruỗng nên đã cố chặt hạ nhưng chưa xong thì Tấm lại trèo lên nên mới thành chuyện?

- Vâng ạ.

- Tự tay nàng chặt cây?

- Vâng ạ. – Nếu có bất cứ chuyện gì xấu xảy ra, nàng sẽ quyết không để mẹ phải chịu.

- Nàng có báo trước cho Tấm chuyện đó không?

- Bẩm Hoàng thượng, có ạ. Thật ra người đi hái cau lẽ ra là thiếp nhưng Tấm lại đề nghị đi thay.

- Thế đội thị vệ đâu mà lại phải để Tấm trèo cây hái cau?

- Bẩm, - Lần này Cám hơi có chút áp úng. – lúc đó thiếp có nhờ đội thị vệ đi thu hộ nợ nên không ai ở nhà.

- Nàng có cảm thấy mọi việc xảy ra đều trùng hợp, ăn khớp đến lạ lùng không? – Giọng Khánh tràn đầy ngờ vực.

- Bệ hạ – Nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hấn. – dân nữ sẵn sàng chịu mọi hình phạt vì dù có thế nào thiếp cũng có lỗi trong việc Tiệp dư mất tích. Thế nhưng mẹ con thiếp sống trước nay chưa bao giờ phải thẹn với lòng, thiếp tin là Bệ hạ cũng hiểu điều đó.

- Tất nhiên trăm hiểu nàng không có động cơ nào để ra tay với Tấm như mọi người vẫn đồn thổi. – Câu này giọng hần hơi kéo dài ra hơn bình thường. – Nhưng sao nàng phải nói dối?

- Dạ...? – Nàng giật mình.

- Mẹ nàng mới là người chặt cây, có người chứng kiến chuyện đó, thị vệ của ta đã điều tra kỹ càng.

- Bệ hạ... - Cám kinh hoàng quỳ rạp xuống đất. – Thiếp xin lỗi...

- Đủ rồi. – Hần hắng giọng. – Dù cá nhân trăm có tin nàng đi nữa nhưng ai dám đảm bảo rằng mẹ nàng không có bụng dạ khác? Nàng với Tấm là chị em nhưng mẹ nàng với Tấm thì không có quan hệ máu mủ gì cả.

- Không... không... mẹ thiếp trước giờ đối với Tấm chưa bao giờ phân biệt, xin Bệ hạ hãy tin thiếp.

- Quốc có quốc pháp, lòng tin của ta cũng không có giá trị gì với những bằng chứng xác đáng như vậy.

- Mẹ thiếp vô tội, xin Bệ hạ hãy tra xét thật kỹ, thiếp xin kết cỏ ngậm vành nhớ ơn Người suốt đời. – Cám khóc nức nở, đối với nàng bây giờ, tất thấy không còn quan trọng, mẹ nàng mới là điều duy nhất cần quan tâm.

- Vậy ư? – Khánh vuốt cằm, ánh mắt lộ ra chút đắc ý, không còn một mảy sốt lại cái gọi là “quốc pháp” đáng kính kia. – Ta tin nàng, nên sẽ cho người tra xét thật kỹ càng.

- Đa tạ ân điển của Hoàng thượng!

- Nhưng trong thời gian điều tra, mẹ con nàng vẫn đang là nghi phạm, ta không thể thả nàng ra được.

Loading...

- Dạ...? – Cám tròn mắt. – Bệ hạ định bỏ tù thiếp ư?

- Tất nhiên là không, nàng đã ra quan phủ xét xử đâu, làm sao bỏ tù được? Nhưng nếu bây giờ ta để nàng trở về, lỡ ra mẹ con nàng nửa đêm bỏ xứ ra đi thì ta biết tìm đâu? Đại Việt nói lớn không lớn nhưng nhỏ cũng chả nhỏ.

- Thiếp cam đoan...

- Nếu lời cam đoan của mọi nghi phạm đều có giá trị thì trăm nghĩ có thể dỡ bỏ tất cả nhà tù đi rồi. – Hần nói rồi gạt gù ra vẻ bao dung. – Thôi được, thả nàng về nhà không thành vấn đề, trăm sẽ lệnh cho quan phủ điều người quản thúc, đó là tất cả những gì ta có thể làm rồi, nàng không thể yêu cầu hơn nữa!

Cám cắn môi, nghĩ đến cảnh quan binh bao vây quanh nhà đêm ngày, ngoài chuyện bất tiện ra, cả làng sẽ nhìn vào thế nào? Nàng không quan trọng nhưng mẹ nàng sẽ không thể sống nổi với miệng lưỡi cay nghiệt của người đời. Cuối cùng Cám nhìn Khánh, ánh mắt van lơn:

- Thiếp xin ở lại dưới sự quản thúc của Bệ hạ, xin đừng làm gì ảnh hưởng tới mẹ thiếp.

- ..... – Khánh có vẻ miễn cưỡng suy nghĩ rất lâu, sau cùng mới nói. – Nếu nàng đã tha thiết như vậy, niệm tình Tấm ta đồng ý. Nhưng muốn ở lại đây thì phải có danh phận, không thể cứ xưng danh dân nữ như vậy.

Cám còn đang ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì hần cho gọi Lý Thanh vào, hỏi:

- Ở hậu cung giờ còn trống những vị trí nào?

- Bẩm Bệ hạ, - Y chấp tay cung kính nói. – hiện ngoài hàng quý nhân ra thì lục chức đang khuyết bốn vị trí, bao gồm cả Tiệp dư, cửu tần khuyết sáu, tam phi khuyết Quý phi và cuối cùng là Hoàng hậu ạ.

Cám giật mình, Đức Vua có ý gì vậy? Nàng không khỏi nhớ lại cuộc gặp lần trước, những gì hần đã nói với nàng mà cảm thấy hồi hộp khác thường.

- Ủ, - Khánh gạt gù. – nhưng tất cả đều không phù hợp. Trong cung còn cần thêm cung nữ không?

- Dạ? – Lý Thanh hơi khựng lại, y không hiểu ý của Đức Vua, không dám nói bừa, cuối cùng phải lựa lời. – Hiện tại thì nô tài chưa thấy cung phi nào xin thêm người ạ.

- Khó nhì, - Hần hơi nhíu mày. – thôi vậy đi, trước giờ ta chưa có cung nữ hầu hạ bao giờ, giờ người sắp xếp cho Cám làm nô tỳ riêng của ta đi.

- Nô tài tuân chỉ! – Lý Thanh mặt không lộ chút cảm xúc, cúi người lui ra.

Cám bỗng thấy bụng cuộn lên một cảm giác rất chua xót, không phải do ham thích gì danh vị phi tần, mà bởi hóa ra nàng cũng chỉ là tự mình đa tình, người ta không hề coi trọng nàng như nàng từng nghĩ. Nhớ lại mới ba tháng trước, người đó còn mềm giọng thuyết phục nàng tiến cung mà giờ thì ban

cho nàng “tước vị” cung nữ bằng một vẻ không thể miễn cưỡng hơn.

Do Cám là cung nữ đầu tiên của Đức Vua nên nàng được bố trí một phòng riêng trong khu vực hạ nhân ở cung Càn Thành, nơi ở của Đức Vua.

- Đa tạ ân điển của Hoàng Thượng. – Cám quỳ xuống, rồi không hiểu nghĩ gì đó, nàng nhìn thẳng vào Khánh nói. – Bệ hạ có tin rằng Tiệp dư sẽ trở về không?

Khánh nhìn vẻ tiêu tụy của nàng, khi nhắc tới Tấm, trong mắt chỉ còn sự đau buồn liên tặc lười:

- Tiệp dư của ta, đương nhiên ta sẽ phải cho người dốc sức đi tìm, nếu không thấy người thì cũng phải thấy xác! Còn nàng từ giờ hãy tập trung lo việc của mình đi.

Cám lui ra rồi, Khánh mới để ý, cuốn sách mà hắn chăm chú đọc lúc nàng bước vào đang đặt ngược!

.....

Làm cung nữ chính ra cũng không quá nặng nhọc bởi mọi việc đều có thái giám lo, Cám chỉ phải luôn bên cạnh, làm những gì Đức Vua yêu cầu. Chẳng hạn như vừa rồi hắn quăng cho nàng một tấu chương bắt đọc thật kỹ. Nội dung tấu chương có tóm tắt về tình trạng đất miền biển bị ngập mặn, rất khó canh tác nên lương thực thiếu hụt trầm trọng, Tri phủ vùng đó gửi tấu về xin triều đình hỗ trợ. Khánh cho nàng biết đây là năm thứ ba liên tiếp triều đình nhận được yêu cầu này.

- Nàng nghĩ sao?

- Nếu Bệ hạ cho phép thiếp có ý kiến, – Cám nhỏ giọng nói. – theo thiên ý của thiếp thì Tri phủ ở đó đã bỏ sở trường lấy sở đoản. Giống như quê nhà thiếp, nhiều chỗ đất chỉ hợp trồng dâu thì nên nuôi tằm chứ không nên trồng lúa. Vùng biển thì có thể làm muối, nước mắm, đánh bắt cá tôm, hoặc làm cảng đẩy mạnh giao thương, thay vì cố cải tạo trồng lương thực.

- Rất hợp ý ta. – Hắn gật gù về hài lòng. – Ta sẽ cho người xuống khảo sát và triển khai.

- Đa tạ Hoàng thượng đã không cười chê.

- Bột Gạo, - Khánh bỗng khẽ nói. – không cần phải nói chuyện quá khách sáo với ta.

- Bệ hạ, - Cám hơi run lên, lâu lắm rồi nàng mới nghe hắn gọi cái tên đó. – thiếp không dám.

Hắn nhún vai, coi như chưa nói gì, vừa lúc đó Lý Thanh đến xin truyền ngự thiện. Thật ra Cám đã rất đói, liền cúi người xin lui, tính xuống nhà bếp tìm cái gì đó ăn tạm

- Nàng định ăn trước bữa ư? – Khánh nhượng mảy.

- Thiếp không dám, xin Hoàng thượng thứ tội. – Cám vội dừng bước.

- Thanh, lấy thêm bộ bát nữa tới đây. – Hắn nói rồi khoát tay. – Ngồi xuống đi.

Cám lăm lết ngồi cạnh Khánh bên mâm cơm, không dám đưa tay gấp gì cả, chỉ khẽ cúi mặt, trong bụng cầu mong hắn ăn nhanh nhanh để nàng còn được đi ăn.

- Há mồm ra! – Tiếng ai đó đánh thếp ra lệnh.

Cám giật mình làm theo, trong miệng liền có một gấp thức ăn, vừa thơm vừa mềm, ngon không thể tả.

Đức...Vua...trực...tiếp...gắp...thức...ăn...cho...nàng.

- Ta không tin ngự thiện phòng. – Khánh thăm thì về bí mật. – Cho nên cần người thử độc thức ăn trước.

- .....

Cứ thế, Cám vừa nuốt hết, chưa kịp tự gấp thêm miếng nào thì Khánh đã đưa đồ ăn đến trước mặt nàng, món nào nàng tỏ vẻ ưa thích thì gấp thêm tới hai ba lần.

- Ta sợ độc bỏ không đều, thử vài lần cho chắc. – Hắn nhún vai.

Cho tới lúc Cám no căng bụng thì Khánh mới thùng thảng ăn chỗ thức ăn còn lại, thái độ rất vui vẻ, giống như yên tâm rằng nếu ai đó định ám sát thì đã có người chết thay.

- Mà nàng nên béo ra một chút, gầy quá thể này, người ta sẽ nghĩ ta ngược đãi nàng mất.

- Đa tạ Hoàng thượng quan tâm thiếp. – Cám khẽ cúi người, ăn no khiến tâm trạng nàng tốt hơn. – Vì Bệ hạ, thiếp sẵn sàng nhảy vào dầu sôi, biển lửa,

huống chỉ việc che giấu sự thật còn con này, thiếp đảm bảo sẽ làm tốt.

- .....

Cám không nhìn thấy người bên cạnh ánh mắt vừa trở nên vô cùng vui vẻ.

.....

Thời gian cứ thế êm đềm trôi, cuộc điều tra về mẹ con nàng thì dường như lâm vào bế tắc, Khánh tuy nói tin nàng nhưng đồng thời lại nói chưa có bằng chứng xác thực nào để chứng minh bà Mão vô tội, Cám đành ngâm ngùi tiếp tục phận cung nữ. Tuy vậy, làm cung nữ có một cái tốt, do nàng buộc phải theo sát Khánh như hình với bóng, trừ lúc hẩn thiết triều, nên nàng được dịp khám phá hết cả Hoàng cung, nhờ đó mới biết chỗ hẩn từng dẫn mình đến chính là Ngự hoa viên.

- Ở đây hái trộm hoa là tội chặt tay đó!

Khánh lạnh lùng nói với nàng khi cả hai đi ngang qua hồ sen hôm nào, Cám giật mình, theo phản xạ giấu hai tay ra sau lưng. Nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng, hẩn không nhịn được bật cười lớn. Lý Thanh đi xa xa đằng sau liền bị vấp, suýt chút nữa ngã lăn quay.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đằng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vàng Ánh Vàng Anh

Là cung nữ riêng của Khánh, ngoại trừ lúc hẩn thiết triều và ngủ thì Cám đều phải ở bên cạnh không rời, khiến đôi lúc nàng tự hỏi hẩn có phải uống thuốc tiên không mà cường độ làm việc có thể kinh khủng như vậy. Sáng hẩn thiết triều nghe các quan báo cáo, quyết định các công việc cấp bách, qua trưa thì bàn việc với Thái úy và đôi khi là Thái hậu, sau đó thì về điện Cần Chánh phê duyệt tấu chương tới khuya. Khánh thường làm việc muộn tới nỗi ngự thư phòng đặt sẵn giường để hẩn có thể ngủ qua đêm ở đây luôn. Công việc hàng ngày của Cám là buổi sáng hầu hẩn súc miệng thay đồ, sau đó thì tự do, chờ tới khi hẩn từ nơi thiết triều về, nàng sẽ phải túc trực ở điện Cần Chánh cho tới khi hẩn về cung Cần Thành hoặc đi ngủ thì nàng mới được nghỉ. Mặc dù được ngủ bù vào buổi sáng khi hẩn thiết triều, Cám đôi lúc vẫn không tránh được mệt mỏi khi phải thức quá khuya như vậy.

Như hôm nay, sau khi mài mực cho Khánh, Cám rất buồn ngủ. Tại hồi sáng nàng mãi đọc một cuốn sách rất hay nên không ngủ, giờ đứng sau hẩn lên lên ngắm mấy cái liễn.

- Một thì về nghỉ đi. – Hẩn không hề quay lại, nói một câu không đầu không cuối.

- Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thiếp không sao ạ.

- Ừ. – Khánh gật đầu, thuận tay đưa cho nàng một bản tấu chương. – Không sao thì ra ghé kia ngồi đọc kỹ bản tấu chương này cho trẫm, xong thì tóm tắt lại.

Cám y lệnh ra đó ngồi đọc nhưng cảm giác như những con chữ đang nhảy múa trước mắt. Đây là bản tấu của Trần Thái bảo, nội dung về các chiến lược quân sự rất phức tạp, hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của nàng. Thậm chí còn có nhiều chữ mà nàng không biết. Vì vậy chỉ cố được một trang, Cám không gượng nổi nữa, gục xuống bàn ngủ ngon lành.

Trong giấc mơ, Cám thấy mình biến thành tiên nữ, bay lên trời rồi được thả mình vào một cụm mây lớn, vừa ẩm vừa êm lại còn có mùi thơm dịu dịu. Nàng vui vẻ lăn lộn, tận hưởng cảm giác cực kỳ dễ chịu này. Quay mấy vòng thì Cám va vào một con ngựa có cánh đẹp tuyệt vời, nàng không nhìn được đưa tay vuốt ve. Con ngựa như có linh tính, liền quỳ xuống để nàng cưỡi lên lưng rồi tung cánh bay vút đi, Cám phải gò người ôm chặt lấy cổ nó. Cứ thế, một người một ngựa bay qua bao nhiêu vùng đất, băng qua những đám mây đủ sắc màu, lướt qua cả cầu vồng rực rỡ. Nàng còn chưa kịp tận hưởng hết cảm giác kỳ diệu thì trên trời giáng xuống một tiếng sét kèm tiếng quát lớn: “To gan, dám ăn cắp ngựa của Hằng Nga”. Nàng bị hất khỏi ngựa, rơi xuống một vực thăm đen ngòm, sâu hun hút bên dưới.

Cám hét lên một tiếng, bật dậy, trong lúc thần trí còn hỗn loạn, nàng lại thêm một lần sợ muốn ngất đi. Rõ ràng lúc này nàng ngủ gục cạnh bàn, mà giờ thì nằm trên... long sàng, điều khiến hãi hơn là nàng đang gối lên cánh tay Đức Vua, lúc tỉnh dậy thì tư thế còn là ôm chặt lấy hẩn. Cám hoảng sợ hấp tấp rời khỏi giường tới mức bị vấp, ngã lăn ra đất. Nàng quỳ rạp, không dám ngẩng đầu nhìn người kia, hiện đã ngồi ngay ngắn trên giường nhìn nàng như tri phủ tra xét phạm nhân.

- Bệ hạ tha tội, nô tỳ không cố ý...

- Không cố ý leo lên long sàng của trẫm hay động tay động chân với trẫm? – Khánh trầm giọng hỏi nhưng mắt híp lại, giống như cố nén vào tiếng cười.

- Thiếp... – Nàng cảm thấy rất oan ức, rõ ràng chỉ là ngủ gật trên ghế, sao có thể lăn lên giường được chứ?

- Lúc này trẫm duyệt xong tấu chương, quay ra thì nàng đã nằm trên giường, hình như nàng có tật mộng du thì phải? – Giọng hẩn đầy thành thật. – Ta gọi

nhưng nàng nhất quyết không dậy mà nàng không cho rằng ta nên ngồi ngoài này thức canh cho nàng đấy chứ?

- Thiếp không dám – Lúc này Cám chỉ thiếu nước nằm sấp luôn trên mặt sàn, mặt nàng đã đỏ tới tận chân tóc.

- Ai ui, – Khánh bỗng xoay bả vai kêu lên. – mệt quá, chắc do lúc nãy bị đè nặng.

Cám hiểu ý, lẳng lặng đi tới sau lưng, tự giác đấm bóp cho hắn. Cuối cùng thì sau mười mấy năm sống tự do thoải mái, nàng cũng phải học cách nhìn mặt đón ý người khác, cũng phải nghe ra những câu úp mở không rõ ràng.

- Ừm, lúc nãy nàng nằm mơ thấy gì mà vừa cười xong lại hết âm lên? – Ai đó đang rất thoải mái, băng quơ hỏi một câu.

- Dạ, thiếp mơ thấy một con ngựa có cánh rất đẹp, thiếp ôm nó bay lên trời xong bị sét đánh, rơi xuống đất nên mới giật mình tỉnh. – Cám trong lúc vẫn còn mệt mỏi vì giấc ngủ bị cắt ngang, buột miệng kể một tràng.

- Nàng nói là nàng ôm ngựa...? – Giọng Khánh chột lạnh hẳn.

- Bẩm, vâng, vì nó bay rất nhanh, không ôm lấy cổ nó sẽ bị...

- Thôi đủ rồi. – Hắn thô bạo cắt ngang. – Nàng đi về ngay đi.

Cám hơi ngẩn người, mơ hồ cảm thấy hình như mình vừa nói một điều gì đó không nên. Nàng đã nói gì nhỉ? Ôm cổ ngựa à? Mà lúc tỉnh dậy, không phải nàng đang ôm...? Mồ hôi chảy thành hạt trên gáy, nàng không dám nhìn Khánh, cứ thế khom người lui dần về phía cửa.

Đúng lúc nàng chạm vào cánh cửa, đang xoay người đi ra thì Khánh bỗng như nhớ ra điều gì đó, hắng giọng nói với nàng:

- Cám, từ ngày mai nàng phụ trách giặt quần áo cho cả nhà, nhớ là phải ra giữa sân khoảng giờ tị, giờ Ngọ (Chú thích: 9–13h) mà giặt, nhớ chưa? Muốn quá hoặc sớm quá không đủ nắng.

- Nô tỳ tuân chỉ. – Nàng vái một vái dài rồi lui về phòng.

Từ sau hôm đó Cám theo lệnh đứng giờ mỗi ngày ra vườn hì hụi giặt đồng áo bào vừa dày vừa nặng, lòng thầm thông cảm với Khánh việc hàng ngày phải khoác trên người đồng này, bảo sao tính tình hắn trở nên có phần thất thường. Công bằng mà nói, mặc dù chỉ làm cung nữ, giờ kiêm cả việc giặt giũ quần áo, nhưng Cám so với ngày xưa vẫn nhàn hạ hơn rất nhiều. Thêm vào đó, đồ ăn trong cung thực sự rất ngon, Khánh thì mỗi ngày đều ăn cùng nàng ít nhất là bữa tối, hẳn lại là người tiết kiệm, dứt khoát không cho phép nàng để thừa dù chỉ một chút thức ăn nên bữa nào bữa nấy Cám ăn no căng bụng. Chỉ một thời gian ngắn sau khi tiến cung, Cám bắt đầu có da có thịt hơn. Nàng ở cạnh Khánh, thường xuyên phải cùng hắn nói chuyện, phụ hắn đọc tấu chương, mài mực, sắp xếp tài liệu, lâu lâu lại phải đánh cò, thường thơ hay làm mấy việc lật vật, bận rộn cả ngày chẳng có thời gian nghĩ những chuyện khác nữa. Nhờ đó, nỗi ân hận cùng tiếc thương Tấm phần nào nguôi ngoai.

- Này, không biết khăn tay của ta bay vào đây đâu rồi nhỉ? – Tiếng ai đó quen quen vang lên bên tai khiến Cám dừng tay, ngẩng đầu lên.

- Tham kiến Minh Phi. – Nhận ra người mới tới là ai, nàng vội rửa tay ra hành lễ.

- Ngươi là... – Nàng ra về suy nghĩ rồi à một tiếng. – Ngươi là em gái Đỗ Tiệp dư?

- Bẩm vâng ạ, con tên là Cám. Lệnh bà vào tìm đồ ạ? Để con tìm giúp.

- Thôi không cần, người của ta tìm được. – Minh Phi nói rồi làm ra vẻ quan tâm hỏi han Cám – Thế đã có tung tích của Đỗ Tiệp dư chưa?

- Bẩm chưa ạ, đa tạ Lệnh bà quan tâm.

- Thật là... – Nàng chép miệng, vẻ thông cảm. – mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, tốn bao công sức phấn đấu mới có ngày được thay thế cho chị, không ngờ lại phải làm hạ nhân, đúng là nhân quả báo ứng.

Lại thế rồi, Cám khẽ lắc đầu, sao không ai chịu sáng tạo hơn một chút? Từ người làng cho tới cung phi cao quý chỉ có mỗi câu “nhân quả báo ứng” nhắc đi nhắc lại không thấy chán sao?

- Đa tạ Minh phi đã chỉ dạy. – Cám lễ phép nói. – Mấy ngày nay con được nghe các Lệnh bà dạy bảo nhiều điều hay lẽ phải, cảm thấy bản thân được khai sáng rất nhiều, trong lòng thực sự vô cùng cảm kích.

- Các Lệnh bà? – Minh Phi nhíu mắt.

- Bẩm vâng, có Kính Phi, Hồ Tài nhân, Trần Dung hoa hôm trước vừa qua, người tìm vòng ngọc, người tìm trâm cài, à, có Đặng Chiêu viên hôm qua cũng vừa tới tìm khăn tay giống Lệnh bà đây ạ.

- Ngươi... ngươi... – Nàng nghẹn lời, đỏ bừng mặt nhìn Cám tức tối nhưng không biết đáp sao, đành hỏi tiếp. – Các nàng ấy có nói gì không?

- Dạ không, các Lệnh bà bảo ban chỉ dạy con rồi hỏi han sức khỏe của Hoàng thượng thôi ạ. À, – Cám nhỏ giọng nói. – các bà còn gửi nào là tổ yến chưng, đông trùng hạ thảo hầm nấm, gân nai hầm sâm và nhiều món nữa.

- Hà? – Minh Phi hơi giật mình. – Là những ai vậy?

- Ấy... – Cám giật mình, đưa tay lên chặn mồm. – Con lơ lờ nói lung tung thôi, Lệnh bà đừng để ý, Hoàng thượng mà biết thì sẽ trách tội.

- Vì sao?

- Lệnh bà biết đó, Hoàng thượng bận trăm công ngàn việc nên những việc riêng toàn là Lý công công xử lý, Lý công công lại nhờ con giúp thêm. Công công nói là mấy việc liên quan đến các Cung phi, phụ nữ như con lo thì tốt hơn, nhất là việc xếp lịch thị tẩm. Cho nên nếu Hoàng thượng mà biết con làm lòi với các Bà sẽ nghĩ con thiên vị người này, ghét bỏ người kia, chắc chắn sẽ trách phạt rất nặng.

Loading...

Minh Phi nghe tới đâu, trán giãn ra tới đó, thành kiến đối với Cám thay đổi hẳn, trong chớp mắt nhìn nàng như nhìn người chị em thân thiết nhất. Rất nhanh sau đó, Minh Phi cúi vào tay nàng ít bạc với lời năn nỉ nhờ “mua quà cho mẹ người, an ủi bà giúp ta việc Tiệp dư mất tích”. Cám từ chối mãi không được, đành miễn cưỡng cất đi rồi cung kính tiễn Minh Phi trở về.

Tối hôm đó Cám dâng lên Khánh bát chè tổ yến khi hắn đang phê tấu chương. Hắn hơi nhú mảy ngạc nhiên:

- Đầu phải nàng không biết ta không thích món này? Nàng cho người nấu thì tự đi mà ăn.

- Đa tạ Bệ hạ ban yến. – Cám nhún chân nói rồi bụng bát ra ghế ngồi ăn ngon lành.

Khánh quan sát vẻ hí hửng của nàng, cảm thấy có gì đó không ổn, liền hắng giọng:

- Mấy ngày nay sao tối nào nàng cũng dâng lên mấy món bổ dưỡng, hiếm có như vậy? Ngự thiện phòng sẽ không tự tiện làm nếu không có lệnh.

- Do các cung phi hiếu kính Bệ hạ đấy ạ. – Nàng mỉm cười.

Hắn trầm tư suy nghĩ một lát rồi buông một câu băng quor:

- Kiếm tiền tốt đấy chứ?

- Dạ... – Cám chột dạ, suýt nghẹn miếng chè. – Thiếp ngu dốt không hiểu ý Hoàng thượng?

- Với tính cách của nàng, không thể có chuyện chỉ nhận đồ ăn của các cung phi, nếu nàng chối, trăm sẽ cho gọi tất cả bọn họ tới đây đối chất, dù có muốn không thừa nhận thì tối đa mười trượng cũng khai hết ra thôi!

- Hoàng thượng, – Cám buong vội bát chè, quỳ gối lết đến bên Khánh, nghẹn ngào nói. – Hoàng thượng anh minh, thiếp thề có trời là các Lệnh bà đã năn nỉ thiếp, mặc kệ thiếp từ chối sao cũng nghiêm mật ra lệnh cho thiếp phải nhận.

Khánh khẽ mỉm cười, bất giác đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, nhỏ giọng lầm bầm như nói với chính mình “Thế này là ta yên tâm rồi”.

.....

Phan Bình sau một thời gian dài đi công cán theo lệnh Đức Vua, đã trở về kinh thành, y được triệu đến ngự thư phòng gặp riêng Khánh một buổi. Thấy Cám giờ là cung nữ bên cạnh Khánh, mắt y thoáng qua chút ngạc nhiên. Trên đường hỏi kinh Bình đã nghe loáng thoáng chuyện Đồ Tiệp dư mất tích, phần nhiều là đã chết và em gái tiến cung thay chị, kèm theo rất nhiều đồn đoán về cái chết bí ẩn của Tầm. Hơn ai hết, y là người hiểu rõ nguồn cơn câu chuyện nên y biết những thông tin kia hoàn toàn không chính xác. Bình ngẫm nghĩ khá lâu về việc Đức Vua cho Cám làm cung nữ, còn bắt nàng giữa trưa lại gặt quần áo, cuối cùng cũng lờ mờ hiểu ra nguyên nhân, nhưng hậu cung vốn là chuyện riêng của Hoàng tộc, thân làm võ tướng như y không được phép đào sâu quá nhiều.

Chiều hôm đó Khánh về mang theo một con chim lông vàng rất đẹp, hắn đưa cho Cám thờ ơ nói:

- Có người biểu trăm, giao lại cho nàng, liệu mà chăm nó cho tốt.

Hắn nhìn vẻ mặt hớn hờ cùng đôi mắt sáng lên của Cám, trong lòng thấy có chút dễ chịu. Từ ngày Tầm mất tích, Cám ít khi tỏ ra thật sự vui vẻ, đôi lúc sáng sớm đến hầu hắn mắt còn sưng đỏ, rồi lấp liếm rằng bị côn trùng đốt.

- Bệ hạ, đây là chim gì vậy?

- Ừm... – Khánh ngẫm nghĩ, cố nhớ bài diễn văn dài dòng của Phan Bình mà không nhớ nổi, đành thuận miệng nói đại. – Vàng anh.

Cám ngẩn ra. Nàng không nghĩ đây là chim vàng anh, trông nó giống yểng hơn nhưng làm gì có yểng nào lông vàng? Cuối cùng nàng tin Khánh, cho đây là giống vàng anh lạ, mình chưa từng biết.

Nếu Phan Bình nghe được câu chuyện, y nhất định sẽ thổ huyết mà chết. Nguyên văn những gì y đã nói là thế này “...đây là yểng lông vàng vô cùng quý hiếm, ngay những gia đình nuôi chim qua nhiều đời cũng chưa từng thấy. Các cụ già trong làng nói đó là điềm trời giáng xuống, báo hiệu Đức Vua chính là

minh quân sẽ đưa Đại Việt ta bước vào thời kỳ hoàng kim thời gian tới...” rồi tiếp theo là một tràng ca ngợi ân đức và cuối cùng là nhờ y mang giúp về tiến cống cho Đức Vua. Khánh lo chẳng không để vào tai nên ngay cả tên giống chim cũng quên mất.

Cám có vàng anh quần quýt cả ngày cũng vui hơn, nàng chăm sóc nó từng tý một, gần gũi đến nỗi chỉ vài ngày sau là có thể thả nó ra khỏi lồng. Con chim rất khôn, luôn đậu trên vai nàng hoặc bay quanh đó, nghe tiếng nàng gọi là quay về ngay.

- Đừng quên vàng anh là của trẫm đó, nàng chỉ thay trẫm chăm sóc thôi. – Có hôm thấy nàng chăm nó kỹ quá, Khánh nói đùa.

- Vậy Bệ hạ thử gọi xem nó có nghe không? – Cám tự tin cười nói. Nhiều người thấy nàng có con chim đẹp từng muốn gần gũi một chút nhưng gọi cách nào nó cũng không nghe.

Khánh không trả lời, thay vào đó đi về phía lồng chim, mở cửa lồng rồi lùi lại, giơ tay lên nói:

- Vàng anh vàng anh, có phải vợ anh, chui vào tay áo!

Kỳ lạ thay, con chim ngoan ngoãn bay ngay vào trong tay áo khiến hấn đắc ý cười rạo rờ. Cám quan sát rất kỹ mới phát hiện ra là lúc Khánh đi về phía lồng chim đã lên lấy một ít kê trong khay thức ăn bỏ vào tay áo. Vàng anh phản chủ vẫn đậu trong tay áo của Khánh, say sưa mổ kê, không để ý đến người chủ thật sự của nó đang bắt lực nhìn một cách tức tối.

- Bệ hạ có biết bao người mong ngóng được gần gũi, còn tranh vàng anh với thiếp làm gì? – Cám âm ỉm nói.

- Nàng vừa nói gì? – Khánh đưa mắt nhìn nàng, cái nhìn cảnh cáo.

- Bệ hạ bận rộn việc nước nhưng đôi lúc cũng nên nghĩ cho mình chứ, các cung phi rất mong Người. . . – Cám đã nhận tiền của người ta thì tự cảm thấy nên có trách nhiệm. Thêm vào đó, nàng cũng rất ngạc nhiên vì từ khi tiến cung đến nay thời gian không phải ngắn mà chưa thấy hấn yêu cầu nàng hay Lý Thanh đặt lịch tới hậu cung lần nào. Một thanh niên còn trẻ mà như vậy không phải bất thường ư?

- Ủm... – Khánh khẽ lắc tay cho vàng anh bay ra, cười nói. – Trẫm đã có Hoàng hậu rồi, không dư sức dành cho cung phi khác nữa.

Vàng anh từ tay áo của Khánh bay tới đậu trên vai Cám khiến ánh mắt của hấn cũng rơi vào nàng khi nói câu này, trong lời nói vừa có ý cười, vừa có gì đó mờ ám.

Cám hơi đỏ mặt, lúng túng quay đi, bỏ chim vàng anh lại vào lồng, khẽ nói:

- Sở thích đặc biệt của Hoàng thượng, thiếp thề sẽ không tiết lộ với ai đâu, Bệ hạ đừng lo.

- Nàng dám...? – Hấn tròn mắt quát lên.

- Nô tỳ không dám – Cám sợ hãi quỳ xuống nhưng vai hơi run lên giống như đang nén cười. – Bệ hạ không muốn thiếp giữ bí mật thì để thiếp kể lại với các cung nhân khác vậy.

Khánh không thêm đôi co với nàng nữa, đi về phía bàn lấy ra mấy tấu chương quảng qua cho nàng:

- Đây là ba bản tấu do các quan trình lên, thứ nhất là kết quả khảo sát vùng biển lân trước chúng ta đã nói chuyện, thứ hai là dự thảo sửa đổi luật thuế, và cuối cùng là dự thảo chính sách khuyến nông, nàng xem đi, sáng mai cho ta biết ý kiến.

Tối hôm đó Cám thức trắng đêm, nàng cuối cùng cũng thấm thía hậu quả của việc “vuốt râu hùm” là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đằng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cái Chết Của Chim Vàng Anh

Sau lần Phan Bình gặp riêng Khánh ở ngự thư phòng ít lâu, y lại được triệu tới, vì Hoàng thượng có cuộc gặp đột xuất với Thái úy nên về muộn, Cám đành tiếp y trong lúc chờ.

- Phan tướng quân, mời dùng trà!

- Trà cô tem đó ư? – Bình nhìn miếng trà tem khéo lạ lùng, buột miệng hỏi.

- Bẩm vâng, là nô tỳ tem.

- Cô đừng xưng hô với tôi như vậy. – Y lúng túng nói. – Đức Vua nghe thấy sẽ không vui đâu.

- Con chỉ là cung nữ, ngài là Tướng quân, phải xưng hô đúng phép tắc chứ. – Cám mỉm cười.
- Dù sao chị cô cũng là Tiệp dư, so với tôi vị trí còn cao hơn, cô cứ coi tôi như bạn bè đi.
- Vâng, nếu anh đã nói vậy thì tôi xin nghe. – Nàng thấy Bình bắt đầu luống cuống, không nỡ bắt bẻ nữa.

Nhìn bóng nắng trên ngọn cây, Cám ánh chùng đã tới giờ liền vào trong bụng ra chậu quần áo của Khánh, hi hụi giặt, vàng anh như thường lệ đậu ngay bờ rào bên cạnh.

- Cám này, tôi đã nghe chuyện Tiệp dư mất tích, cho tôi chia buồn với cô. – Bình đứng bên quan sát nàng, nói khẽ.
- Vâng, cảm ơn anh. – Nàng nói ngắn gọn, lịch sự nhưng lạnh nhạt. Nàng không cần người ngoài hiểu hay thông cảm cho mối quan hệ giữa nàng và Tầm, định kiến xã hội không phải thứ có thể bằng một hai câu nói mà xóa bỏ được.
- Thật ra tôi biết rõ những gì người ta nói ngoài kia là không đúng sự thật. Đức Vua không trách tội tôi nhưng tôi vẫn nghĩ tôi nợ cô một lời xin lỗi, việc chị cô tiến cung là do nhầm lẫn của cá nhân tôi...

- Anh đừng nói thế. – Cám ngắt lời y. – Đôi khi chúng ta hay đổ lỗi cho một sai lầm đơn lẻ hay số phận nhưng không hẳn thế, hiện tại thực ra là kết quả tất yếu của một chuỗi các hành động trong quá khứ. Không ai bắt tôi hôm đó phải về sớm, cũng không ai ép được Tầm tiến cung cả. Nếu ngày đó anh không nhầm lẫn, tôi cũng không nghĩ tôi sẽ tiến cung đâu.

- Vì sao? – Y ngạc nhiên nhìn nàng.

- Anh không thấy anh đang hỏi những việc hơi quá riêng tư sao? – Nàng nhìn thẳng vào y. – Với cả anh thấy đấy, tới giờ mọi thứ đều thay đổi rồi. Tôi cuối cùng đã tiến cung với thân phận cung nữ, thực chất là chịu sự quản thúc của Đức Vua, Người muốn làm rõ về việc mất tích của Tầm.

- Cô nghĩ thế thật ư? – Bình cười nhẹ, y không ngờ con người sắc sảo như Cám có lúc lại ngây thơ thế. – Cô có giận Đức Vua không?

- Vì sao tôi lại giận Người? – Cám ngạc nhiên hỏi lại. – Tiệp dư mất tích, Đức Vua cho điều tra cẩn thận là đúng, mẹ con tôi vô tội, tôi có gì mà phải sợ. Còn làm cung nữ có gì không tốt?

Bình chưa biết trả lời sao nên đành im lặng. Y chỉ thấy trong giọng nói của Cám tràn ngập sự an nhiên, không ra vui cũng không phải buồn giận. Ở nàng dường như không tồn tại sự cưỡng cầu, tất cả chỉ thuận theo tự nhiên, dù trong hoàn cảnh nào cũng cố xoay sở sống tốt thay vì đổ lỗi hay than thân trách phận.

- Cô nên biết, – Y hắng giọng, quyết định vượt quá phận sự của mình để làm việc tốt. – Đức Vua chỉ đang cố bảo vệ cô mà thôi.
- Tôi không hiểu ý anh. – Cám vẫn chăm chú giặt quần áo, dường như không để ý tới lời nói của y.
- Rồi cô sẽ hiểu. – Bình nhún vai. – Sớm hay muộn thôi.

Y không tiện nói ra tất cả mọi thứ bởi bản thân y cũng không dám chắc. Dựa vào xuất thân gia đình ba đời làm võ tướng trong triều, Bình hiểu rằng chính trị là một trò chơi tàn khốc, không chỉ giữa các quan lại mà hậu cung cũng là những cuộc chiến một mất một còn. Sau lưng mỗi cung phi là những gia tộc mang nhiều tham vọng, mà mỗi bước tiến của các nàng trong hậu cung cũng là mỗi bước biến chuyển cơ cấu quyền lực trong triều. Dưới áp lực đó, tình cảm của Đức Vua trở thành mối nguy hiểm với bất cứ ai được nhận nó bởi nếu không đủ lực chống lưng, sẽ không thể tồn tại dưới những tính toán, tị hiềm kia. Nếu Bình không nhầm thì ngày Cám bắt đầu làm cung nữ riêng của Khánh đã có không ít cung phi đích thân tới “thăm hỏi”, và nhờ chậu quần áo giữa trưa mỗi ngày mới tạm làm dịu đi những nghi ngờ chính đáng kia.

Thế nhưng dù có thế nào, việc Cám là người phụ nữ duy nhất luôn kề cận bên Đức Vua cũng là cái gai trong mắt không ít người. Chẳng hạn như Kính Phi, vốn không phải là người có quá nhiều kiên nhẫn. Nàng đã vài lần dâng cho Đức Vua đồ ăn thông qua Cám, chưa kể tới số bạc lẻ biếu riêng nhưng chờ mãi vẫn không thấy được gọi tới thị tẩm, trong lòng bắt đầu ác cảm ngầm ngấm với Cám, chỉ là chưa tìm được cơ bắt bẻ.

Hôm đó, Cám đang loay hoay phơi đồng quần áo vừa mới giặt của Khánh thì một nói cao vút vọng tới:

- Giặt áo chồng tao thì giặt cho sạch, phơi áo chồng tao thì phơi bằng sào, chớ phơi bờ rào rách áo chồng tao!
- Chồng tao...chồng tao... - Một giọng nhừa nhựa khó nghe vang lên bên cạnh khiến tất cả không hẹn đều giật mình.

Kính Phi cũng như Cám ngơ ngác nhìn, sau cùng mới phát hiện ra thủ phạm là chim vàng anh, lúc đó đang rìa lông rìa cánh ngay trên bờ rào. Đúng như Cám từng thắc mắc, đây không phải chim vàng anh mà là yểng nên mới có thể nói tiếng người, nhưng không ngờ nó lại nói không đúng lúc như vậy.

- Tham kiến Kính Phi. – Cám quỳ xuống thi lễ.
- Chồng tao...chồng tao... - Như thể lo người kia chưa đủ tức giận Vàng anh lại tiếp tục lên tiếng khiến Cám tái mặt.
- Người... đây là chim của người? – Kính Phi tái mặt rồi trước khi kịp nghe câu trả lời đã quát lên. – Người đâu, bắt con chim kia lại cho ta.

- Xin Kính Phi bớt giận, - Cám kính hải kêu. – Đây là chim Vàng anh của Đức Vua, không phải của con ạ.

- Hừ, người đừng tưởng cứ mang Đức Vua ra là ta phải sợ nhé. – Nàng ta cười khẩy rồi tiếp tục hét lên. – Giết con chim đó cho ta, ta chịu trách nhiệm.

Cám nhìn đám người đuổi bắt vàng anh, trong lòng bỗng nổi lên một cơn giận không kìm chế nổi. Nàng nghĩ tới Tấm hiện đã mất tích, tới mẹ nàng đang là nghi phạm, chim vàng anh thì đang bị người ta đuổi bắt, lẽ nào tất cả những gì nàng yêu quý, trân trọng đều không thể bảo vệ sao? Rồi trước khi lý trí kịp lên tiếng, Cám lao tới xô đẩy đám người đang đuổi bắt vàng anh kia, tạo ra một khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

“Chát”, lưng Cám bỗng xuất hiện một vết cắt dài, dưới vết áo rách, da nàng rớm máu nhưng nàng không để ý, chỉ quan tâm xem vàng anh thế nào. Kính Phi trên tay cầm một cây roi da dài, tiếp tục vung về phía nàng, động tác thành thực chứng tỏ đã làm nhiều lần. Hóa ra tin đồn về một Kính Phi vô cùng khắc nghiệt với hạ nhân không phải vô căn cứ. Lúc này trên người Cám đã xuất hiện vô số vết cắt, còn chim vàng anh cũng đã bị người ta bắt được do thói quen luôn luẩn quẩn bên Cám. Đường như nó có linh tính, khi thấy chủ bị hiệp đáp, đã nhất định sà xuống thay vì bay đi, trong chớp mắt liền bị bắt.

- Bè cổ nó cho ta. – Kính Phi lạnh lùng ra lệnh.

- Không... – Cám gào lên, lao tới nhưng đã quá muộn.

Nàng thực muốn lao tới sống chết với Kính Phi để đòi mạng cho vàng anh nhưng lý trí vẫn cản nàng lại. Mạo phạm cung phi chính là tội chết, không chỉ bản thân nàng mà còn liên lụy tới người thân. Cám đứng đó uất nghẹn nhưng không khóc, chỉ cảm thấy vô cùng bất lực.

Kính Phi lại vung roi lên, “chát” một tiếng nhưng lần này Cám không hề cảm thấy vết roi. Giữa nàng với Kính Phi xuất hiện một bóng người, tất cả xung quanh nhất thời lặng ngắt.

Khánh vuốt vết máu trên má, cười lạnh:

- Ngô Thị, người chán sống rồi phải không?

- Hoàng thượng, - Kính Phi kinh hoàng kêu lên khi nhận ra nàng vừa xuống tay với ai. – Thần thiếp không có ý.

Khánh đưa mắt lạnh lùng nhìn chim vàng anh bị bẻ cổ nằm đó, sau lưng, Cám đang run rẩy trong bộ váy áo tả tơi với những vết thương ngang dọc.

- Chim vàng anh kia là của trẫm, người giết nó là có ý gì? – Y háng giọng.

- Bệ hạ, là thiếp hiểu lầm, thiếp tưởng nó là của tiện tỳ kia, nó xúc phạm thiếp. – Nàng ta tiếp tục sụt sịt khóc bằng một dáng vẻ mềm mại, đáng thương.

- Chỉ cần không phải của trẫm thì người muốn làm gì thì làm có phải không? Thế thị nữ của trẫm người đánh đập là thế nào?

- Bệ hạ, thần thiếp thề có trời không có ý mạo phạm Bệ hạ!

Giữa khung cảnh căng thẳng đó đột nhiên có tiếng người hô vang: “Thái hậu tới”.

Đây là lần đầu tiên Cám được diện kiến Thái hậu. Mặc dù khuôn mặt đã xuất hiện dấu hiệu của tuổi tác vẫn không che giấu được nhan sắc lộng lẫy thời thanh xuân. Ở bà vừa toát ra vẻ nghiêm khắc vừa có cái uy của bậc đế vương. Không gian như đặc quánh lại vì căng thẳng.

- Có chuyện gì vậy? – Bà lên tiếng, giọng nói sắc lạnh.

- Thái hậu, xin hãy hỏi Kính Phi. – Khánh trầm giọng nói.

- Bẩm Thái hậu, con không có ý. – Nàng ngược nhìn bà vẻ cầu cứu.

Khánh cười khẩy, đưa tay lên vuốt nhẹ vào vết cắt còn rớm máu trên mặt. Lần này là Thái hậu tái mặt, dù Kính phi là cháu ruột của bà, bà vẫn biết cân nhắc nặng nhẹ, chần chừ tiến tới tát cho nàng hai cái.

- Người ăn gan trời rồi ư?

- Con không có ý ạ. – Ngô Thị tiếp tục nức nở.

Đức Vua khoanh tay đứng bên cạnh nhìn màn kịch trước mắt, thấy rõ hai bên má Ngô Thị năm vết ngón tay mới thừng thẳng nói:

- Thái hậu đừng vội ra tay, hãy truy xét cho rõ ràng đã. Kia là chim vàng anh của trẫm, vốn được coi là điềm trời giáng xuống nên người dân đã dâng cho trẫm, không hiểu đắc tội gì với Kính phi mà lại ra tay nặng thế kia?

- .....

- Đây là cung nữ phụ trách việc chăm sóc vàng anh cho trẫm, chỉ vì bảo vệ tài sản của trẫm mà cũng bị đánh ra nông nỗi này.

- .....

- Ai dà, - Khánh đưa tay vuốt mặt. – Kính Phi thật là lợi hại, vết roi nằng ban cho ta thật là đau.

- Xin Bệ hạ đại xá. – Ngô Thị quỳ rạp, khóc nức nở, còn Thái hậu sắc mặt càng lúc càng khó coi.

- Nhưng mà thôi, dù sao Kính Phi cũng là cháu ruột Thái hậu, trầm nghĩ sự việc hôm nay nên dừng lại ở đây thôi, Thái hậu thấy sao? – Hấn hướng Thái hậu lên tiếng, lời nói ôn hòa, chỉ có ánh mắt chứa đựng hàm ý giễu cợt.

- Quân pháp bất vị thân. – Thái hậu nghiêng răng dần từng tiếng. – Ta không bao giờ dung túng cho những hành động khi quân can rờ như vậy.

- Thế để trẫm cho người đưa Kính phi qua bộ Hình xét xử cho công tâm, đảm bảo đúng người đúng tội.

Thái hậu sầm mặt xuống. Hình bộ Thượng thư vốn là phe cánh của Thái úy, được dịp tốt như thế này đời nào không thẳng tay với cháu bà? Mà chưa cần yếu tố đó, nội việc mạo phạm Đức Vua đã là tội chết đầu rồi, không thì cũng bị phế truất, hạ ngục. Nhưng nếu giờ mở miệng xin tha thì là há miệng mắc quai nên nhất thời chưa biết nói thế nào.

- Nhưng xét cho cùng, việc ở hậu cung thì nên đóng cửa bảo nhau thôi, đưa ra bộ Hình xử lý cũng chả hay ho gì. – Khánh chờ một lúc không ai lên tiếng mới làm ra vẻ bao dung, nhẹ nhàng nói.

- Đa tạ ân điển của Hoàng thượng. – Kính Phi sụp xuống lạy hấn như tể sao.

- Thái hậu định thế nào? – Hấn tiếp tục lên tiếng.

- Xin Hoàng thượng hãy quyết định, ta không nên đứng ra chủ trì không người ta sẽ bảo ta dung túng người nhà. – Bà khô khan nói.

- Được rồi, Kính Phi dù là ái thiếp của ta nhưng như Thái hậu đã nói Quân pháp bất vị thân, ta chỉ là bắt đắc dĩ thôi, mong nàng hãy hiểu cho ta. – Khánh tỏ vẻ miễn cưỡng nói. – Người đầu, đánh Kính Phi bốn mươi trượng, đồng thời cắt bổng lộc ba tháng tới.

Tất cả mọi người đều giật mình, tuy hình phạt này chưa là gì so với đưa ra bộ Hình xét xử nhưng cũng không phải nhẹ. Bốn mươi trượng giáng xuống thân hình mảnh mai của Ngô Thị, nếu không nằm đường thương hai tháng thì đứt khoát thái giám đã ăn hối lộ của nàng ta.

- Cám, về thư phòng thu dọn tấu chương cho trẫm, đừng tưởng bị thương mà có thể trốn việc. – Khánh lạnh lùng nói với nàng. – Ta còn chưa truy cứu tội không bảo vệ tốt vàng anh đấy nhé.

- Nô tỳ tuân chỉ. – Cám cúi đầu, có người kéo chiếc áo choàng do Lý Thanh lúc mới tới nhanh tay phủ lên người nàng, lùi thối lui về ngự thư phòng.

Thái hậu cũng nhanh chóng trở về cung Diên Thọ, dù Ngô Thị là cháu ruột gọi bà bằng cô, bà cũng không phải quá có tình cảm với nàng ta, chẳng qua đó là đứa cháu xinh đẹp nhất nên mới được đưa vào cung, tấn phong Kính Phi. Thái hậu lúc đầu vốn định ủng hộ Ngô Thị lên ngôi Hoàng hậu nhằm củng cố quyền lực cho dòng họ Ngô nhưng sau này sự thông minh có hạn, tính tình nóng nảy của nàng ta khiến bà có phần thất vọng, không còn ra mặt bênh vực nữa. Sự việc ngày hôm nay càng khiến Thái hậu bắt đầu tính toán xem có nên tìm ứng viên khác thay thế hay không.

Khánh giám sát thái giám đánh Kính Phi đúng bốn mươi trượng rồi mặc cho đám cung nhân loay hoay đưa nàng ta lên cáng khiêng đi, chậm chậm quay về ngự thư phòng.

Bên trong, Cám vẫn đang bận rộn với đồng tấu chương chất cao như núi, chăm chú tập trung để phân loại theo thứ tự thời gian và mức độ ưu tiên, luôn tay luôn chân đến độ không để ý có người khác vừa bước vào phòng. Trên người nàng vẫn choàng chiếc áo của Lý Thanh, che đi vấy áo tả tơi, bờ vai hơi run lên tỏ cáo tâm trạng thật bên trong về bận rộn bình thân kia. Khánh lặng lẽ tới sát bên nàng.

Trong một thoáng không báo trước, Cám liền bị nhấc bổng lên, giật mình nhận ra Đức Vua đang bế mình đi về phía giường. Nàng theo phản xạ giờ tay ôm cổ hấn nhưng nhanh chóng buông ra, mặt đỏ bừng.

- Hoàng thượng, xin thả thiếp xuống. Thiếp không phải đang mộng du chứ?

- Không, lần này không phải nàng mộng du. – Giọng hấn tràn ngập dịu dàng nhưng trong mắt lại chỉ có tức giận cùng xót xa.

Khánh nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường rồi lấy ra một lọ nhỏ.

- Đây là thuốc trị thương, để ta bôi cho.

Cám cứng đờ người vì sợ hãi. Đức Vua cao quý tự tay bôi thuốc cho nàng ư? Ngón tay hấn lướt khẽ lên những vết trầy xước trên mặt nàng khiến nàng không tự chủ được, mặt lại nóng bừng lên.

- Xoay người lại. – Khánh ra lệnh, thuận tay giật chiếc áo choàng của Thanh khỏi người nàng.

- Bệ hạ... đa tạ Bệ hạ quan tâm nhưng thiếp tự làm được ạ... - Cám lắp bắp nói, vừa lo lắng vừa xấu hổ cùng cực.

- Xoay người, đây là lệnh.

- Thiếp liều chết kháng chỉ!

- Đừng tưởng trăm không làm gì được nàng nhé.

Khánh nói rồi lấy hai tay chống xuống phía trên hai bên vai nàng, sát mang tai khiến Cám không thể quay mặt đi, buộc phải đối mặt với hắn. Hai gò má nàng vẫn ửng hồng, đôi mắt long lanh, dù còn vương nỗi buồn nhưng trong vắt, không có chút tạp niệm. Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng rồi cúi xuống, tìm lại cảm giác kỳ diệu hắn từng được thưởng thức một lần cách đây đã rất lâu, mà sau này đứng trước nàng, không biết bao nhiêu lần hắn phải dùng hết định lực buộc bản thân phải kìm nén.

Cám sững sờ đến mức hai mắt mờ to, toàn thân bất động, chỉ còn cảm giác tê dại ở môi và tim đập như trống trện.

Khánh không hôn sâu, chỉ chạm nhẹ nhàng lên môi nàng nhưng như thế cũng đủ để Cám xấu hổ đến suýt ngất. Nhìn về mặt đờ đẫn của nàng, hắn mỉm cười, có phần đắc ý:

- Thế giờ xoay người đi được chưa? Nếu nàng nhất định giữ tư thế này ta sẽ cho là nàng mời gọi ta làm hơn thế nữa đó.

- .....

Cám ngay lập tức không chỉ lật người, mà còn vùi mặt vào gối, hai tai lộ ra đỏ rực, nàng chỉ mong có thể biến mất ngay lập tức để không bao giờ còn phải đối mặt với Khánh nữa.

- Hãy thứ lỗi cho ta. – Tiếng hắn thì thầm bên tai nàng, tràn ngập xót xa. – Trăm thề rằng chuyện hôm nay sẽ không dừng lại ở đây, ta sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai làm tổn thương tới nàng.

Mặc dù còn nặng trĩu nỗi buồn, trong lòng Cám bỗng có một cảm giác ấm áp kỳ lạ, lời nói của Khánh đã khơi lên trong sâu thẳm tâm hồn nàng những điều từ lâu nàng đã cố vùi lấp. Tuy sinh ra là con út, Cám hầu như chưa có ngày nào thành thoi, trọng trách gánh vác gia đình khiến nàng trở nên kiên cường, có phần chai sạn. Lâu ngày thành thói quen, không một ai, kể cả mẹ nàng, còn để ý xem ngoài sự tất bật, tháo vát ra, nàng còn tâm tư hay nguyện vọng nào khác không.

- Nàng sẽ không vì những chuyện này mà bỏ đi chứ? – Ai đó vuốt nhẹ tóc nàng, làm bằm như nói với chính mình.

- Thiếp... – Nàng mơ màng đáp, nhưng chưa nói được hết câu thì con buồn ngủ đã ập tới.

Cám không biết rằng nàng đã chìm vào giấc ngủ với một vẻ thanh thản đến mức người bên cạnh không nỡ rời đi, cũng không nỡ buông cả tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đẳng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cây Xoan Đào

Mặc dù rất buồn phiền về việc chìm vàng anh bị giết, Cám nhanh chóng vượt qua bởi ngồi một chỗ ừ dột cũng không để làm gì. Từ ngày tiến cung, nàng có cơ hội đọc rất nhiều sách, từ Tứ thư Ngũ kinh, tới các sách kinh bang tế thế, cho đến cả sách về Phật giáo, nhờ đó suy nghĩ, tư tưởng của nàng trở nên cởi mở hơn, cảm xúc cũng được điều chỉnh theo hướng tích cực. Tuy vậy, vẫn còn một vấn đề khiến nàng cảm thấy đau đầu, không biết làm sao cho phải, chính là về người đang chiếm giữ phần lớn cuộc sống của nàng, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

- Mang cho trăm tách trà. – Cám vừa mài mực xong hắn đã cao giọng ra lệnh.

Nàng lẳng lặng làm theo, biết rằng sau đó sẽ là đọc tấu chương, giúp hắn giải quyết một số sự vụ, xong tất cả thì sẽ phải giúp hắn đám bốp.

- Nàng có nghĩ là trăm ngược đãi nàng quá không? – Có lúc Khánh trầm ngâm hỏi nàng bằng giọng rất nghiêm túc.

- Bẩm, thiếp không thể nói ạ. – Nàng trả lời nghiêm túc không kém.

- Vì sao?

- Nói dối là tội khi quân mà nói thật thì Bệ hạ không vui, nên xin Bệ hạ cho thiếp được giữ im lặng.

- .....

Dù lời nói, cử chỉ cả hai bên đều cố tỏ ra bình thường, Cám vẫn cảm thấy một điều gì đó ngượng ngùng đối với Khánh. Nàng không ngại thơ tới mức nghĩ rằng sau tất cả những gì đã xảy ra, Khánh không có chút gì đặc biệt đối với nàng. Thế nhưng ngoài bức tường là Tám đứng ở giữa, Cám cũng có những chấp nhất riêng không dễ vượt qua được. Đối với nàng, thứ hời hợt nhất trên đời chính là cảm tình của các bậc Đế vương, câu “làm bạn với vua như chơi với hồ” không phải không có căn cứ. Cám không phủ nhận bản thân có cảm tình với Khánh nhưng nàng không muốn đánh cược tất cả vào một chút yêu thích mơ hồ kia. Thực ra nàng là người đơn giản, trước giờ chưa bao giờ mong mỗi cuộc sống vật chất xa hoa hay quyền lực to lớn, chỉ cầu bản

thân có thể tự kiếm đủ tiền trang trải và ước mơ thầm kín về một gia đình êm ấm. Cha nàng có hai vợ nhưng mẹ cả và mẹ nàng sống tương đối hòa thuận, mẹ cả trước đây cũng rất quý mến nàng nên Cám chỉ hướng tới một gia đình mà nàng cảm thấy an toàn khi trở về, một người chồng mà nàng cảm thấy tuyệt đối tin cậy khi ở bên. Và đó là điều mà nàng cho là không bao giờ có thể đòi hỏi ở Khánh nên thường tự nhủ với lòng phải tinh táo và cố chôn giấu đi những xúc cảm khác thường kia, ít nhất là tới khi có kết quả điều tra về việc mất tích của Tấm để nàng có thể an toàn trở về.

- Cám này, nàng có muốn được thăng chức không? – Một hôm, trong lúc rảnh rang, Khánh bỗng băng quơ hỏi.

- Bệ hạ định thăng cho thiếp lên làm quan nội thị ư? – Nàng khẽ cười.

- Cao hơn thế. – Hấn nhún vai.

- Thay Lý công công chẳng?

- Nàng tự tin là mình hơn được Thanh sao? – Hấn như buồn cười nhìn nàng.

- ... – Cám im lặng một chút rồi lấy vẻ nghiêm túc nói. – Thiếp chỉ là nghi phạm đang chịu quản thúc, nên được làm cung nữ, đủ ăn đủ mặc lại còn tiết kiệm được tiền gửi về cho mẹ là thiếp cảm thấy quá đủ rồi. Thiếp không dám và cũng không muốn mơ tới điều gì cao xa hơn.

Nói ít hiểu nhiều, nàng biết Khánh sẽ hiểu ý nàng là gì, quả nhiên từ đó hấn không nhắc lại chuyện này nữa.

Đạo gần đây Cám nhận được nhiều tin vui. Trong suốt thời gian tiến cung, nàng đã tham vấn cho Khánh không ít việc trong phạm vi khả năng của mình. Hấn cho nàng biết, một số ý tưởng của nàng đã được áp dụng vào thực tế và cho kết quả rất tốt.

- Có lẽ sau này trẫm phải xem xét việc cho phép phụ nữ tham gia khoa cử. – Hấn cười nói.

- Thiếp sẽ là người đi thi đầu tiên.

- Trẫm sẽ đánh trượt nàng đầu tiên. – Hấn tỉnh bơ.

- Vì sao? Thiếp không đủ năng lực ư? – Nàng khó hiểu nhìn hấn.

- Không phải, trẫm không nghi ngờ năng lực của nàng, nhưng nàng quá lương thiện, không thể tồn tại trong chốn quan trường được đâu. – Khánh mỉm cười, xoa đầu Cám.

- .....

- Tốt nhất là cứ giữ nguyên như bây giờ.

- Ý Bệ hạ là tiền đồ của thiếp chỉ có thể làm cung nữ thôi ư? – Nàng giả vờ thờ dài một cái khiến hấn bật cười.

- Nàng có biết là bao nhiêu người đang muốn tranh lấy vị trí của nàng bây giờ không?

- Vậy xin Bệ hạ hãy cho gọi họ tới đây xếp hàng đi, ai trả thiếp nhiều tiền nhất, thiếp sẽ nhường cho người đấy.

Khánh không trả lời, thay vào đó đặt vào tay nàng một bản tấu chương:

- Không đọc xong thì đừng nghĩ tới ăn tối nhé!

- .....

.....

Triều đình có khách, sứ giả từ Chiêm Thành.

Do mối quan hệ giữa Đại Việt và Chiêm Thành khá tốt, trước nay Chiêm Thành đều tỏ ra phục tùng, hàng năm tiến cống rất đều đặn nên đích thân Khánh ra tiếp sứ giả để tỏ thiện chí. Vì thế Cám phải ăn một mình, và lui về cung Càn Thành sớm. Đây là lần hiếm hoi nàng ăn tối một mình, sau đó lại hoàn toàn thành thoi, có chút không quen, không ngủ sớm được đành lấy sách ra đọc.

- Cám, cô đã ngủ chưa?

- Lý công công, có việc gì không ạ? – Cám vội mở cửa, hỏi.

- Đức Vua mới về phòng, bảo tôi qua gọi cô có việc gấp.

- Vâng, tôi đi ngay.

Cám vội vàng chạy đi, lòng bồn chồn không hiểu có việc gì mà đêm hôm khuya khoắt hấn lại cho gọi như thế.

- Cho nàng này. – Nàng vừa bước vào, Khánh liền quăng cho nàng một bọc.

Nàng mở ra, trong đó là một miếng vải tuyệt đẹp, kỹ thuật dệt rất đặc biệt còn nét thêu thì tinh xảo lạ lùng.

- Đa tạ Bệ hạ ban thưởng. – Nàng quỳ xuống cảm động nói.

- Thích không?

- Bẩm, rất thích ạ.

Thấy Khánh không trả lời, Cám ngẩng lên thì thấy hấn đang ngồi ở mép giường, mặt ửng đỏ bất thường, nàng tới bên thì ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, trên trán hấn từng giọt mồ hôi chảy xuống. Nàng vội vã đi rót tách trà rồi vò khăn nước ẩm lau mặt cho hấn.

- Bệ hạ có mệt không? – Nàng lo lắng hỏi.

- Trẫm muốn đi tắm.

- Bẩm, giờ muộn quá rồi, thiếp nghĩ là không nên.

- Không sao đâu, ta đã dặn Thanh chuẩn bị nước tắm pha thuốc giải rượu, ngâm người một lát là khỏe thôi.

- Vậy để thiếp đi gọi Lý công công tới giúp Bệ hạ.

Cám nói rồi đứng lên thì tay bỗng bị kéo lại, Khánh nhìn nàng lắc đầu:

- Để Thanh ngủ đi, hôm nay hấn vất vả lắm rồi, cũng đừng gọi ai cả, ta không muốn các thái giám khác biết ta bị chuốc rượu tới say. – Hấn nói rồi chỉ tay vào nàng. – Nàng giúp ta.

Thế là dù rất không muốn, nàng đành theo hấn vào buồng tắm. Một cái chậu gỗ lớn chứa nước nóng còn bốc khói mang theo mùi thảo dược rất dễ chịu. Cám cúi gằm mặt giúp hấn cởi quần áo, mặc dù ngày nào nàng cũng tới hầu hấn súc miệng thay đồ nhưng hấn luôn mặc sẵn quần áo trong nên thực ra nàng chưa bao giờ tiếp xúc trực tiếp với cơ thể hấn như lúc này. Khỏi cần nói cũng mừng tượng được nàng bây giờ mặt đã đỏ tới như thế nào. May mà Khánh vẫn giữ trên người một chiếc quần cộc, nhảy vào thùng gỗ. Cám đứng bên phụ trách đổ thêm nước nóng nhưng trước sau không hề hé mắt nhìn hấn.

Cho tới lúc giúp Khánh mặc quần áo, nàng mới phát hiện ra trên cổ hấn đeo một cái gì đó, không nhận được tò mò hé mắt nhìn kỹ mới kinh ngạc nhận ra túi bùa may mắn nàng thêu hôm nào đang nằm ngay ngắn trên ngực hấn.

- Bệ hạ vẫn giữ túi bùa bên người ư? – Cám buột miệng.

- Từ ngày đeo vào ta chưa từng cởi ra. – Hấn nhìn nàng với ánh mắt rất phức tạp mà nàng không hiểu được.

- Bệ hạ thực sự tin nó có thể đem lại may mắn sao? – Không dám nhìn lâu vào mắt hấn, nàng quay đi nhỏ giọng hỏi.

Khánh bỗng lấy tay nâng cằm Cám lên, bắt nàng phải nhìn thẳng vào hấn.

- Phải, nó mang lại cho ta may mắn lớn nhất. – Hấn nói rồi đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ. – Là nàng. . .

Khánh nói xong thì ngã người xuống giường, quay mặt vào tường. Tới khi Cám hoàn hồn lại thì hấn đã ngủ say.

“Đức Vua chỉ say rượu mà thôi, chỉ là say rượu thôi” cho tới tận canh ba, Cám vẫn kiên trì lẩm nhẩm câu này như thần chú, không biết là lần thứ mấy vạn.

.....

Qua mấy ngày, Cám để ý thấy Khánh có chút phấn khích dù không lộ ra ngoài. Kể cận với hấn lâu, nàng cũng dần có được bản năng của các cung nhân trong việc cảm nhận tâm trạng của người khác, chỉ là nàng không tò mò tìm hiểu đã có chuyện gì.

Đêm hôm đó Khánh sai Cám ở lại điện Cần Chánh kiểm tra danh sách đồ tiến cống của Chiêm Thành, và cả đồ tiến cống chuẩn bị cho hoàng đế Trung Nguyên sắp tới. Khánh nói riêng với nàng là hấn không tin tưởng ai nên giao lại cho nàng để đảm bảo không có thất thoát, và cũng không cho ai hỗ trợ cả. Cám hi hui đánh vật với số đồ lễ cả đêm, cẩn thận cân từng phần trăm hương, đếm từng thỏi vàng, cứ thế tới khi xong xuôi hết thì trời đã tang tảng sáng, nàng mới mệt mỏi vươn vai rồi lê bước về phòng bên cung Cần Thành.

Về tới hậu viện cung Cần Thành, Cám bỗng giật mình, đứng dụi mắt liếc mấy cái tượng mình nhìn nhầm. Cây xoan đào cha nàng trồng ngày sinh Tắm, cây xoan đào gắn bó suốt mười mấy năm tuổi thơ của hai chị em, đang sừng sững ngay trước mặt nàng như có phép màu, hầu như không có gì thay đổi so với ngày nàng đi. Cám vô thức đi tới ôm lấy nó, cảm giác thân quen như đang ở nhà, như thể chỉ lát nữa đây thôi nàng sẽ được nghe thấy tiếng cằn nhằn của mẹ, và tiếng cười nhẹ của Tắm. Từng giọt nước mắt nối nhau rơi xuống nhưng Cám không cố kiềm chế nữa, đây là những giọt nước mắt pha lẫn giữa chua xót và hạnh phúc, rửa trôi đi những nghi kỵ lẫn chấp nê của nàng.

Khi Cám bước vào phòng thì Khánh đã dậy từ lúc nào, nhìn nàng tò mò xen lẫn háo hức như chờ đợi phản ứng của nàng. Cám không nói gì, chỉ lặng lẽ giúp hắn các việc như thường ngày.

Cho tới khi hắn xong xuôi mọi thứ, dợm bước ra cửa, bên ngoài Lý Thanh đã đợi sẵn.

Hai bàn tay nhỏ nhắn bỗng từ đằng sau vòng tới ôm chặt lấy hắn, không gian chợt trở nên tĩnh lặng, đến mức hai người còn nghe rõ tiếng nhịp tim gấp gáp của đối phương.

- Khánh... - Lần đầu tiên từ khi biết được thân phận của hắn, Cám mới gọi thẳng tên hắn như thế. – Thiếp cảm ơn chàng.

- Nàng có biết là mình đang phạm thượng không? – Im lặng một lát hắn mới lên tiếng, giọng khàn khàn.

- Thiếp biết.

- Phạm thượng sẽ phải chịu hậu quả đó.

- Thiếp xin chịu tất cả. – Nàng cười đáp nhưng giọng nghẹn ngào.

Khánh xoay người lại, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Cám lúc này đã hơi hồng lên. Ánh mắt nàng nhìn hắn không còn lảng tránh, cũng không còn nỗi phiền muộn lâu nay, hắn như lại tìm thấy cô gái trong trẻo đi đào tam thất trên đỉnh núi ngày nào. Chỉ khác là giờ đây đôi mắt trong vắt đó đang tràn đầy xúc động nhìn hắn. Khánh cúi xuống chạm vào bờ môi còn đang run lên của nàng, và không giống mọi lần, Cám không hề kháng cự. Nàng hé môi, mặc cho hắn cắn quết, dẫn dắt.

Lâu thật lâu, Khánh mới rời khỏi nàng, mỉm cười nhìn về mơ màng của nàng:

- Giờ trầm phải thiết triều, tối nay về chúng ta sẽ nói chuyện. – Hắn nói về thân nhiên nhưng lại lưu luyến hôn thêm mấy lần vào khóe môi nàng rồi mới rời đi.

Cả ngày hôm đó, nàng ngồi trên cây xoan đào, tay cầm quyển sách nhưng thực ra không đọc được một chữ. Cứ nghĩ tới hắn, tìm nàng lại đập loạn nhịp, tay chân bồn chồn không sao tập trung. Tối khi bình tĩnh lại, Cám mới thấy xấu hổ cho hành động bột phát của mình hồi sáng, lo lắng không rõ tối về Khánh sẽ nói gì với nàng.

Tối hôm đó xong xuôi mọi việc, Khánh ngồi trước long án, nét mặt thoải mái vẻ “sẵn sàng giải đáp mọi thắc mắc”. Cám pha cho hắn một ấm trà thơm rồi lí nhí hỏi về việc làm sao cây xoan đào nhà nàng có thể xuất hiện trong cung.

- Trẫm mới cho người tới chuyển nhà cho mẹ nàng.

- Dạ? – Cám tưởng mình nghe nhầm.

- Căn nhà cũ của nàng lụp xụp quá rồi, lại ở tận cuối làng, đi lại rất bất tiện. Người của ta có ước hỏi xem bà có muốn vào cung không thì bà từ chối, nói rằng sống ở quê quen rồi nên ta cho chuyển bà vào trong làng. Từ giờ, ta sẽ lo cho bà thay nàng, có được không?

- ..... - Cám nghẹn lời nhìn hắn, không thốt lên nổi câu cảm ơn.

- Ta nhớ nàng rất thích cây xoan đào cha nàng trồng nên khi mẹ nàng chuyển đi, ta có lệnh cho mang về kinh thành.

- Đa... đa tạ Hoàng thượng. – Nàng rung rung nói.

- Ta không thích nghe cảm ơn suông đâu nhé. – Hắn nheo mắt.

Cám mỉm cười đi tới, chủ động hôn lên má hắn, vốn chỉ định chạm nhẹ rồi lùi lại, không ngờ hắn giờ tay ôm chặt lấy nàng.

- Bệ hạ... - Nàng yếu ớt quấy nhẹ.

- Sai rồi, gọi lại. - Hắn dịu dàng nhìn nàng.

- Khánh...

Ánh mắt lấp lánh đầy hạnh phúc của Khánh là thứ cuối cùng nàng thấy trước khi nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt của hắn.

- Nàng đã sẵn sàng nhận sắc phong chưa? – Hắn giữ nàng ngồi trên đùi má áp vào má nàng khẽ hỏi.

- Bao giờ ạ?

- Ba ngày nữa. – Hắn thân nhiên nói, thấy vẻ ngần ngại của nàng thì tặc lưỡi. – Trẫm không chờ được nữa đâu.

- ..... - Cám không nói gì nhưng mặt lại đỏ bừng lên.

- Ta sẽ sắc phong nàng làm Tuyên vinh. – Hấn ngừng một chút, rồi nói tiếp, giọng chắc chắn như một lời cam kết. – Vị trí Hoàng hậu của trẫm chỉ dành cho nàng, nhưng giờ chưa đến lúc. Hãy kiên nhẫn chờ trẫm nhé.

Cám mỉm cười hạnh phúc, không phải vì cái tương lai huy hoàng kia, mà chủ yếu bởi giọng nói, ánh mắt của Khánh.

- Bệ hạ có thể cho thiếp xin một đặc ân không? – Cám tựa đầu vào vai hấn khẽ nói.

- Trẫm chuẩn y!

- Bệ hạ đã biết thiếp xin gì đâu. – Nàng bật cười.

- Nói đi.

- Thiếp muốn dựng mấy cây cầu ở con sông quê thiếp. Làng hai bên sông đều có nhiều vật phẩm đặc sắc, chỉ ngặt nỗi qua lại khó khăn và mất thời gian.

- Ta sẽ cho người khảo sát rồi thực hiện ngay. – Hấn gật đầu rất nhanh, không chỉ vì muốn chiều ý Cám mà bản thân hấn cũng nhận ra đây là một đề xuất thông minh.

- Có thể lấy danh nghĩa Tầm mà thực hiện không? – Nàng cúi đầu nói nhỏ.

Lần này Khánh trầm ngâm suy nghĩ, quả thực hấn đang định làm việc này như một cách thanh minh cho hai mẹ con Cám nhưng nhìn dáng điệu tha thiết của nàng thì bất giác gật đầu “Thôi được”.

- Đa tạ...

Cám còn chưa nói hết câu đã bị Khánh cắt ngang, bắt nàng dùng “hành động” thay cho lời nói suông.

.....

Đêm trước lễ sắc phong, Cám ngồi rất lâu suy nghĩ lại mọi chuyện, từ lần đầu gặp Khánh, ngày Tầm về chào để tiến cung, về những thành kiến của nàng đối với chốn hậu cung, về bà Mão, cả về lý tưởng của bản thân. Cuối cùng trên hết vẫn là về dịu dàng của Khánh, và những quan tâm của hấn dành cho nàng từ những điều nhỏ nhất đã lần át tất cả.

- Con người chỉ sống một lần mà thôi. – Cám thở dài tự nhủ. – Nghĩ nhiều mà làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đẳng Sau Một Cố Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuộc sống của Tuyên vinh

Tuy chỉ có ba ngày chuẩn bị, lễ sắc phong của Cám vẫn được làm rất trang trọng và đầy đủ, từ giờ nàng đã chính thức là Đổ Tuyên vinh. Bằng sự nhạy cảm bẩm sinh, nàng đọc được trong mắt các cung phi khác sự tức tối, ghen tỵ pha lẫn khinh ghét nhưng đây là điều nàng đã đoán trước nên bình thản lướt qua. Xét cho cùng thì cuộc sống này luôn phức tạp, hoảng sợ trốn tránh chẳng bằng chuẩn bị tâm thế sẵn sàng ứng phó, nước tới đâu bắc cầu tới đó.

Sau buổi lễ, Cám được đưa thẳng về phòng của Đức Vua ở cung Càn Thành khiến nàng không khỏi thắc mắc.

- Bệ hạ, từ giờ thần thiếp sẽ ở đâu?

Khánh đã phải chờ suốt buổi lễ, lễ dĩ nhiên không còn tâm tư nào giải đáp thắc mắc của nàng, lập tức đưa tay ôm lấy nàng.

- Ở đây...

Hấn đáp qua loa lấy lệ rồi một con mưa nộ hôn trút lên nàng, cất hết những thắc mắc còn con không hợp lúc kia.

Đêm hôm đó Cám mới phát hiện ra ẩn đằng sau một Đức Vua đạo mạo, lạnh lùng, mỗi lời nói, mỗi cái nhấc tay đều có chừng mực, cân nhắc, thực ra là một người mạnh mẽ tới mức nào. Nàng mệt đến nỗi hai mắt đui lại, cả người nhũn ra, nhưng sức nhớ ra một việc quan trọng mà nhiều ngày nay nàng lú lẫn quên mất:

- Bệ hạ, kết quả điều tra mẹ con thiếp thế nào rồi ạ?

- Giờ nhắc tới chuyện đó có đúng lúc không vậy? – Khánh nhú mày thổi khế vào trán nàng.

- Bệ hạ là người rõ hơn ai hết mẹ con thiếp vô tội mà. – Cầm dụi đầu vào người hân, giọng ngọt như một lời nũng nịu.

- Đừng dùng mỹ nhân kế với trẫm, vô ích thôi. – Hân lim dim mắt về mặt rất mẫn nguyện. – Nàng vẫn là nghi phạm chịu quân thú, không thay đổi được gì hết.

- Cho tới bao giờ chứ?

- Hết đời... – Khánh thì thầm vào tai nàng. Rồi trước khi nàng kịp phản bác, hân đã “tiên hạ thủ vi cường”, nuốt hết mấy lời nàng định nói.

Chưa bao giờ Cầm cảm thấy ai đó lợi dụng việc công vào việc tư rõ ràng như lúc này nhưng ngất nổi thân phận khác biệt, dù nàng có chắc mười mươi cũng chẳng dám chất vấn.

.....

Sáng hôm sau, dù còn rất mệt mỏi, Cầm vẫn theo thói quen dậy sớm, chuẩn bị mọi thứ cho Khánh như mọi ngày.

- Hôm nay trẫm đang định không thiết triều. – Hân từ đằng sau ôm lấy nàng, siết chặt.

- Vì sao ạ? – Nàng hơi ngạc nhiên, bởi từ ngày nàng tiến cung, bất kể mưa nắng, thậm chí lúc ốm mệt Khánh cũng chưa từng bỏ thiết triều.

- Ừm... – Hơi thở hân phả trên cổ nàng nóng rực khiến Cầm bắt giác đỏ mặt. – Tối qua chưa đủ... .

“Chưa đủ ư?” Cầm thầm nghĩ rồi nhìn quang cảnh ngồn ngộn trên giường, mặt hơi tái đi. Có phải bậc đế vương được tắm bỏ từ khi còn nhỏ nên sức khỏe cũng quá mức vượt trội so với người bình thường không?

- Bệ hạ, – Cầm lấy giọng nghiêm túc nói. – mặc dù thiếp không có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng không muốn mang tiếng yêu nữ làm Bệ hạ bê trễ việc nước đâu ạ. Bệ hạ vẫn nên thiết triều là hơn.

- Thôi được rồi, trẫm nghe nàng. – Hân mỉm cười hôn nhẹ lên trán Cầm rồi cân chỉnh mũ áo, sẵn sàng bước ra ngoài, nơi Thanh đã đợi sẵn.

- Đa tạ Bệ hạ.

- Thật là nàng lo cho xã tắc thế ư? – Hân bỗng ngoảnh lại, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Bẩm, Bệ hạ dù không thiết triều thì công việc vẫn tới, dồn lại thì sẽ mệt lắm ạ.

Cầm khéo léo không không dừng đại từ trước chữ “mệt” nhưng Khánh vẫn hiểu ý tứ trong câu nói đó, người mệt không chỉ là hân mà nàng cũng sẽ cùng chìm với hân trong núi tẩu chương kia. Hân hơi mỉm cười bước ra ngoài, trong lòng cảm thấy vui khó tả. Vừa là phụ tá đắc lực, vừa là tri âm tri kỷ, vừa là người đầu ấp tay gối, cuộc sống này hân còn đòi hỏi điều gì hơn nữa?

Không biết vô tình hay hữu ý mà Khánh lệnh cho Lý Thanh xếp chỗ ở cho Cầm ở viện Đoan Hòa, một nơi cách cung Càn Thành rất xa, tận phía bên kia Tử Cấm Thành. Nàng không dám kháng nghị dù ôm một bụng âm ức, bản khoả nghĩ mãi xem bản thân đã mạo phạm gì hân để bị đối xử như thế.

- Nàng có thể ở lại đây nếu ngại về Đoan Hòa. – Khánh băng quơ nói khi thấy Cầm dằng về mệt mỏi ngồi dậy sửa sang lại quần áo đầu tóc.

- Thiếp không sao ạ, thiếp về được.

- Ừ, nàng chịu khó về một mình nhé, Thanh ngủ rồi. – Nói rồi hân hạ giọng về bí mật. – Trên đường về ngang qua viện Đoan Thuận nếu nghe tiếng khóc hay tiếng ai gọi thì đừng nhìn hay trả lời.

- Vì sao ạ? – Nàng ngờ ngác hỏi lại.

- Viện Đoan Thuận trước đây có một cung phi của Tiên đế không hiểu vì lý do gì lại treo cổ tự vẫn, từ đó trẫm thấy cung nhân hay lén kể có bóng người áo trắng nỉ non khóc trong đó. Nhưng chắc chỉ là tin đồn vô căn cứ thôi, nàng đừng lo. – Hân nói rồi đảo mắt một cái về lo lắng. – Chỉ là cẩn thận chút thì vẫn hơn.

- Vâng, thiếp xin ghi nhớ ạ. – Cầm thản nhiên nói rồi hiên ngang bước ra ngoài dù nàng cảm thấy rất rõ một cơn lạnh vô cơ từ gáy chạy dọc xuống sống lưng.

Tuy vậy, lần về viện Đoan Hòa giữa đêm đó là lần đầu cũng là lần cuối của Cầm, những hôm sau Khánh không để nàng còn hơi sức nào để ra khỏi giường nữa. Hân lý luận rằng nếu còn đủ sức đi bộ về bên kia thì chẳng thà dùng chỗ sức lực đó làm việc khác có ích hơn. Rốt cuộc, Cầm gần như chuyển vào ở hân trong phòng của Khánh bên cung Càn Thành.

.....

- Bẩm Hoàng thượng, – Một ngày sau khi bàn xong việc, Thái úy xa gần vòng vo một lúc rồi nói thẳng với Khánh. – thần nghe nói Đỗ Tuyên vinh rất được lòng Bệ hạ, thần thấy Bệ hạ có được người ý hợp tâm đầu thì rất mừng nhưng...

- Nhưng gì... – Khánh bất giác nhủ mảy.
- Nhưng hậu cung cũng có rất nhiều cung phi mong ngóng Bệ hạ, để một Tuyên vinh thường xuyên ở lại trong cung Càn Thành cũng không phải hay lắm.
- Trẫm hiểu, chỉ là việc sắc phong Tuyên vinh chẳng qua cũng là bắt đắc dĩ... – Hấn buồn rầu nói.
- Thần không hiểu ý Bệ hạ? – Thái úy ngơ ngác hỏi lại.
- Tuyên vinh là em gái Tiệp dư, chắc Thái úy có nghe nói. Tiệp dư mất tích, em nàng ấy tiến cung thay chị, trẫm cũng vì Tiệp dư mà miễn cưỡng sắc phong Tuyên vinh mà thôi.
- Thế sao...?
- Sao Cám thường xuyên ở cung Càn Thành, đúng không? Vì nàng ấy vốn là cung nữ của trẫm, phong Tuyên vinh chỉ là hình thức, cho người đời không bàn ra tán vào, còn thực tế thì... – Khánh cười khẩy, vẻ khinh miệt.
- Thần hiểu, xin Hoàng thượng thứ tội cho thần đã nhiều chuyện. – Thái úy cung kính hành lễ rồi lui bước.

Sau khi Thái úy trở về, Khánh ngồi nhủ mảy suy nghĩ một lúc rất lâu.

- Cám, từ hôm nay nàng về viện Đoan Hòa, tạm thời không cần lui tới, nàng cứ nói với mọi người là nàng mệt nên trẫm cho nàng về Đoan Hòa nghỉ ngơi.
- Vâng ạ. – Cám cúi người.
- Cho tới khi, – Khánh bỗng cười nhẹ. – cho tới khi các cung phi đích thân tới năn nỉ nàng quay về đây.

Dù ôm một bụng thắc mắc, Cám không dám lên tiếng, y lệnh đi về viện Đoan Hòa. Đang bận rộn suốt ngày giờ rảnh rồi nàng thấy có phần buồn chán, chỉ loanh quanh đọc sách, rồi chăm sóc mấy khóm hoa trong hậu viện. Vì Khánh lệnh cho nàng về đây, nàng không dám qua cung Càn Thành dù chỉ để chăm cây xoan đào. Thật ra trong sâu thẳm tâm khảm, Cám có chút không thoải mái, nàng không tránh được tưởng tượng ra cảnh Khánh bên các cung phi khác dù luôn cố tự nhủ rằng khi đã chấp nhận tiến cung thì đây là chuyện tất yếu, đến cha nàng còn có cả mẹ cả và mẹ nàng, huống hồ Đức Vua cao quý.

Cho tới mấy ngày sau đó, nàng đang lui húi trong vườn thì nghe tiếng ồn ào, quay ra thì thấy một đoàn các cung phi lũ lượt tiến vào.

- Tham kiến Minh Phi, tham kiến Kính Phi... – Cám đứng lên chào hỏi một lèo dù đầy thắc mắc không hiểu các nàng qua đây làm gì, không lẽ định gây sự?
- Tuyên Vinh, hôm nay chị em chúng ta qua đây vì có việc nhờ người. – Minh Phi không rào đón gì, nói thẳng luôn.
- Có chuyện gì vậy ạ? – Nàng hơi giật mình.
- Chúng ta không thể chịu nổi nữa rồi. – Kính Phi rom rớm nước mắt, không còn chút gì khí phách hôm vắn cổ vàng anh của nàng. – Vì người bị ốm nên Hoàng thượng cho triệu bọn ta vào thay thế.
- Mỗi người vài ngày. – Minh Phi tiếp lời. – Hết giặt quần áo tới quét tước dọn dẹp, vô vàn việc không khác gì hạ nhân.
- Còn bắt đọc tấu chương đầu đêm – Hồ Tài nhân không chịu thua kém chanh nói. – Hoàng thượng nói ngủ gật sẽ bị phạt đòn, đọc xong không nói lại được thì bị phạt cắt hết bông lộc.
- Ta phải đọc tất cả các bài thi Hương, thi Đình trong vòng ba kỳ gần đây. – Kính Phi rung rung.
- Thiếp phải đọc về việc đóng thuyền như thế nào để có thể chạy ra khơi xa. – Trần Dung Hoa ảm ức.
- Ta phải đọc về việc nên ủ, ủ, ủ và bón, bón thế nào tốt nhất cho lúa. – Minh Phi lấp bắp. Xuất thân là tiểu thư cành vàng lá ngọc, làm sao có thể bắt nàng nói ra từ “phân” khó nghe kia.

Cám cắn môi cố nén cười, cảm thấy đồng cảm sâu sắc.

- Có đúng là trước đây người đều phải làm ngần đó việc không? – Minh Phi nhìn nàng hỏi, ánh mắt khó chịu trước kia dịu đi rất nhiều.
- Bẩm vâng, đó là công việc hàng ngày của thiếp. – Nàng nói rồi mỉm cười. – Đầu phải thiếp bỗng dưng bị ốm dài ngày như vậy.
- Tuyên Vinh, bọn ta năn nỉ người, hãy về cung Càn Thành đi. – Minh Phi tiếp tục nói. – Bọn ta không chịu nổi nữa rồi.
- Đức Vua đâu có cho gọi thiếp? – Cám khẽ chớp mắt. – Có lẽ các Lệnh bà làm tốt hơn thiếp chăng?
- Không không, bọn ta có cáo ốm xin được nghỉ ngơi thì Người có nói chừng nào Tuyên Vinh chưa quay lại thì chừng đó bọn ta phải tiếp tục.

- Nếu người chưa khỏe, bọn ta sẽ hiếu kính người đồ ăn, thuốc bổ, miễn là người mau trở về bên Đức Vua đi. – Kính Phi tiếp lời.

Dưới sức ép quá lớn của các cung phi cao quý, Cám đành miễn cưỡng chấp thuận. Tất cả đều thở phào, rung rung nắm tay nàng như người chị em thân thiết.

- Thật tội cho người. – Kính Phi nhẹ giọng thở dài. – Và cả cho chúng ta nữa...

- Không ngờ Đức Vua còn trẻ như vậy, sức khỏe cũng sung mãn, vậy mà...

- Thấy bảo Lý công công càng ngày càng được sủng ái hơn...

- Thôi im đi. – Minh Phi khẽ gắt. – Các người muốn mất đầu hết hay sao? Những bí mật của Đức Vua sẽ mãi mãi nằm ở hậu cung này, sống để bụng, chết mang theo, rõ chưa?

Cám tự liên hệ với những trải nghiệm của bản thân thì cảm thấy hình như những cung phi kia đang nói về một ai đó khác chứ không phải người mà tất cả các nàng đều cùng biết. Nhưng tất nhiên nàng không ngu dại gì thanh minh, chỉ gật đầu cười cười tỏ vẻ đồng cảm.

Từ đó cuộc sống của Cám tương đối yên ổn, nếu có vô tình gặp các cung phi trong cung thì họ cũng không tỏ vẻ ác ý gì với nàng, ngược lại còn nhìn với ánh mắt có chút thương hại.

- Bệ hạ vì sao lại làm như vậy với các cung phi? – Có lần nàng không nhịn được lên tiếng hỏi Khánh.

- Ta đã làm gì nhỉ? – Hấn ngáy thơ hỏi lại.

- Các nàng ấy lúc tới gặp thiếp thì nhau tỏ khổ vì quá nhiều việc.

- Đó không phải là những việc nàng vẫn làm sao? – Khánh nghiêm túc nói. – Ta chỉ bảo các nàng ấy làm việc giống của nàng thôi.

- Giống thiếp là đọc các bài thi Hội, thi Đình trong ba khóa gần đây ư? Việc đó Lễ Bộ thượng thư đã trình cách đây cả tháng. Ngay cả chính sách khuyến nông, chính tay thiếp đã đóng ấn ngọc của Bệ hạ để ban hành rồi kia mà?

- Chắc nhầm lẫn thôi. – Hấn nhún vai, vẻ vô tội.

- Nhưng còn... – Cám định hỏi gì đó nhưng không biết mở lời sao, mặt bỗng ửng hồng.

- Còn gì?

- Còn... – Lấp bắp thêm được một từ, cuối cùng nàng bỏ cuộc. – không có gì đâu ạ.

Khánh nheo mắt nhìn Cám rồi bắt thần giờ tay kéo nàng vào lòng.

- Tất nhiên còn một việc mà ta không làm với các nàng ấy rồi.

- .....

- Chỉ làm với nàng thôi, được không? – Hấn thì thầm vào tai nàng, hơi thở hấn nóng bỏng khiến nàng bất giác run rẩy.

.....

Cuộc sống này vốn chưa đựng đầy sự bất ngờ, trong rủi có may, trong may có rủi. Có những lúc mọi thứ tưởng như viên mãn, ngập tràn hạnh phúc thì có những sự kiện rất ngoài ý muốn xảy ra.

Cây xoan đào trồng trong hậu viện cung Càn Thành một thời gian thì cứ héo dần, dù Khánh đã cho triệu rất nhiều người tới kiểm tra, thực hiện nhiều biện pháp nhưng đều không ăn thua. Tất cả đều quy về cho hai nguyên nhân chính, một là cây quá to, trong quá trình di chuyển đã làm ảnh hưởng tới rễ và thứ hai là do thủy thổ không phù hợp.

Cám dù rất buồn nhưng nhìn Khánh đôn đáo lo lắng thì cố nén lại, mỉm cười nói với hấn:

- Bệ hạ đừng tốn công nữa, có lẽ đã đến lúc cây đi đầu thai làm người rồi. – Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp. – Bệ hạ có thể cho người lấy gỗ cây đóng thành khung cửu cho thiếp không ạ?

- Nàng thích vải gì thì trăm cho người đi mua về, mất công làm gì?

- Thực ra thì thiếp rất thích thêu thùa, dệt vải nhưng trước đây không có điều kiện. Hôm trước mảnh vải của Chiêm thành tiến cống rất đặc biệt, thiếp muốn thử bắt chước xem có dệt giống được không.

- Được, ta sẽ cho người làm ngay, nàng cần gì cứ bảo với Thanh.

Từ đó vào tất cả những lúc rảnh rỗi, Cám đều chuyên tâm nghiên cứu mảnh vải của Chiêm thành, nàng còn tháo một góc ra để xem đây là sợi gì. Nàng cho người đi tìm các loại nguyên liệu khác nhau rồi tìm tòi dệt thử vài lần, cuối cùng thì kết quả ra cũng tương đối khả quan.

- Bệ hạ nhìn xem, đã giống chưa? – Nàng phẩn khích đưa cho Khánh.

- VỢ của trẫm đã bỏ công làm gì thì tất nhiên phải có thành quả rồi. – Hấn cười xoa đầu nàng.

Cám hơi đỏ mặt, Khánh thường không gọi nàng là Tuyên vinh, chỉ đơn giản gọi nàng là vợ, như mọi người dân bình thường ngoài kia. Đối với nàng tiếng gọi này thân thương hơn tất thấy mọi mỹ từ khác, nó làm nàng có cảm giác gắn bó đặc biệt, là duy nhất đối với hấn.

- Mặc dù trước đây thiếp bán vải, – Cám mơ màng nói. – nhưng cũng chưa từng bán những loại vải tốt đất tiền, chứ đừng nói tới loại quý hiếm thế này.

- Nếu vậy sau này ta sẽ đề nghị Chiêm thành bớt đồ tiến cống khác, thay bằng vải cho nàng nhé?

- Bệ hạ đừng làm thế, – Nàng mỉm cười. – thiếp không muốn mấy sở thích nhỏ nhoi của mình ảnh hưởng tới công việc của Bệ hạ.

Cám ngắm nghía miếng vải trên tay mình, một thoáng buồn bỗng lướt qua, mặc dù rất nhanh nhưng Khánh vẫn nhìn thấy. Hấn khẽ xoa lên mặt nàng:

- Sao thế?

- Chị Tầm trước kia rất khéo tay, vải bán thừa chị ấy đều tận dụng để may được những bộ váy rất đẹp. Nếu giờ Tầm nhìn thấy miếng vải này thì sẽ thích lắm.

Khánh không đành lòng nghe giọng nói chát chúa đầy xót xa của Cám, liền kéo nàng vào lòng, siết thật chặt. Nàng không nói gì nữa, chỉ vui mặt vào ngực hấn nhưng hấn vẫn có thể cảm thấy bờ vai nàng hơi run lên.

.....

Cám tranh thủ lúc Khánh chưa bãi triều ngồi dệt vải, kết quả lần dệt trước là động lực rất lớn cho nàng. Nàng cứ mãi miết làm, không hề biết rằng có một bóng người đã đứng sau lưng từ lúc nào.

- Em có hạnh phúc không? – Người đó bỗng lên tiếng.

Cót... kết... cốt... kết...

Tiếng khung cửi vẫn kêu dù Cám đã dừng tay, quay mặt ra nhìn trân trân vào người đang đứng đằng sau.

- Chị Tầm, chị đã về rồi. – Nàng dụi đi một giọt nước mắt, vừa bất ngờ vừa hạnh phúc.

Cót... kết... cốt... kết...

- Em có hạnh phúc không? – Tầm nhắc lại câu hỏi, khuôn mặt nàng cứng đờ, không có chút cảm xúc nào trong ánh mắt.

- Em... em rất nhớ chị. – Cám lao tới ôm lấy Tầm.

Cót... kết... cốt... kết...

- Đây không phải điều em vẫn muốn sao? – Tầm bỗng xô mạnh Cám ra, bật cười rất quái dị. – Lấy tranh chồng chị, em hạnh phúc lắm đúng không?

- Không... em không...

- Lấy tranh chồng chị, chị khoét mắt ra. – Tầm nhìn Cám đầy nanh ác.

Cám kinh sợ, lùi lại nhưng nàng cứ lùi một bước thì Tầm tiến một bước, cho tới khi nàng chạm lưng vào tường, Tầm giờ tay chồm tới...

- A A A A... – Cám hét lên, bật dậy. Trong phút chốc nàng chưa thật sự ra khỏi giấc mơ kinh khủng kia, bật khóc nức nở.

- Nàng sao vậy? – Khánh bị tiếng hét của Cám đánh thức, dậy thấy nàng đang khóc thì lo lắng ôm lấy nàng vỗ về.

- Thiếp sai rồi, thiếp sai rồi phải không? – Tiếng nói của nàng bị từng cơn nức nở ngắt quãng.

- Nàng sai gì cơ? – Hấn vẫn ngỡ ngàng.

- Thiếp mơ thấy thiếp đang dệt vải thì Tầm về, chị ấy bảo thiếp cướp Bệ hạ của chị ấy, chị ấy đòi trừng phạt thiếp.

- Có ta ở đây, nàng không phải sợ gì cả.

- Không, thiếp không sợ gì hết, thiếp không sợ chị ấy nhưng có phải thiếp đã sai không? Lẽ ra thiếp không được phép yêu Bệ hạ, thiếp không được nhận

sắc phong, thiếp đã từng tự hứa sẽ luôn nhường nhịn bảo vệ Tấm, vậy mà cuối cùng lại bắt chấp tất cả đi theo Bệ hạ, thiếp sai rồi phải không?

- Không! – Khánh siết chặt lấy nàng, chỉ muốn ngắt đi con nức nở cùng những hoảng loạn của nàng. – Trẫm quen nàng trước Tấm, nàng quên rồi sao? Nàng mới là người trẫm yêu chứ không phải Tấm, nàng không thể cướp của Tấm cái mà nàng ấy chưa từng có.

Cả đêm hôm đó Khánh ngồi ôm Cám tới khi nàng khóc là đi trên vai hắn.

Giấc mơ kia ám ảnh Cám tới mức nàng không dám động vào khung cửi nữa, lại không nỡ bỏ đi bởi nó làm từ cây xoan đào yêu quý của nàng, cuối cùng nàng cho người mang về viện Đoan Hòa, cất vào buồng kín.

- Cám, nàng có muốn xuất cung với trẫm một chuyến không?

- Thiếp có thể ư? – Lần đầu tiên từ sau hôm gặp ác mộng, một tia sáng lóe lên trong mắt Cám.

- Trẫm đi khảo sát tình hình thực tế dân chúng, trẫm muốn trực tiếp nghe phản hồi của dân về các chính sách gần đây của triều đình, nàng có thể đi theo nếu muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tấm Cám, Đàng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Thị ới thị hời

Ở trong cung lâu, khỏi nói Cám vui thế nào khi được ra ngoài. Khánh lần này đi vi hành không mang thị vệ rình rang, chỉ để một mình Phan Bình đi theo. Từ những năm Tiên hoàng còn tại vị, Đại Việt đã tương đối yên bình, mối bang giao với các quốc gia xung quanh khá tốt, các bên đều tôn trọng lẫn nhau nên từ khi Khánh lên ngôi chỉ chủ yếu phát triển, ổn định cuộc sống xã hội. “Kinh tế quyết định chính trị, giàu thì khắc mạnh” là câu nói cửa miệng của hắn. Mặc dù thường cùng Trần Khắc, Phan Bình luận đàm chiến lược dùng binh, đồng thời giám sát rèn quân rất nghiêm nhưng hắn lại đề ra những chính sách ngoại giao rất mềm dẻo, có phần còn cởi mở hơn so với Tiên hoàng.

- Ta chưa từng sợ phải ra trận nhưng ta không muốn đưa dân chúng dân thân vào chiến tranh. Nếu tránh được thì nên tránh, kết quả của chiến tranh, dù có chiến thắng thì cũng là máu chảy thành sông, là xương trắng đầy đồng, là đồ nát tàn phá.

Cám theo Khánh đi khắp nơi, càng đi nàng càng thấm thía lời nói của hắn. Đại Việt tươi đẹp với những cánh đồng màu mỡ, thẳng cánh cò bay, thiên nhiên trù phú, những khu giao thương tập nập quả thật không nên rơi vào cảnh máu chảy đầu rơi. Dưới những chính sách trị an mới của Khánh, đời sống của dân chúng về cơ bản được cải thiện khá nhiều, chỉ cần là người chăm chỉ, không ngại lao động thì cuộc sống nhất định sẽ đầy đủ.

- Ta không phải thần thánh để có thể làm cho toàn bộ dân chúng ấm no, tất cả những gì ta cố gắng là đề ra những đường hướng, chính sách để người dân nhận được những gì họ thực sự xứng đáng.

Chuyến đi với Khánh đã giúp Cám mở rộng tầm mắt rất nhiều, trải nghiệm phong phú hơn hẳn việc suốt ngày vùi đầu vào sách vở. Mặc dù vậy, với trọng trách đè nặng trên vai, Khánh cũng không rời bỏ Hoàng cung được quá lâu, chẳng mấy chốc đã tới lúc phải về.

Hôm đó đang đi trên đường, Cám bỗng ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, cực kỳ hấp dẫn.

- Chẳng có người thấy mùi gì không?

- Có, nhưng ta không biết đây là mùi gì.

- Là thị đó, lâu lắm rồi thiếp mới lại thấy. – Nàng háo hức kêu lên.

- Để ta dẫn nàng đi tìm nhé? – Khánh thấy nàng vui vẻ, không nghĩ ngợi gì nhiều, nói luôn.

Ba người đi lòng vòng một lát thì tìm thấy một cây thị trĩu quả ngay bên cạnh một quán nước nhỏ ven đường, có vẻ như cây thị là của bà lão bán hàng. Cả ba bước vào gọi mấy cốc nước và đĩa trầu.

- Này bà ơi, vợ tôi rất thích thị của bà, có thể cho chúng tôi một quả không?

- Được được, để tôi lấy cho.

Bà ta nói rồi cầm cái bọ ra dưới gốc cây, nói to:

- Thị ới thị hời, thị rụng bị bà, bà để bà ngửi, chứ bà không ăn.

Cám tròn xoe mắt nhìn cách hái thị kỳ lạ có một không hai này, tự nhủ rằng đây là cách hái quả tiết kiệm công sức nhất từ xưa tới giờ. Tuy vậy, mặc bà

lão ngân nga câu thần chú bao nhiêu lần, những quả thị vẫn ngoan cố không chịu rụng, cho tới khi Bình hết kiên nhẫn, sẵn giọng:

- Nếu bà hái được thị xuống, ta sẽ trả bà một đồng.

Bà lão ngay lập tức biến vào trong nhà rồi quay ra với một cây gậy dài, chọc vài cái là một quả thị đã rơi xuống, hai tay cung kính đưa cho Cám. Nàng cầm lấy hít hà, khuôn mặt rạng ngời:

- Hồi xưa thiếp thích thị lắm, đến mùa thường treo trong nhà cho thơm, nhưng người thì thơm vậy thôi chứ không ăn được đâu.

Để bày tỏ lòng cảm ơn đối với Khánh và Bình, Cám với tay lấy đĩa trầu định mời hai người, nhưng vừa nhìn vào mấy miếng trầu, nàng liền giật mình thảng thốt, buông rơi cả cái đĩa.

- Nàng sao vậy?

- Chẳng... chẳng nhìn mấy miếng trầu này đi.

Khánh nhú mày, trong thoáng chốc chưa nhớ ra được chuyện gì thì Bình đã cúi xuống nhặt lên rồi thần nhiên bình luận:

- Trầu này tèm xấu quá, khác xa trầu của mợ vẫn tèm ở nhà.

- Phải, rất xấu... – Nàng thì thầm – xấu đến nỗi chỉ có một người duy nhất mới tèm xấu được thế này.

- Ai tèm trầu này thế? – Khánh trầm giọng hỏi bà lão.

- À, đứa ở mới của tôi, nó mới đến nên chưa biết làm gì cả, tôi để nó tèm trầu, nếu xấu quá thì để tôi đổi cho.

- Có thể... có thể gọi đứa ở mới của bà ra đây không? – Cám lắp bắp, vì quá xúc động mà giọng run lên.

- Sen, mau ra đây. – Bà lão quay người vào trong gọi lớn.

Người vừa xuất hiện bên ngưỡng cửa, Cám đã hét to một tiếng, lao tới ôm chầm lấy.

- ..... - Nàng nghẹn ngào mãi rồi mới thốt nên lời. - Chị Tấm, đúng là chị rồi, em không nhầm mợ phải không? Là chị có đúng không?

- Cô là... – Tấm hơi ngỡ ngàng lùi lại, nhìn nàng khẽ nói. – Cám đấy ư?

- Chị, là em, là em, chị đã đi đâu? Sao tự nhiên lại biến mất như thế? Chị có biết mẹ và em đã lo lắng thế nào không?

Tấm đưa mắt nhìn hai người ngồi đằng sau Cám một cái rồi quay lại nói với nàng:

- Chị bị nước cuốn đi, tới khi tỉnh lại thì thấy mình đã may mắn dạt vào bờ. Chị không nhớ được cái gì cả, chỉ biết đi lang thang, làm thêm qua ngày. Chị muốn đi tìm lại người thân nhưng lại không biết phải tìm ở đâu, đành chỗ này làm một chút, chỗ kia làm một chút, chị cũng mới đến đây một thời gian thôi. Vừa rồi nhìn thấy em chị mới nhớ ra tất cả.

- Chị... chị về với em đi, em sẽ kể cho chị nghe mọi chuyện thời gian vừa qua.

Tấm một lần nữa hướng mắt về phía Khánh, hân hoan hắng giọng:

- Đi về đã rồi nói chuyện.

- Đây chưa đi được. – Bà lão tru tréo lên. – Cô phải đền cho tôi chỗ bát đĩa làm vỡ hôm trước, cả chỗ thức ăn nấu bị cháy, cả...

Bình ném một quan tiền lên bàn trước khi bà lão kịp nói hết câu, thái độ bà ta thay đổi ngay lập tức, xun xoe tươi cười:

- Tạm biệt Sen nhé, khi nào rảnh con đừng quên về thăm bà.

Suốt quãng đường hồi kinh, bốn người bốn tâm trạng, ngoài Cám vui vẻ cười nói ra, ai cũng mang một bầu tâm sự riêng.

.....

Đỗ Tiệp dư đã trở về.

Tin đó giống như lửa lan trên đồng cỏ khô, chốc chốc trở thành đề tài được bàn tán rôm rả nhất Đại Việt, người ta thêm mắm dặm muối về sự trở lại thần kỳ của Tấm, về việc cái thiện tất yếu sẽ chiến thắng cái ác. Một số cung nhân không biết bằng cách nào đã truyền tin ra ngoài khiến dân chúng thậm chí còn tô vẽ màu sắc thần tiên lên câu chuyện vốn đã sẵn ly kỳ, nào là Tấm bị mẹ ghẻ chặt cây ngã xuống sông chết đuối, hóa thành chim vàng anh bay vào cung rồi bị Cám ghen ghét bẻ cổ, nào là chỗ chim chết mọc lên cây xoan đào lại bị Cám ra lệnh chặt cây đóng khung cửi xong bị dọa sợ quá phải đốt bỏ. Bà lão bán nước hàng ngày tiếp không hết khách, để giữ chân khách, và cũng nhằm tăng giá tiền nước, bà ta mỗi ngày lại bổ sung thêm một tình tiết kỳ lạ vào câu chuyện. Cuối cùng, theo câu chuyện của bà ta thì Tấm đã tái sinh vào quả thị, hàng ngày được bà nâng niu trong nhà, rồi từ thị biến ra

người, ở lại với bà cho tới ngày được đích thân Đức Vua tới rước đi.

Mặc cho những gì người ta nói ngoài kia, Cám chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nàng không thể tin được rằng khi đã tắt hẳn hi vọng việc Tấm còn sống thì Tấm lại trở về. Nơi nàng tìm được Tấm nằm ở khoảng thượng nguồn con sông trong khi ngày đó nàng chỉ lo tìm kiếm phía dưới hạ nguồn, bảo sao dù tốn biết bao công sức vẫn không thể tìm thấy.

- Chị có trách em không? – Nàng rụt rè hỏi sau khi kể cho Tấm nghe chuyện giờ mình đã là Tuyên vinh.

- Sao lại trách em? – Tấm tròn mắt. – Chị biến mất, em tiến cung thay là chuyện hoàn toàn hợp lý, em được Đức vua sủng ái, chị mừng cho em mới đúng chứ.

Cám hơi cúi mặt, không biết phải nói gì, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Vừa lúc đó Lý Thanh với truyền chỉ, nói rằng Đức vua cho vời Cám tới ngay.

Nàng đi vào, vừa kịp khép cửa thì đã bị Khánh ôm chặt tới nghẹt thở, hân hoan cuồng hôn nàng tới khi nàng thở hổn hển mới chịu buông ra.

- Trẫm không cho phép. – Hân trầm giọng, vẻ đe dọa. – Dù nàng có cầu xin thế nào thì cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây. Tấm trở về hay kể cả phụ hoàng của trẫm có sống lại thì nàng cũng không được đi đâu cả.

- Thiếp... – Nàng dụi đầu vào ngực hân. – thiếp đâu có nói là thiếp sẽ rời đi? Thiếp chỉ định cầu xin Bệ hạ là nếu có thể, hãy thành toàn cho Tấm một cuộc sống thật tốt. Để chị ấy lựa chọn ở lại hoặc Bệ hạ sẽ tác thành cho chị ấy một người xứng đáng.

- Được, chuyện đó thì ta đồng ý. – Hân mỉm cười nhẹ nhõm, tảng đá đè nặng mấy ngày nay cuối cùng cũng được cất đi.

Về phần Tấm, nàng báo với Cám rằng nàng muốn được ở gần em thêm ít lâu nên chưa muốn đi, đợi tới khi kỳ thi Đình diễn ra sẽ nhờ Đức vua chọn ra một người phù hợp. Tạm thời nàng vẫn là Đỗ Tiệp dư.

.....

Cuộc sống yên ả dần dần ra được một thời gian.

Một ngày Khánh trở về nói với Cám rằng hân chuẩn bị phải xuất cung ít lâu.

- Bệ hạ lại đi vì hành ư?

- Không. – Hân dịu dàng xoa đầu nàng. – trẫm phải ra trận.

- Ra trận? – Cám thót tim, mặt tái đi. – Là kẻ nào tấn công Đại Việt?

- Đáng tiếc không phải kẻ thù nào bên ngoài hết. – Khánh nhún vai. – Là Bình Nguyên vương. Hân thấy trẫm không nói gì chuyện thành lập quân đội riêng nên tưởng trẫm bạc nhược, dám ngông cuồng đẩy binh đội tấn công kinh thành.

- Có cách nào khác ngoài việc Bệ hạ phải ra trận không?

- Đừng lo cho trẫm. – Hân mỉm cười. – Bình Nguyên vương chỉ là một đứa trẻ không biết lượng sức mà thôi, ta sẽ sớm khai hoàn trở về. Trong thời gian ta đi, Bình sẽ bảo vệ cho nàng, cần gì cứ báo với hân.

- Bệ hạ sớm về nhé. – Cám tiến tới ôm chặt lấy hân, nhỏ giọng nói. – Thiếp sẽ rất nhớ Bệ hạ.

- Nàng vừa nói gì, ta nghe không rõ? – Khánh cười híp mắt, nghiêng đầu nhìn nàng.

- Thiếp không nói gì hết. – Nàng lắc đầu rất thành thật.

- Nói!

- Thiếp kháng chỉ!

- Lâu nay ta sủng ái nàng quá nên nàng không còn biết sợ có phải không? – Khánh nói rồi bẻ bông nàng lên. – Đã thế thì ta sẽ phải dạy dỗ lại nàng thật cẩn thận.

.....

Khánh ra trận, Cám ở hậu cung không được biết quá nhiều chuyện, chỉ tới ngày ra vào lo lắng. Lâu lâu Bình có rẽ qua chỗ nàng chỉ để thông báo tình hình, nói chung không ngoài dự đoán, Bình Nguyên vương không thể là đối thủ của hân. Chỉ vì thấy Khánh ngày thường có vẻ mềm mỏng, luôn tỏ ra phản đối chiến tranh nên tưởng hân hèn nhát, mới dám to gan vuốt râu hùm. Theo lời Bình, chỉ khoảng nửa tháng nữa thôi, Trần Khắc sẽ hộ giá Đức Vua hồi kinh.

Một ngày nàng đang đọc sách trong viện Đoan Hòa thì nghe có tiếng người đi vào, ghé mắt nhìn rồi chạy vội ra.

- Thần thiếp tham kiến Thái hậu.

- Tuyên vinh đứng lên đi. – Bà ta đỡ nàng dậy rồi thở dài. – Có thể dành cho ta chút thời gian không?

Cảm ngạc nhìn lại Thái hậu, chỉ một thời gian ngắn mà nhìn bà đã thay đổi quá nhiều. Không còn vẻ tinh tường sắc sảo ngày trước, ở bà giờ chỉ còn vẻ mệt mỏi và cam chịu, ngay cả việc đến đây gặp nàng cũng đi một mình chứ không kẻ đưa người rước như dạo nọ.

- Bẩm, Thái hậu quá bộ qua đây có điều gì dạy bảo thần thiếp ạ?

- Ta có một việc cầu xin người giúp đỡ. – Bà ta nhìn nàng mắt rung rung. – Bình Nguyên vương khởi binh tạo phản là tội không thể tha thứ nhưng ta biết tính con ta. Nó chỉ là một đứa trẻ nông nổi, dứt khoát đã có người xúi giục, nó không thể là đối thủ của Đức Vua được.

- Thái hậu nói với thiếp những điều này để làm gì?

- Rồi đây nó sẽ sớm rơi vào tay Đức Vua, ta xin người hãy mở lời xin với Đức Vua tha cho nó tội chết, dù sao nó cũng là em ruột của Người.

- Thái hậu đánh giá thiếp quá cao rồi, một việc lớn như vậy, làm sao thiếp có thể cầu xin với Đức Vua?

- Người đừng tự đánh giá bản thân quá thấp. Ta nhiều tuổi rồi, cái gì ở hậu cung này cũng thấy qua rồi. Trên đời này ngoài người ra, e rằng sẽ chẳng còn ai có thể tác động tới Đức Vua nữa. Ta biết Đức Vua rất sùng ái người, đến nỗi bỏ rơi tất cả tam cung lục viện.

- .....

- Nhưng ta đã từ lâu không quan tâm tới triều chính nữa nên không muốn đối đầu với Người. Ta muốn người hiểu, dù trước đây không nói ra nhưng ta vẫn ngầm ủng hộ người, giờ xin người giúp ta có được không?

- Thái hậu, thần thiếp chỉ là một cung phi nhỏ nhoi bên cạnh Đức Vua, ngoài việc dốc sức hầu hạ Người thì không có khả năng nào khác, xin Thái hậu đừng quá trông cậy. – Nàng cân nhắc một chút rồi nói.

Thái hậu đang định nói gì đó thì một tiếng nói có phần lạnh lùng cắt ngang:

- Bẩm Thái hậu, thần tới rước Người về cung Diên Thọ. Sức khỏe Người dạo này không tốt, xin đừng ra ngoài, lỡ nhiễm bệnh thì thần sẽ bị Đức Vua trách phạt.

Thái hậu tha thiết nhìn Cẩm nhưng không nói gì nữa, quay lưng theo Bình trở về cung Diên Thọ. Nhìn bóng lưng của bà trĩu xuống, chỉ còn hình ảnh một người mẹ đau khổ vì con chứ không còn chút gì đáng về uy quyền của bậc mẫu nghi trước kia. Cẩm bắt giấc thở dài.

- Buồn cho người ta ư? – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai.

- Chị đến lúc nào vậy? – Cẩm thấy Tấm vẻ mặt tươi hẳn lên.

- Chị tới còn trước Thái hậu nhưng thấy bà ấy muốn nói chuyện riêng với em nên đợi ngoài này. – Tấm nhìn nàng khẽ cười. – Em ngoài mặt thì cứng rắn nhưng thực ra lại thông cảm cho bà ấy đúng không?

- Thái hậu không phải người yếu đuối tới như vậy. – Cẩm chậm rãi nói. – Trước đây khi Đức Vua mới lên ngôi, bà ấy và Thái úy tranh nhau thao túng triều đình, một tay che trời, sau này Người trưởng thành thì mới thức thời biết nhún nhường hơn. Bình Nguyên vương như ngày nay cũng một phần do bà ấy quá dung túng. Ngày xưa may mà Tiên hoàng sáng suốt chứ không đã bị bà ấy tác động phé con trưởng, lập con thứ làm Thái tử rồi.

- Chị không nói em không hiểu chuyện. – Tấm nhún vai. – Vấn đề là bà ấy có thể nào vẫn là một người mẹ, và em dù cố tự thuyết phục mình không cần để tâm nhưng thực ra lại đang thông cảm cho nỗi đau của bà ấy.

Cẩm không trả lời, thay vào đó nhìn Tấm chăm chú rồi nói:

- Chị khác nhiều quá.

- Khác thế nào? – Nàng hỏi lại nhưng giọng thần nhiên như đã đoán trước.

- Chị đẹp hơn. – Cẩm cười.

Nàng nói qua quýt vậy bởi không biết phải giải thích ra sao. Tấm không còn chút gì về ngây ngô, nông nổi không hiểu sự đời ngày xưa nữa, giờ ở nàng toát lên sự trưởng thành, điềm tĩnh và sâu sắc. Điều đó làm Cẩm cảm thấy Tấm như một người khác, có phần xa lạ.

- Chúng ta là chị em mà. – Tấm cũng cười. – Không lẽ em lại xinh đẹp và thông minh hết phần chị sao?

Bạn đang đọc truyện *Tám Cẩm, Đàng Sau Một Cố Tích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hũ mấm

Không ngoài dự đoán, Khánh đã nhanh chóng hạ gục đội quân ô hợp của Bình Nguyên vương dễ dàng, chẳng mấy chốc đại quân đã về tới kinh thành. Cảm ra tận cửa Tử Cẩm Thành đón hân. Khánh có xạm đen đi một chút còn thì hầu như không khác gì cả.

- Nhớ trăm không? – Khánh đặt nàng ngồi trước trên ngựa, ghé tai thì thầm.
- ... – Cẩm đỏ bừng mặt quay đi, không nghĩ trước ba quân mà hân dám thân nhiên nói như vậy.

Ánh mắt nàng vừa chuyển sang bên cạnh thì thấy một người đi bộ phía xa xa, tay bị cùm. Cẩm ngỡ ngợ nhìn người đó, cảm thấy rất quen, giống như đã gặp ở đâu. Nghĩ mãi thì mới nhớ ra, đó là một trong những tùy tùng đi theo Khánh ngày hân gặp nàng lần đầu tiên.

- Tên kia không phải là thị vệ thân cận của Bệ hạ sao? Sao lại bị cùm thế kia?
- Y đã phản bội trăm, theo Xảo. – Hân liếc mắt, thờ ơ nói một câu.

Nhưng sau đó mấy ngày Cẩm đã ngạc nhiên tột cùng khi vô tình gặp lại, thấy tên đó đã được phục chức như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Trăm không phải người hẹp hòi, y giỏi thì trăm giữ lại, hi vọng y đã học được một bài học thích đáng. – Khánh trả lời khi nàng thắc mắc.

Cẩm không hỏi nữa, chỉ có đôi mắt bỗng hiện lên chút suy tư.

- Nghĩ gì đó? – Khánh ôm lấy eo nàng, nhẹ giọng hỏi.
- Thiếp vẫn còn cảm thấy rất vui mừng vì Bệ hạ đã về. – Cẩm mỉm cười, không lảng tránh ánh mắt nóng rực của hân.
- Nàng nên biểu lộ bằng hành động thì hơn. – Hân cười lớn, rồi cúi xuống, chiếm lấy môi nàng.

.....

Tuy rất hạnh phúc vì Khánh đã trở về nhưng trong lòng Cẩm dường như vẫn còn một mối bận tâm mà dù cố cách nào nàng cũng không xua đi được.

- Bệ hạ có thể cho thiếp hỏi Bệ hạ sẽ xử Bình Nguyên vương thế nào không ạ?
- Sao tự nhiên nàng lại quan tâm chuyện đó? – Hân nhìn nàng vẻ dò hỏi. – Thái hậu đã qua tìm nàng có đúng không?
- Dạ đúng, nhưng thiếp hỏi không phải vì Thái hậu đã qua tìm thiếp, thiếp cũng không có ý đứng về phía Thái hậu. Thiếp chỉ nghĩ Bình Nguyên vương là em trai duy nhất của Bệ hạ, xảy ra chuyện thế này hân Bệ hạ rất đau lòng, giống như thiếp từng rất buồn khi Tầm mất tích. Nếu có thể xin Bệ hạ hãy cân nhắc thật kỹ trước khi quyết định, để sau này không phải ân hận.
- Trăm sẽ nghe lời khuyên của nàng. – Hân xoa đầu nàng mỉm cười nhưng ánh mắt hơi tối lại, lộ ra chút phân vân.

.....

- Bình, theo người ta nên xử lý Xảo như thế nào? – Khánh trầm ngâm.
- Bẩm Hoàng thượng, tội của Bình Nguyên vương đã quá rõ ràng, tất nhiên phải dẫn ra phỏ chém đầu thị uy. – Bình ngạc nhiên nói.
- Ừm... – Trong lòng hân bỗng xuất hiện đôi mắt trong vắt chứa hi vọng và tin tưởng, cất giọng dứt khoát. – Giâm hân vào ngục đi.

Ngay buổi thiết triều sau đó, Thái hậu có tới giữa bá quan văn võ, trao trả toàn bộ ấn tín, dập đầu xin Khánh cho xuất cung lên chùa trên núi tu hành, vĩnh viễn không trở về.

- Bình Nguyên vương có tội, ta cũng không tránh được lỗi giáo huấn không nghiêm, xin nguyện đem thân nương nhờ cửa Phật suốt phần đời còn lại, ngày đêm nguyện cầu phúc đức cho Hoàng thượng và Đại Việt. Tự đáy lòng, ta rất biết ơn Bệ hạ đã giơ cao đánh khẽ đối với Bình Nguyên vương.
- Nếu Thái hậu đã tha thiết như vậy, trăm cũng sẽ không ngăn cản. – Hân gật đầu nói. – Nay phê chuẩn cho Thái hậu rời bỏ hậu cung, xuống tóc đi tu, lệnh cho Kính phi đi theo hầu hạ.

Nghe nói ngày xuất cung, Kính phi khóc hết nước mắt dù nàng cũng đã biết việc anh họ tạo phản sẽ liên lụy rất lớn tới nàng, chỉ không nghĩ hậu quả lại nặng nề đến như vậy.

Sau đó ít lâu, Bình Nguyên vương treo cổ tự vẫn trong tù, mấy tên giám ngục bị phạt đánh và đuổi đi vì đã không làm tròn trách nhiệm.

Ngay trong tháng đó, Thái hậu cũng ốm bệnh mà mất, hẳn là bởi vì quá tiếc thương Bình Nguyên vương.

.....

Một ngày Khánh đang trên đường về cung Càn Thành thì gặp Tầm đi ngược lại.

- Tham kiến Hoàng thượng! – Nàng quý xuống lễ phép nhưng sau đó thì ngẩng đầu nhìn hấn, dịu dàng nở nụ cười.
- Ngươi về báo với Tuyên Vinh tối nay trẫm có việc về muộn. – Hấn quay ra trầm giọng nói với Thanh đang đi bên cạnh.
- Nô tài tuân chỉ. – Y bình tĩnh nói rồi nhẹ nhàng lui đi.

Tầm đứng lên rồi lẳng lặng đi theo Khánh về phía ngự hoa viên, không nói câu nào, chỉ có nụ cười ngọt ngào không hề tắt trên môi.

.....

- Bẩm Lệnh bà, con thật cảm thấy bất bình cho bà. – Tiều hầu Tầm chải đầu, mồm miệng tía lía. – Lệnh bà vốn tiến cung trước Tuyên vinh, vậy mà Tuyên vinh lại dụng lúc Lệnh bà gặp nạn quyền rũ Đức Vua, giờ thì chiếm trọn sủng ái, thật là bất công.
- Ngươi thì biết cái gì. – Tầm cười nhẹ. – Đầu phải tự nhiên Cám được Đức Vua sủng ái như vậy.
- Vì sao ạ?
- Ngươi phải giữ bí mật nghe chưa? – Nàng đảo mắt một vòng hạ giọng. – Lộ ra là họa lớn đó. Di của ta, tức là mẹ của Cám biết rất nhiều loại bùa chú nên là...

Tiêu sáng mắt lên:

- Con biết mà, Tuyên vinh không thể hơn Lệnh bà được, hóa ra là có khuất tất.
- Ta chưa từng nói gì đâu nhé. – Tầm lo lắng nói.
- Bẩm bà, con hiểu, con sống đề bụng chết mang theo, Lệnh bà cứ an tâm ạ.

Ngày hôm sau nhiều người thấy Tiều tung tăng đi mức nước cùng mấy thị nữ khác, thái độ rất là thân thiết.

.....

Khánh để ý thời gian gần đây dường như Cám có một tâm sự nào đó không nói ra, dù hấn có dò hỏi thế nào cũng sẽ tìm cách lấp liếm đi. Cuối cùng hấn hết cách, đành tỏ ra bình thường, coi như không có chuyện gì.

- Cám này, trẫm từng nói rằng vị trí Hoàng hậu của trẫm sẽ chỉ thuộc về mình nàng, nàng còn nhớ không? – Một đêm, hấn ôm nàng thủ thủ.
- Thiếp vẫn nhớ.
- Sẽ rất nhanh thôi, khi thích hợp trẫm sẽ lập tức sắc phong cho nàng.
- Đa tạ Bệ hạ. – Nàng ôm lấy hấn nhưng không có mấy may nào vui mừng phấn khích. – Đối với thiếp thì là Tuyên vinh hay Hoàng hậu cũng chả khác gì nhau, bởi đó không phải lý do thiếp tiến cung.
- Ta hiểu, nhưng ít nhất đó là điều ta có thể làm cho nàng.
- Bệ hạ đã làm cho thiếp quá nhiều điều rồi, thật sự thì thiếp không mơ ước gì hơn hoàn cảnh hiện tại nữa. – Giọng nói của nàng nhẹ như hơi thở nhưng lại mang theo một hàm ý gì đó sâu xa.

.....

Trong cung xảy ra một biến cố lớn.

Minh Phi tiến cung từ năm mười bốn tuổi, với thân phận con gái Thái úy, nàng gần như là người uy quyền nhất trong hậu cung, chỉ sau Thái hậu. Mặc dù người ta xem nàng và Kính Phi là đại kinh địch, trên thực tế, nàng vẫn có phần vượt trội hơn. Vốn ai cũng cho là vị trí Minh Phi chỉ là bước đệm để nàng một bước lên Hoàng hậu, nhất là sau khi Kính phi theo Thái hậu xuất cung, tưởng rằng địa vị của Minh Phi phải càng vững chắc. Thế nhưng mấy ai hiểu nổi cô đơn vô vớ của nàng ở nơi hậu cung lạnh lẽo này bởi nàng không thể có được điều quan trọng nhất mà không xuất thân nào có thể mang lại: sự sủng hạnh của Đức vua. Mặc dù vẫn cho rằng Tuyên vinh cũng chẳng qua chỉ là nô tỳ bên cạnh Đức Vua nhưng khi có lần tận mắt chứng kiến vẻ dịu dàng của Đức Vua đối với Cám thì cảm giác ghen tức lại dâng lên không sao dập đi được.

Trong cung này, thứ đi nhanh nhất chính là tin đồn.

Bởi nàng là Minh Phi cao quý, là con gái của Thái úy toàn năng, không thể có chuyện có việc người khác làm được mà nàng thì không.

Tối hôm đó, trong tâm cung của Minh Phi.

Một người mặc áo đen từ đầu tới chân, đầu cũng bịt kín, quỳ trước hương án sì sụp khăn vái, mồm lầm bầm những tràng khẩu quyết dài không ai hiểu. Trên hương án khói hương nghi ngút, một hình nhân lớn mặc áo bào vàng chói che lấp ở giữa. Bên cạnh, Minh Phi vẻ mặt căng thẳng, chỉ mong buổi lễ này mau chóng kết thúc, đồng thời hi vọng sau này nó thực sự có tác dụng.

Cửa đột nhiên bật mở, và nàng suýt ngất nhận ra Đức Vua và Phan Bình tướng quân mặt lạnh ngắt đang tiến vào.

Việc Minh Phi cho mời thầy phù thủy vào làm lễ giữa hậu cung là tội không thể tha thứ, nhưng dù sao nàng cũng là con gái duy nhất của Thái úy, ông ta không kiềm chế được đứng ra bảo vệ nàng giữa bá quan văn võ. Thái úy thao túng quyền lực trong triều lâu đã quên mất đạo lý thế nào là đủ, quên luôn cả giới hạn quân thần, trong lúc nóng giận đã lớn tiếng mạo phạm Đức Vua. Khánh đề im cho ông ta nói tới trắng hai mép mới lên tiếng, đánh thép luận tội cả Minh Phi lẫn tội của ông ta. Không hiểu bằng cách nào, những bằng chứng về việc bức tử trung thần, chèn ép ấu chúa từ ngày xưa đều bị trưng ra rõ ràng. Thái úy trợn mắt tức giận nhưng chưa kịp phản ứng thì đã bị Trần Thái bảo theo lệnh Đức Vua bắt giữ, tất cả vây cánh của ông trong triều liền thức thời im lặng. Đức Vua gần đây thấu tóm quyền lực của Thái hậu, giờ còn thêm Trần Khắc ra mặt ủng hộ, cán cân quyền lực từ đó phân định rõ ràng, các quan lại đều hiểu không cần phải mạo hiểm bám lấy con thuyền đã đắm. Trong lòng ai cũng ngầm kinh hãi bởi Trần Thái bảo trước nay luôn đóng bình ở ngoại vi kinh thành, đối với tình hình chính trị trong triều chưa bao giờ đưa ra chính kiến cũng không tỏ ra ủng hộ bất kỳ phe phái nào, không ngờ tới thời khắc quyết định thì ra mặt đứng về phía Đức Vua, khiến thế cục nhanh chóng ngã ngũ mà không tốn một tên lính, một mũi tên nào. Không ai nói ra nhưng thăm sâu trong lòng tất cả bá quan văn võ đều có một cảm giác vừa kính vừa sợ đối với Khánh, hẳn đã thực sự trưởng thành, không còn là ấu chúa chịu cho người khác uy hiếp năm nào nữa.

Ngay sau đó, Thái úy bị xử chém, toàn bộ tài sản bị tịch biên, Minh Phi cũng bị giáng xuống thứ dân, đuổi khỏi Hoàng cung.

.....

Cám hàng ngày vẫn cần mẫn với công việc của mình, đối với tất cả những chính biến ngoài kia đều không để tâm. Mọi sóng gió dường như đều được mái điện cung Càn Thành cản lại, để bên trong một không gian luôn ấm áp, an toàn cho nàng tự do vùng vẫy.

- Bẩm Hoàng thượng, thiếp đã cho người chuẩn bị nước tắm sẵn sàng rồi, Bệ hạ đi tắm cho sớm – Nàng vừa bóp vai cho Khánh vừa nói. Mấy ngày trước hẳn luôn căng thẳng, cho đến hôm nay mới có vẻ thư thái hơn. Cám không hỏi chuyện gì, thay vào đó chỉ chuyên tâm giúp hắn hết mức có thể.

- Ừm... – Khánh ậm ừ rồi bắt thần quay lại bệ nàng lên. – cùng đi đi.

Hơi nước nóng khiến không gian trở nên mờ ảo, Khánh đắm đuối hôn lên khuôn mặt ửng hồng của Cám, tự hỏi từ khi quen biết nàng đến giờ đã có lúc nào hắn ngừng say mê nàng chưa.

- Cám... – Giọng hắn khàn khàn. – làm cho trẫm một việc, được không?

- Dạ...?

- Sinh cho trẫm một hoàng tử!

Cám ngượng ngùng quay đi, không dám đối mặt với đôi mắt dịu dàng kia.

.....

Một buổi sáng, trong khi Khánh thiết triều, Cám tranh thủ ngồi đọc một số bản tấu chương còn tồn đọng, đánh dấu lại những điểm cần lưu ý và viết lại quan điểm của nàng. Là một Tuyên vinh sống trong hậu cung, Cám không được phép phê trực tiếp lên tấu chương, chỉ có thể viết ra một tờ giấy kẹp vào cho riêng Khánh đọc.

- Cám – Một tiếng nói dịu dàng vang lên.

- Chị vào đi. – Cám bỏ ngay công việc đang làm, vui vẻ đi ra.

Bình thường các cung phi không được đi lại lung tung trong cung, nhưng Tẩm được đặc cách vì nàng là chị ruột của Tuyên vinh, người đang được sủng ái số một. Từ sau khi Minh Phi và Kính Phi bị phế truất, Đức Vua không còn giấu giếm tình cảm của mình đối với Tuyên vinh nữa. Hắn công khai cho chuyển toàn bộ đồ của Cám về cung Càn Thành, đồng thời ra lệnh cho Lễ Bộ thượng thư xem ngày lành tháng tốt, chuẩn bị chu đáo lễ tấn phong Hoàng Hậu.

- Em vẫn làm việc cho Đức Vua đấy ư?

- Cũng không hẳn vậy, em chỉ cố gắng giúp Người trong phạm vi của mình. – Nàng ngượng ngùng đáp.

- ... – Tầm cười nhẹ. – Em kề cận bên Đức Vua như vậy, hẳn là hiểu Người lắm.

- Chị có ý gì vậy? – Cám nhìn chị, vẻ mặt hơi khó hiểu.

- Về chuyện Bình Nguyên vương...

- Chị uống nước đi. – Tầm chưa nói hết câu đã bị Cám cắt ngang, sau đó nàng vui vẻ nói về mấy kỷ niệm trước đây của hai chị em.

- Lần đó Minh Phi...

- Chị có nhớ nhà không? Hôm nào em sẽ xin Đức Vua cho chị về nhà mấy hôm, mẹ rất mong chị. – Cám tiếp tục, như thể không nghe thấy lời nói của Tầm.

- Cám! – Tầm bỗng nghiêm túc nhìn nàng. – Em không muốn nghe chị nói hay không dám? Em không biết hay cố tình không muốn biết?

.....

- Tầm muốn về thăm mẹ thiếp mấy hôm, Bệ hạ có thể phê chuẩn cho chị ấy xuất cung không ạ? – Cám ôm Khánh thủ thi.

- Được, trẫm sẽ cho nàng ấy một chiếu chỉ để có thể xuất cung.

.....

Trong lúc tất cả đang tất bật chuẩn bị cho lễ sắc phong Hoàng hậu thì Khánh thông báo với Cám về việc hấn phải xuất cung.

- Trẫm đến chỗ Trần Thái bảo duyệt binh, chắc ba ngày nữa sẽ về.

- Vâng.

Cám nhỏ giọng đáp rồi bỗng bước tới ôm chặt lấy Khánh, lâu thật lâu không buông ra. Hấn nâng cầm nàng lên thì hơi giật mình thấy trong mắt nàng một giọt nước mắt ứa ra.

- Nàng sao thế?

- Thiếp rất yêu Bệ hạ, Người biết điều đó đúng không? – Nàng tha thiết nhìn Khánh. – Thiếp vô cùng biết ơn những gì Bệ hạ đã làm cho thiếp, ân tình của Bệ hạ thiếp sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

- Trẫm không cần nàng biết ơn trẫm, chỉ cần nàng luôn bên cạnh trẫm, yêu trẫm như bây giờ là đủ rồi. – Hấn nói rồi cúi xuống hôn lên đôi môi hơi run của nàng.

- .....

- Lễ sắc phong Hoàng hậu sắp tới rồi, nàng nên nhờ Thanh chỉ dẫn cho những nghi thức cần phải làm ngày hôm đấy. – Khánh mỉm cười xoa đầu Cám rồi lưu luyến rời đi.

.....

Ba ngày sau, Khánh về tới cung Càn Thành, vui vẻ mở cửa, lòng tràn ngập mong ngóng hình bóng quen thuộc.

Nụ cười của hấn tắt ngấm khi nhìn căn phòng vắng lặng, trên long án đặt một tờ giấy đang gấp hờ, chặn lên bởi con kỳ lân ngọc đỏ.

“Thiếp hiểu Hoàng thượng phải gánh trên vai trách nhiệm với cả Đại Việt, vậy có thể cho phép thiếp chịu trách nhiệm với bản thân mình không?”

- Hoàng thượng, Cám đã đi rồi. – Một tiếng nói dịu dàng vang lên bên cạnh.

.....

Cám với bà Mão đi ngày đêm không biết đã di chuyển qua bao nhiêu đường đất. Nàng không hé môi kể lại với mẹ là đã có chuyện gì, chỉ nói qua loa là nàng đã phạm trọng tội trong cung, cần phải nhanh chóng rời đi. Bà Mão nghe tới thế, không nói hai lời, vội đào dưới chân giường lấy hết mấy lượng vàng tiết kiệm bấy lâu nay rồi cùng Cám lên đường.

Hai người đi tới một huyện nhỏ, bà Mão nói rằng muốn đi mua ít đồ, chuẩn bị cho chuyến đi dài hơn của hai mẹ con, hẹn tới chiều sẽ gặp nhau ở đầu huyện. Cám gặt đầu rồi vào một quán nước ở công đình ngồi nghỉ. Đang gần trưa nên quán nước rất đông, mọi người rôm rả bàn chuyện, không ai để ý tới cô gái ăn mặc giản dị, đội nón che giấu kín mặt ngồi bên cạnh.

- Thấy kẻ là Tiệp dư đã trở về. – Một người nói oang oang. – Trong cung đang tất bật chuẩn bị lễ sắc phong Hoàng hậu.

- Thật vui là triều đình lại có một Hoàng hậu xuất thân thứ dân như vậy. Mong rằng Hoàng hậu sẽ biết thông cảm hơn với nỗi khổ của dân.

- Tiệp dư cũng đã phải chịu biết bao khổ cực mới có được ngày hôm nay... – Sau đó là câu chuyện thần tiên mà ai cũng đã biết.

- Nhưng không biết Tuyên vinh đâu rồi nhỉ? Giờ hấn đang tức tối lắm.

- Có khi giờ tức chết rồi, ác giả ác báo, thật đáng đời.

- ..... – Cám trầm ngâm uống nước, coi những lời nói đó như gió thoảng qua tai. Giờ đây lòng nàng chỉ ngập tràn một nỗi đau đớn, không còn chỗ cho bất kỳ cảm xúc nào khác.

- Tôi lại nghe được một câu chuyện khác. – Một giọng nói trầm trầm cất lên, cắt ngang những lời bàn tán sôi nổi kia, giọng nói vừa uy lực vừa quen thuộc khiến Cám giật mình, hai tay run lên. – Chẳng là tôi có người nhà làm cung nữ trong cung, lên kể là sau khi Tiệp dư trở về, thấy Tiệp dư xinh đẹp quá nên Tuyên vinh có lần la hỏi làm sao để đẹp vậy. Tiệp dư mới bày cách cho Tuyên vinh nhảy vào hồ rồi dội nước sôi tới chết, sau đó thì đem chặt khúc làm mắm gửi về cho di ghê. Bà ta ăn hết hũ mắm thấy đầu của con gái dưới đáy thì sợ quá lăn ra chết.

Một thoáng im lặng bao trùm cả quán nước, Cám suýt bị sặc ngụm nước đang uống dở. Nàng cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng, tưởng tượng ra cảnh bản thân bị chặt mạng làm mắm. Ý tưởng kinh khủng như thế cũng có thể nghĩ ra, người đó hận nàng đến thế kia ư?

- Thật tuyệt! Xem ra Tiệp dư hiền lành đã biết vùng lên trả thù cái ác rồi. – Một người vỗ đùi cái đét kêu lên.

- Đúng, đúng, phải như vậy chứ, nghe mà thấy hả hê.

- Đáng đời hai mẹ con gian ác.

- ...

Định kiến xã hội đúng là vô cùng đáng sợ!

- Ta cũng muốn ném thử món mắm đó đấy! – Người kia đã tới sát bên Cám từ lúc nào, ánh mắt lạnh ngắt nhìn thẳng vào mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tám Cám, Đằng Sau Một Cổ Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hãy sống thật hạnh phúc

Khánh đưa Cám tới bờ sông gần đó, đang giữa trưa nên xung quanh vắng lặng, chỉ có mặt sông phản chiếu ánh mặt trời sáng lấp lánh.

- Ta cần một lời giải thích. – Hân lạnh lùng nói.

- Thiếp đã viết rất nhiều lần, dài ngắn đủ cả nhưng rồi xé đi hết, bởi thiếp nghĩ tất cả những gì thiếp muốn nói chỉ gói gọn trong câu đó.

- Như thế là đủ để giải thích tất cả sao?

- Chúng ta đều hiểu chuyện gì đã xảy ra. – Cám khẽ mỉm cười. – Chỉ là thiếp vẫn luôn cố giả vờ như thể không có chuyện gì và chàng cũng luôn giả vờ như thể thiếp không biết gì hết.

Khánh im lặng, bởi hơn ai hết hân hiểu nàng đang nói gì.

- Nhưng nàng hiểu lý do, có đúng không?

- Thiếp hiểu chứ. – Cám gật đầu. – Đó là điều không thể tránh khỏi với địa vị của chàng, thiếp thậm chí còn rất nể phục tài trí của chàng.

.....

Nhiều tháng trở về trước.

Chuyện Bình Nguyên vương thành lập quân đội riêng trong triều nhiều người biết nhưng không ai dám lên tiếng. Đức Vua vẫn còn quá trẻ, lên ngôi khi thực lực trong tay chưa có là bao, phần lớn quyền lực còn nằm trong tay Thái hậu và Thái úy. Bình Nguyên vương dù làm nhiều việc công công nhưng vì là con ruột Thái hậu nên không ai dám ra mặt ý kiến.

Khánh đã suy nghĩ rất nhiều về việc của Xảo, cho dù y chỉ là một kẻ bất tài nhưng không thể không coi đó là mầm họa, bởi con cọp con sẽ có ngày trưởng thành. Hơn nữa, bỏ qua chuyện này sẽ tạo thành tiền lệ xấu, Bình Nguyên vương thành lập quân đội thì người khác cũng có thể làm như vậy. Tuy vậy khi chưa có bằng chứng xác đáng, y chưa có động tĩnh gì thì Thái hậu sẽ không dễ yên cho hân luận tội Xảo.

- Tuyền, ngươi đã rõ việc của mình chưa? – Khánh hắng giọng nói với thị vệ thân cận của mình.

- Bẩm, thần đã rõ, thần sẽ nỗ lực hết sức mình, dù thịt nát xương tan cũng không từ.

Tuyền sau đó gia nhập đạo quân của Xảo với lý do bất mãn khi không được Đức vua trọng dụng. Tuyền tham vấn cho y cách dùng binh, đào tạo quân đội, sau đó ngày đêm khuyên nhủ y dấy binh.

- Bẩm Vương gia, thần từng là thị vệ thân tín của Đức vua thì thấy hẳn chỉ là một kẻ hèn nhát, lúc nào cũng sợ sệt chiến tranh, quyền lực trong triều lại chưa có nhiều, dấy binh lúc này chính là thượng sách, nội công ngoại kích, không thể không thắng lợi.

Mưa lâu thấm đất, Xảo không tìm hiểu, suy nghĩ trước sau chu toàn liền mang đội quân ô hợp thảm hại của mình dấy binh tấn công kinh thành, chính thức trở mặt thành kẻ thù của Khánh. Khánh danh chính ngôn thuận đích thân đưa binh đi dẹp loạn. Đối mặt với đội quân chính quy lớn mạnh của Đức Vua, Xảo mới hiểu bản thân đã phạm phải sai lầm lớn tới thế nào nhưng đã muộn.

Tuyền sau đó được thăng chức, trở thành phó tướng của Binh, còn bí mật được ban thưởng rất lớn.

Binh Nguyên vương bị bắt giam trong ngục, y hơi ngạc nhiên vì theo như những gì y hiểu về anh trai mình, lẽ ra y phải bị chém đầu thị uy trên phố.

Cho tới một đêm, y ghé mắt thấy mấy tên cai ngục ngủ gục, một người bịt mắt mở khóa phòng giam bước vào.

- Phan tướng quân, đã tới lúc rồi phải không? – Xảo bình tĩnh hỏi. Từng cùng nhau học hành, trưởng thành, y có thể dễ dàng nhận ra dáng người kia. Hơn nữa, Binh là cánh tay phải của Đức Vua, những việc như thế này, ngoài y ra không ai có thể đảm nhiệm.

- Vương gia, đây là kết quả cho những việc ngài làm, ta cũng không có cách nào. – Binh lạnh lùng nói.

- Ta hiểu, ít nhất ta cũng không phải chịu nhục của việc bị dẫn giải trên đường. – Xảo gật đầu. – Ta chết rồi, hãy tha cho Thái hậu được không?

- Tiểu tướng không có tư cách gì để hứa hẹn với Vương gia chuyện đó.

Hôm sau cả Đại Việt xôn xao chuyện Binh Nguyên vương tự vẫn trong tù.

.....

- Bọn cai ngục dám lơ là đến mức để Binh Nguyên vương, em ruột của Đức Vua tự tử trong tù ư? Thiếp thấy không hợp lý. – Cám gượng cười. – Và thiếp từng tiếp xúc với Thái hậu, đó là một trong những người phụ nữ mạnh mẽ nhất thiếp từng gặp, không thể vì cái chết của người khác, dù có là con ruột đi nữa mà đau buồn tới mức qua đời chóng vánh như vậy. Bà ta hẳn đã biết trước số phận không thể tránh khỏi của bản thân, nên đã sớm xin lên chùa trên núi tu hành nhưng vẫn không thoát được kiếp nạn.

- Nàng đang trách ta đó ư?

- Thiếp không dám. Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc, đó chính là đạo lý. Với địa vị của chàng, không thể có lựa chọn khác. – Cám khẽ thở dài. – Còn về chuyện Thái úy...

- Nàng biết được những gì?

- Chàng có thể kể cho thiếp tường tận mọi việc không?

Nhìn đôi mắt trong veo tin tưởng nhưng cương quyết của Cám đang nhìn mình, Khánh hiểu bản thân không thể làm gì khác ngoài nói ra tất cả.

.....

Ngày đó ở Ngự hoa viên.

Tầm đứng bên cạnh Khánh, nhẹ giọng nói:

- Bẩm Hoàng thượng, thiếp rất biết ơn việc Bệ hạ đối xử tốt với Cám.

- Ngươi không tìm gặp trẫm chỉ để nói chuyện này đúng không?

- Thiếp muốn giúp Bệ hạ, đồng thời cũng là giúp Cám.

- Giúp gì cho ta?

- Loại đi Minh Phi, – Tầm mỉm cười, nói nhỏ. – và cả Thái úy nữa.

- ..... – Khánh không đáp lời nhưng ánh mắt nhìn nàng dò hỏi.

- Làm bùa chú chính là một trong những trọng tội, đúng không ạ? Xin hãy giao cho thiếp, thiếp sẽ làm tốt.

- ..... – Hắn vẫn im lặng quan sát Tầm, sau cùng mới nói. – Trẫm vẫn cho rằng ngươi chỉ là một kẻ hiền lành ngốc nghếch, không ngờ tâm cơ cũng không vừa.

- Bẩm, Cám là em ruột thiếp, nên thiếp không thể quá khác biệt. – Tấm khẽ cười. – Cám trước đây luôn cho rằng thiếp ngốc nghếch không hiểu chuyện nhưng thực ra là do thiếp không để tâm trí vào mấy việc buôn bán nhỏ lẻ như em ấy mà thôi.

- Và nàng ấy quá lương thiện còn người thì âm độc. – Khánh nhún vai nói thẳng.

- Đa tạ Hoàng thượng ngợi khen. – Tấm khẽ cúi người. – Do đó việc của Minh Phi xin cứ tin tưởng mà giao cho thần thiếp.

Nô tỳ thân thiết của Tấm là Tiu, người có mối quan hệ rất chặt chẽ với cung nữ của các phi tần khác. Chuyện Tuyên vinh dùng bùa chú quyền rũ Đức Vua nhanh chóng đến tai tất cả các cung phi nhưng có mình Minh Phi mới đủ lớn gan bắt chước thực hiện. Việc của Khánh chỉ là cho người theo dõi, bắt quả tang đúng lúc, và chuẩn bị sẵn bằng chứng hạch tội Thái úy trên triều. Trần Khắc chính là quân bài bí mật được hất tung ra phút cuối, khiến Thái úy về lý, về tình, về tương quan lực lượng chỉ còn đường thúc thủ chịu trời, tâm phục khẩu phục.

.....

- Như vậy ý tưởng ban đầu là của Tấm ư? – Cám hơi ngạc nhiên hỏi lại.

- Đúng thế. – Khánh gật đầu.

- Chị ấy... thật không ngờ. – Nàng lăm lăm, rồi ngước lên nhìn thẳng vào hắn. – Phải chăng sự thay đổi của Tấm một phần cũng nhờ ơn của chàng?

Khánh hơi tái mặt, lần này hắn không còn gì để biện hộ.

.....

Sau lần Cám tiến cung thăm Tấm ít lâu.

Khánh cho triệu Tấm tới Ngự thư phòng, yêu cầu Thanh đi ra xa cạnh gác. Nàng có chút hồi hộp, không hiểu vì lý do gì Đức Vua lại đột nhiên cho triệu kiến như vậy.

- Có một chuyện trầm cần nói rõ với nàng. – Khánh hắng giọng. – Thật ra việc nàng tiến cung là do nhầm lẫn, trầm thực chất muốn đưa người khác tiến cung chứ không phải nàng.

- Thiếp không hiểu... – Sau chút choáng váng ban đầu, Tấm suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói. – Có phải người Bệ hạ đang nói đến là Cám không?

- Không sai. – Hắn gật đầu. – Thực ra trầm vốn quen biết Cám từ trước, trong vài lần vi hành trước đây, nhưng lúc đó nàng ấy không biết ta là ai.

- Không phải lần tiến cung vừa rồi...?

- Lần tiến cung vừa rồi Cám đã biết, trầm cũng đã đề nghị nàng ấy tiến cung nhưng nàng ấy từ chối.

- Thiếp hiểu, từ trước tới giờ Cám luôn bài xích việc tiến cung.

- Thực ra, - Hắn trầm ngâm – Cám lẽ ra đã không từ chối nếu...

- Nếu không có thiếp?

- Đúng thế, nàng ấy nói sẽ không bao giờ nàng ấy cho phép mình tranh giành với nàng bất cứ cái gì.

- Vậy Bệ hạ cho triệu thiếp tới đây là bởi vì...?

- Sắp tới là giỗ cha nàng đúng không? Ta sẽ cho nàng xuất cung về nhà, đồng thời cho nàng hai mươi lượng vàng, hãy tìm cách bỏ đi thật xa, tốt nhất là nguy tạo bằng một cái chết giả.

- Vì sao Bệ hạ lại đối xử với thiếp như vậy? – Tấm ngân ngán nước mắt nhìn hắn. – Thiếp có điểm gì không bằng Cám? Xin Bệ hạ hãy để thiếp ở lại, thiếp sẽ rất an phận.

- Trầm không nói nàng có gì không bằng Cám, chỉ là trong lòng trầm không có chỗ cho nàng mà thôi. Hơn nữa, nàng đồng ý tiến cung khi còn chưa biết mặt ta, như vậy cũng đâu phải vì yêu thương gì ta mà tiến cung? Hai mươi lượng vàng thừa đủ để nàng sống sung túc tới hết ba đời, như vậy không phải là những gì nàng mong muốn ta đã đáp ứng đủ ư?

- .....

- Còn nếu nàng nhất quyết không muốn đi hay định kể lại với Cám... – Ánh mắt Khánh bỗng bắn ra những tia sắc lạnh, giọng nói cũng hoàn toàn thay đổi. – Nàng đã biết thế nào là sống không bằng chết chưa?

Tấm run rẩy, lần đầu tiên nàng nhận thấy Khánh là người đáng sợ đến thế nào.

Suốt mấy ngày ở nhà, Tấm vắt óc nghĩ cách làm sao để có thể êm đẹp bỏ đi, cho tới khi đi Mão nói tới việc hái cau liền xăng xái xin đi ngay. Nàng gói ghém cẩn thận hai mươi lượng vàng rồi tới trước bàn thờ lạy cha mẹ, biết rằng lần ra đi này sẽ không bao giờ trở về nữa. Tối phút cuối nhìn lại đi Mão và Cám, nàng có chút bồi hồi, nhận ra lâu nay tình cảm giữa mình cùng dì và em thật ra sâu đậm keo sơn hơn nàng vẫn nghĩ rất nhiều.

Tấm đi tới chỗ cây cau mà dì nói, cố hết sức đu đu cây về phía lòng sông rồi xé một mảnh váy vắt vào ngọn cây, đồng thời ném đôi giày đang đi xuống mép nước. Xong đâu đó nàng đi bộ ngược lên thượng nguồn, đến đêm mưa một con ngựa tiếp theo hướng đó mà đi.

Để che giấu thân phận, Tấm lang thang xin làm thêm các nơi, chủ yếu là làm con ở cho các nhà giàu hoặc nhà quan. Từ đấy nàng mới học được nhiều mảnh khõe của các bà vợ bé hay các thủ đoạn chốn quan trường. Về sau, nàng lọt vào mắt xanh của một tên nhà giàu nhưng khá ố, muốn lấy nàng về làm lẽ. Tấm bỏ trốn khỏi đó, trong lúc chưa biết làm gì thì nàng vào làm tạm ở quán nước của bà lão có cây thị, cuối cùng thì hội ngộ với Cám. Sau một thời gian dài sống ngoài sự bảo bọc của gia đình, tự mình bươn chải vất vả, Tấm đã trưởng thành hơn rất nhiều, đồng thời cũng trở nên tàn nhẫn sát đá hơn rất nhiều.

.....

Khánh không hề thanh minh điều gì sau khi Cám kết thúc câu chuyện.

- Nàng có trách ta không? – Đó là tất cả những gì hần hỏi.

- Thiếp không oán trách gì chàng, cho dù chàng cố tình giấu thiếp nhiều chuyện. Thiếp biết chàng chỉ đang cố bảo vệ thiếp, cố tạo ra cho thiếp một không gian an toàn.

- .....

- Thiếp cũng hiểu với vị trí của chàng, những gì chàng đã làm là điều bất buộc.

- Nàng hiểu, nàng không oán trách nhưng vẫn bỏ đi, phải chăng vì nàng không chấp nhận?

- ..... - Cám gạt đi một giọt nước mắt ứa ra. – Chàng không còn là Khánh và thiếp không còn là Bột Gạo nữa.

Hắn im lặng, cổ nghẹn ngấm lời Cám nói. Giờ hắn mới để ý sự thay đổi gần đây của nàng. Từ khi Bình Nguyên vương treo cổ trong tù, dường như ánh sáng trong đôi mắt nàng cũng tắt lụi. Nàng không còn chút gì đáng vẻ của cô gái hồn nhiên mà thông minh, đánh đá mà lương thiện, luôn vui vẻ tràn đầy sức sống mà hắn từng biết.

- Bình Nguyên vương, Thái hậu lẫn Thái úy đều là mầm họa, cần phải diệt trừ, không chỉ vì cá nhân chàng mà còn vì Đại Việt. Chàng là một vị vua tốt, nhưng trước khi cai trị đất nước thì cần phải ổn định nội bộ triều đình trước đã, và những vật cản đều cần phải loại bỏ, vì đại cục.

- Phải, nàng luôn rất hiểu ta.

- Thiếp hiểu những việc chàng làm, nhưng chàng có hiểu thiếp không?

- .....

- Thiếp đã cố không nghĩ tới, cứ tự bắt mình nhắm mắt bịt tai ẩn trong cung Càn Thành, tận hưởng sự sùng ái của chàng, cho tới khi Tấm buộc thiếp phải đối mặt, phải nhìn nhận lại bản thân. Nếu thiếp tiếp tục ở lại bên cạnh chàng, tiếp tục giả vờ sống hạnh phúc thì thiếp không còn là chính mình, cũng không còn là cô gái chàng yêu nữa.

- .....

- Thế nên thiếp mới nói rằng chàng gánh trên vai trách nhiệm đối với Đại Việt nhưng xin hãy cho phép thiếp chịu trách nhiệm với bản thân mình.

- ..... - Khánh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Cám rồi không kiềm chế được kéo nàng vào lòng, như thể muốn níu giữ chút cảm giác quen thuộc lần cuối cùng. – Điều khiến ta yêu nàng lại chính là điều khiến nàng rời bỏ ta ư?

- Chúng ta không ai có lỗi cả. – Cám nhỏ giọng nói. – Chỉ là chàng không sinh ra là một thứ dân còn thiếp không phù hợp để làm Hoàng hậu mà thôi.

- Nếu có kiếp sau, ta sẽ không làm vua nữa, nàng sẽ theo ta chứ?

- Nếu có kiếp sau, dù chàng làm gì thiếp cũng sẽ theo chàng. – Nàng gượng cười.

Khánh vòng tay đeo lên cổ nàng con kỳ lân ngọc quen thuộc.

- Ta muốn nàng giữ nó, ta muốn nàng vẫn nhớ ta từng là một phần cuộc đời của nàng. – Hắn nói rồi hôn nhẹ lên trán nàng. – Hãy sống thật hạnh phúc, vì bản thân và cả vì ta, được không?

- Chàng cũng thế nhé...

Cám quay lưng, bỏ đi như chạy bởi nàng sợ rằng nếu chỉ ở lại thêm một chút nữa thôi, nàng sẽ không thể tiếp tục bước đi nữa. Nàng tin mình đã làm

đúng, và đây là kết thúc tốt đẹp nhất cho tất cả nhưng lại không sao kiềm chế được cảm giác đau đớn như muốn xé bản thân ra thành nhiều mảnh. Và Cám hiểu rằng, ánh mắt đau buồn xen lẫn bất lực của Khánh sẽ là thứ ám ảnh nàng tới hết đời.

Chiều hôm đó, khi gặp lại bà Mão, nàng đã ôm mẹ khóc tới ngất đi.

.....

Khánh về tới cung Càn Thành khi đã tối muộn, bên trong ẩn hiện một bóng người. Hồn hơi nhũn mảy khó chịu, hơn lúc nào hết hắn muốn ở một mình.

Tầm nhìn thấy hắn thì mỉm cười, mặc cho trên cằm cổ trắng muốt của nàng in hằn năm vết ngón tay đỏ ửng, kết quả từ cơn giận của Khánh lúc đọc được bức thư từ biệt của Cám. Nếu phút cuối hắn không nhớ ra Tầm là chị của Cám thì khó ai có thể đảm bảo được mạng sống của nàng.

- Ngươi đến đây làm gì? – Khánh nặng nề hỏi.

- Thiếp tới tiếp chuyện với Bệ hạ, thiếp nghĩ Bệ hạ cần điều đó.

- Ngươi đã biết trước Cám sẽ không trở về?

- Thiếp biết. – Nàng quan sát nét mặt của Khánh, nói tiếp. – Bệ hạ đang cho rằng việc Cám bỏ đi là lỗi của thiếp nhưng thật ra thì, cả Bệ hạ lẫn Cám đều đã cố không nhìn vào thực tế. Thiếp chỉ buộc Cám phải tự nhìn nhận lại bản thân mà thôi.

- .....

- Cám thực ra rất tham lam. – Tầm thân nhiên nói tiếp.

- Nàng ấy tham lam ư? – Khánh cười khẩy, tự hỏi vì sao hai chị em ruột mà có thể khác nhau tới vậy. – Còn ngươi thì không?

- Thiếp rất biết mình muốn gì, thiếp chỉ cần quyền lực và tiền bạc, những thứ khác đều không màng. Cám thì khác, em ấy chỉ muốn một mình Bệ hạ.

- .....

- Nhưng lại không yêu được con người toàn vẹn của Bệ hạ mà chỉ chấp nhận phần tốt đẹp nhất của Người mà thôi.

- .....

- Bệ hạ không yêu thiếp, thiếp biết, và thiếp cũng không yêu Bệ hạ nhưng chúng ta chính là sự kết hợp hoàn hảo nhất. Thiếp không bao giờ phán xét với tất cả những gì Bệ hạ làm, như Người từng nói, thiếp là kẻ tàn độc còn Cám thì quá lương thiện. Thêm nữa, thiếp không có thân thể trong triều, Bệ hạ không cần lo thiếp phản bội, hay đâm lén sau lưng bởi thiếp sống trong sự bảo hộ của Người, đương nhiên sẽ tuyệt đối trung thành, chỉ cần Bệ hạ ban cho thiếp điều thiếp muốn. Mà điều thiếp muốn hoàn toàn trong khả năng của Người.

Ngày hôm sau, Lễ Bộ thượng thư nhận được lệnh, lập tức thay đổi lễ sắc phong Hoàng hậu thành lễ sắc phong Quý phi, và người được sắc phong là Đỗ Tiệp dư.

Chuyện Đỗ Tuyên vinh ốm bệnh mà mắt chẳng được mấy ai nhớ tới hay thương tiếc. Ngoài dân gian người ta hả hê, sung sướng, đối với hành động chặt em làm mắm của Đỗ Quý phi còn hết lòng ủng hộ.

.....

Ba mươi năm sau.

Khánh trở thành một trong những vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử, không những ổn định phát triển kinh tế mà còn mở mang bờ cõi, viết nên những trang sử chói lọi hào hùng, ghi dấu Đại Việt là một trong những quốc gia hùng mạnh nhất trong khu vực thời bấy giờ.

Tầm cũng là một trong những Quý phi được tôn vinh nhất bởi sự thông minh, sáng suốt và lòng nhân từ. Nói không ngoa thì thành công của Đức Vua có sự đóng góp rất lớn của Đỗ Quý phi. Thêm vào đó, chuyện tình đẹp như cổ tích của họ còn được dân gian lưu truyền tới ngàn đời sau như một trong những câu chuyện tình đẹp nhất, đáng mơ ước nhất.

Có điều, không ai hiểu vì sao, Đức Vua không sắc phong Hoàng hậu cho Tầm hay bất cứ ai, vị trí Hoàng hậu mãi mãi bỏ trống. Về sau, có người lý giải rằng, Đức Vua rút kinh nghiệm đời trước, không muốn để quyền lực rơi vào tay ngoại thích nên không lập hậu. Từ đấy tạo thành tiền lệ, nhiều vị vua đời sau cũng theo thể mà bất chúc, chỉ cho phép sắc phong Hoàng Quý phi là cao nhất.

Về phần Cám, ngày đó nàng cùng mẹ bỏ đi biệt tích, không ai biết hai mẹ con đã đi đâu.

Thế nhưng, đối với những ai thật sự hiểu nàng đều biết rằng nàng sẽ sống rất hạnh phúc dù cho nàng có ở bất cứ nơi đâu.

Hãy cứ tin như vậy.

HOÀN THÀNH

Đôi lời tác giả:

Trước hết thì tác giả chân thành xin lỗi những ai là fan của cặp đôi Khánh – Cẩm vì đã làm các bạn thất vọng. Thật ra tôi đã nghĩ tới nhiều happy ending khác nhau cho cặp đôi này nhưng cuối cùng lại thôi. Tuy vậy, cá nhân tôi cho rằng kết thúc này không phải không happy, chỉ có điều nó happy theo một cách khác, ít nhất mỗi nhân vật trong truyện đều đạt được điều mà mình muốn. Cẩm trải qua nhiều chuyện cuối cùng cũng hiểu bản thân là người lương thiện tới cực đoan, dù hiểu nhưng không thể chấp nhận mặt khác của con người Khánh, đến mức sẵn sàng buông bỏ tất cả sau khi đã vượt qua nhiều khó khăn để có thể sống là chính mình. Còn Khánh, bên cạnh sự dịu dàng âm áp dành riêng cho Cẩm thì hẳn cũng là một kẻ rất tàn độc, tuy là một vị vua tốt nhưng không ngần ngại xuống tay với cả em ruột hay các cung phi của mình. Và cuối cùng là Tầm, thật ra ngay từ đầu tôi chưa từng có ý định xây dựng Tầm là nhân vật phản diện. Nàng không phải kẻ phản diện, chỉ là người quá sáng suốt và thực tế tới mức tàn nhẫn. Những sóng gió nàng gặp phải sau khi rời khỏi nhà đã tôi luyện Tầm, để nàng tìm lại bản ngã của mình. Tầm là xúc tác cho kết thúc cuối cùng của cặp đôi Khánh – Cẩm bởi nếu không có nàng ấy thì có lẽ kết thúc cũng không quá khác biệt, hoặc thậm chí không được tốt đẹp như vậy. Sự khác biệt cốt lõi trong nhân sinh quan của hai người sẽ dẫn đến kết quả tất yếu là tình yêu lại tàn, Cẩm sẽ trở thành một cái bóng mờ nhạt nơi hậu cung còn Khánh sẽ là một vị vua sở hữu tam cung lục viện như mọi vị vua khác. Cứ để hai người lưu giữ những kỷ ức đẹp nhất về nhau, có lẽ đó cũng là một loại hạnh phúc.

Còn lý do tôi không kể nốt câu chuyện về Cẩm vì tôi cho rằng phụ nữ như Cẩm sẽ luôn hạnh phúc và hạnh phúc đó không nhất thiết phải do đàn ông đem lại.

Bạn đang đọc truyện *Tầm Cẩm, Đằng Sau Một Cố Tích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.